

Kap. 7

DEN ADMINISTRATIVE ORDEN

1. Fundamentet for den administrative orden

Højt elskede brødre i 'Abdu'l-Bahá! Med Bahá'ulláhs bortgang var den guddommelige ledelses dagstjerne, den, der, som forudsagt af Shaykh Ahmad og Siyyid Kázim, var stået op i Shiraz, og som, medens den fulgte sin vestlige bane, havde nået sit højdepunkt i Adrianopel, omsider gået ned under Akkos horisont for aldrig at stå op før efter det fulde forløb af et årtusinde. Et så strålende himmellegemes nedgang bragte perioden med guddommelig åbenbaring til sin endelige afslutning - bahá'í-æraens indledende og mest livgivende stadium. Denne periode, der blev indvarslet af Báb, kulminerede med Bahá'u'lláh, var imødeset og lovprist af alle profeterne i denne store profetiske cyklus, - denne periode er med undtagelse af det korte interval mellem Báb's martyrium og Bahá'u'lláhs rystende oplevelser i Siyyáh-Chál i Teheran, karakteriseret ved næsten 50 års uafbrudt og fremadskridende åbenbaring - en periode, der på grund af sin varighed og frugtbarhed må betragtes som værende uden sidestykke i hele verdens åndelige historie.

'Abdu'l-Bahás død markerer på den anden side afslutningen på den samme religiøse ordens heroiske og apostoliske tid - den primitive periode i vor tro, hvis glans aldrig kan overgås og langt mindre fordunkles af den herlighed, som nødvendigvis må udmærke fremtidige sejre i Bahá'u'lláhs åbenbaring. For hverken forkæmpernes bedrifter inden for de nuværende institutioner i Bahá'u'lláhs tro, eller de stormende triumfer, som det vil lykkes Den Gyldne Tids helte at vinde i kommende tider, kan måle sig med eller indbefattes i samme kategori som de vidunderlige gerninger, man forbinder med navnene på dem, der har givet den liv og lagt dens tidligste fundament. Den første og skabende tid i bahá'í æraen må, ved selve sin natur, stå hævet over og adskilt fra den formende periode, vi er indtrådt i og den gyldne tid, der er bestemt til at følge efter den.

Den administrative ordens kilder

'Abdu'l-Bahá, som legemliggør en institution, som vi ikke på nogen måde kan finde en parallel til i nogen af verdens anerkendte religiøse systemer, kan siges at have afsluttet den æra, som han selv tilhørte, og indledt den, i hvilken vi nu arbejder. Hans testamente bør således betragtes som det evige, det uløselige bånd, som han, der er Guds Mysterium, har udformet for at sikre kontinuiteten i de tre tidsaldre, som udgør bestanddelene i bahá'í religionens religiøse system. Den periode, i hvilken troens frø langsomt havde spiret, er således flettet sammen både med den, som skal være vidne til dens blomstring, og med den efterfølgende tidsalder, i hvilken hint frø omsider vil have afgivet sin gyldne frugt.

De skabende kræfter, som frigjordes af Bahá'u'lláhs lov, og som gennemsyrede og udvikledes i 'Abdu'l-Bahás sind har ved selve deres effekt og nære samspil bragt et redskab til verden, som kan betragtes som den nye verdensordens charta, der på én gang er dette største religiøse systems hæder og løfte. Testamentet kan således hilses som det uundgåelige barn, der var resultatet af den mystiske forbindelse mellem ham, der formidlede sin guddommelige hensigts livgivende indflydelse og den, der var dens bærer og udvalgte modtager. Som barn af Pagten - arving til både ophavet og fortolkeren af Guds lov - kan 'Abdu'l-Bahás testamente ligeså lidt adskilles fra ham, der gav den

oprindelige og motiverende impuls som fra den, der tilslut undfangede det. Vi må altid bære i erindring, at Bahá'u'lláhs uransagelige hensigt så fuldstændigt havde gennemsyret 'Abdu'l-Bahás handle-måde og deres motiver var så tæt knyttet til hinanden, at blot et forsøg på at adskille den førstes læresætninger fra noget system, som det forbilledlige eksempel for de samme læresætninger har oprettet, ville være det samme som at fornægte én af troens helligste og mest fundamentale sandheder.

Den administrative orden, som lige siden 'Abdu'l-Bahás død har udviklet sig og er ved at tage form for øjnene af os i ikke mindre end fyrretyve lande, må betragtes som selve testamentes grundrids, den ukrænkelige fæstning, hvori dette nyfødte barn næres og udvikles. Denne administrative orden vil, efterhånden som den udvides og konsolideres, uden tvivl åbenbare sine potentialer og blotlægge alt, hvad dette betydningsfulde dokument indebærer - dette den mest bemærkelsesværdige formulering af forordninger fra én af de mest bemærkelsesværdige skikkelser i Bahá'u'lláhs verdensorden. Den vil, efterhånden, som dens bestanddele, dens organiske institutioner begynder at fungere med effektivitet og kraft, forfægte sine krav og vise sin adkomst til at blive betragtet - ikke blot som kernen, men som selve mønstret for den nye verdensorden, som i tidens fylde er bestemt til at omfatte hele menneskeheden.

Det bør i denne forbindelse bemærkes, at denne administrative orden adskiller sig fundamentalt fra noget, nogen profet tidligere har oprettet, da det er Bahá'u'lláh selv, der har åbenbaret dens principper, oprettet dens institutioner, udpeget den person, der skulle fortolke hans ord, og tildelt den nødvendige autoritet til den institution, som var bestemt til at supplere og bringe hans lovgivende forordninger i anvendelse. Deri ligger hemmeligheden ved dens styrke, dens fundamentale særegenhed og sikringen mod opløsning og splittelse. Intetsteds i verdensreligionernes hellige skrifter, ikke engang i indstifteren af bábí religionens skrifter finder vi forholdsregler, som opretter en pagt eller foreskriver en administrativ orden, som i omfang og autoritet kan sammenlignes med det, der ligger til grund for bahá'í religionens. Har kristendommen eller islam - for som et eksempel at tage to af de mest udbredte og fremtrædende af verdens anerkendte religioner - noget at tilbyde, som kan måles med, eller betragtes som ligestillet med for eksempel Bahá'u'lláhs pagts bog eller 'Abdu'l-Bahás testamente? Giver teksten i Evangeliet eller Koranen tilstrækkelig autoritet til de ledere og forsamlinger, som har gjort krav på retten til og tiltaget sig den funktion at fortolke deres hellige skrifers forordninger og administrere deres respektive samfunds anliggender? Formåede Peter, apostlenes anerkendte leder, eller imamen 'Alí, profetens fætter og legitime efterfølger, til støtte for den forrang, de begge var blevet forlenet med, at fremlægge skrevne og udtrykkelige bekræftelser fra Kristus og Muhamed, som kunne have bremsset dem der - enten blandt deres samtidige eller i senere tid - har fornægtet deres autoritet og ved deres handlinger fremskyndet den splittelse, som består den dag idag? Hvor, kan vi tillidsfuldt spørge, kan vi i Jesu Kristi nedfældede udtalelser, enten det drejer sig om arvefølgen eller opstilling af en samling specifikke love og klart definerede administrative forordninger, til forskel fra rent åndelige principper, finde noget, der nærmer sig de detaljerede påbud, love og advarsler, som både Bahá'u'lláhs og 'Abdu'l-Bahás dokumenterede udtalelser er så rige på? Kan nogen passage i Koranen, som med hensyn til sin retslige kodeks, sine administrative og andagtsmæssige forordninger markerer et allerede betrageligt fremskridt i sammenligning med tidligere og mere forvanskede åbenbaringer, fortolkes på en sådan vis, at den på ubestridelig basis fastslår den uangribelige autoritet, med hvilken Muhamed mundtligt og ved adskillige lejligheder havde forlenet sin efterfølger? Kan indstifteren af bábí religionen, hvor meget det end lykkedes ham gennem forordningerne i den persiske Bayan at afvende en splittelse så permanent og katastrofal, som dem

der hjemsøgte kristendommen og islam, - kan han siges at have frembragt redskaber til sin tros sikring lige så tydelige og effektive som dem, der til alle tider skal bevare enigheden hos Bahá'u'lláhs tros organiserede tilhængere?

Ene af alle tidligere åbenbaringer har denne tro, gennem udtrykkelige direktiver, gentagne advarsler og de dokumenterede garantier inkorporeret i og uddybet i dens lære, formået at opbygge en struktur, som de rådvilde tilhængere af fallerede og nedbrudte trosretninger gerne kunne nærme sig og undersøge kritisk, og, inden det er for sent, søge den usårlige tryghed i dens verdensomspændende beskyttelse.

Intet under, at den, som ved sit testaments bestemmelser har indstiftet så mægtig og enestående en orden og som er midtpunkt for en så mægtig pagt, skulle have skrevet disse ord: "så fast og mægtig er denne pagt, at intet religiøst system fra tidernes morgen har frembragt dens lige." "Alt hvad der end ligger skjult i hjertet af denne hellige cyklus", skrev han i den mørkeste og farligste tid af sin embedsperiode, "vil gradvist vise sig og komme til syne, for dette er blot begyndelsen af dens vækst og daggryet for åbenbarelsen af dens tegn." "Frygt ikke", lyder hans ord, der bebuder oprettelse af den administrative orden skabt gennem hans testamente, "frygt ikke, om også denne gren skulle blive revet løs fra denne materielle verden og afkaste sine blade; dens løv vil dog stå i flor, for denne gren vil vokse, efter at den er skilt fra denne nedre verden; den vil nå herlighedens højeste tinder, og den skal bære frugter, der vil fylde verden med vellugt."

Til hvilket andet, om ikke til den kraft og majestæt som denne administrative orden - grundlaget for fremtidens altfavnende bahá'í statssamfund - er bestemt til at åbenbare, kan disse udtalelser fra Bahá'u'lláh hentyde: "Verdens ligevægt er blevet forstyrret gennem denne største, denne ny verdensordens vibrerende indflydelse. Menneskehedens ordnede liv er blevet revolutioneret gennem dette enestående, dette vidunderlige systems mellemkomst - hvis lige dødelige øjne aldrig har skuet."

Báb ser selv i syne hentydninger til "Ham, som Gud skal åbenbare" hen til det system og forherliger den verdensorden, som Bahá'u'lláhs åbenbaring er bestemt til at udvikle. "Vel er det med den," - er hans bemærkelsesværdige udtalelse i det tredje kapitel af Den Persiske Bayán, - "der fæster sit blik på Bahá'u'lláhs orden og takker sin Herre! For han vil med sikkerhed blive åbenbaret. Gud har i sandhed uigenkaldeligt forordnet det i Bayán."

I Bahá'u'lláhs breve, hvor institutionerne det internationale og de lokale retfærdighedens huse specielt navngives og formelt indstiftes; i institutionen Guds Sags Hænder, som først Bahá'u'lláh og siden 'Abdu'l-Bahá gav liv; i institutionerne lokale og nationale råd, som på et spirende stadium fungerede i tiden forud for 'Abdu'l-Bahás død; i den myndighed, som ophavet til vor tro og hans Pagts Midtpunkt i deres breve har valgt at udstyre dem med; i institutionen det lokale fond, som fungerede i henhold til 'Abdu'l-Bahás særlige påbud til visse råd i Persien; i de vers i Kitáb-I-Aqdas, hvis indhold klart imødeser beskytterembedet; i den forklaring, som 'Abdu'l-Bahá i ét af sine breve gav om, og den vægt han lagde på arveprincippet og loven om førstefødsretten, som fortidens profeter havde opretholdt - i alt dette kan vi skimte et svagt glimt og opdage de tidligste hentydninger til den administrative ordens natur og funktion, som 'Abdu'l-Bahás testamente på et senere tidspunkt var bestemt til at kundgøre og formelt oprette.

Beskytterembedet og Det Universelle Retfædighedens Hus

Et forsøg, føler jeg, bør på nuværende tidspunkt gøres på at forklare karakteren og funktionen af de dobbeltsøjler, der bærer denne mægtige administrative struktur - nemlig institutionerne Beskytterembedet og Det Universelle Retfærdighedens Hus. I sin helhed at beskrive de forskellige elementer, der fungerer i forbindelse med disse institutioner, ligger uden for rammerne og hensigten med denne generelle gennemgang af de fundamentale sandheder i troen. Nøjagtigt og minutiøst at definere de træk og udtømmende at analysere karakteren af det slægtskab, der på den ene side binder disse to fundamentale organer i 'Abdu'l-Bahás testamente sammen, og på den anden forbinder hver af dem med indstifteren af troen og hans pagts midtpunkt, er en opgave som fremtidens generationer utvivlsomt fyldestgørende vil opfylde. Mit umiddelbare formål er her at uddybe visse iøjenfaldende træk i dette system der, hvor nær vi end står dette vældige bygningsværk allerede er så klart defineret, at vi finder det utilgiveligt både at misopfatte det og overse det.

Det bør fra begyndelsen klart og utvetydigt fastslås, at disse dobbeltinstitutioner i Bahá'u'lláhs administrative orden bør betragtes som guddommelige af oprindelse, væsentlige i deres funktioner og komplementerende i deres mål og hensigt. Deres fælles fundamentale formål er at sikre kontinuiteten i den guddommeligt udpegede autoritet, som flyder fra vor tros kilde, at værne om dens tilhængeres enhed og at opretholde dens læresætningers integritet og fleksibilitet. Ved at handle i forening administrerer disse to uadskillelige institutioner dens anliggender, koordinerer dens aktiviteter, fremmer dens interesser, iværksætter dens love og værner dens hjælpeinstitutioner. Hver for sig virker de indenfor et klart defineret myndighedsområde; hver især er udstyret med sine egne ledsagende institutioner - redskaber bestemt for en effektiv udførelse af dens særlige ansvar og pligter. Hver især udøver, inden for de begrænsninger, den er pålagt, sin magt, sin autoritet, sine rettigheder og prærogativer. Disse er hverken i modstrid med hinanden eller svækker i mindste måde den stilling, som hver af disse institutioner indtager. Langt fra at være uforenelige eller indbyrdes ødelæggende, supplerer de hinandens autoritet og funktioner og er permanent og fundamentalt forenede i deres mål.

Adskilt fra Beskytterembedet ville Bahá'u'lláhs verdensorden lemlæstes og for evigt berøves det arveprincip, der, som 'Abdu'l-Bahá har skrevet, er blevet ufravigeligt opretholdt ved Guds lov. "I alle de guddommelige systemer," fastslår han i et brev til én af troens tilhængere i Persien, "tilkendes den ældste søn en ganske særlig betydning. Selv profetskabets stade har været hans fødselsret." Uden denne institution ville troens integritet være truet og hele strukturens stabilitet være i alvorlig fare. Dens anseelse ville tage skade, og det nødvendige organ til en langvarig og uafbrudt iagttagelse af en generationsrække ville fuldstændig mangle og den nødvendige ledelse til at definere dens valgte repræsentanters område for lovgivning ville være fjernet.

Afskåret fra den ikke mindre væsentlige institution Det Universelle Retfærdighedens Hus ville dette samme system i 'Abdu'l-Bahás testamente være lammet i sine handlinger og ville være ude af stand til at udfylde de huller, som Kitáb-I-Aqdas' ophavsmand med velberådet hu har ladet stå åbne i sin samling af lovgivende og administrative forordninger.

"Han er Guds ords fortolker," betyder 'Abdu'l-Bahá, idet han henviser til troens beskytters funktioner, og bruger i sit testamente ganske det samme udtryk, som han selv havde valgt, da han skulle tilbagevise argumenterne fra de pagtbrydere, der havde bestredet hans ret til at fortolke Bahá'u'lláhs udsagn. "Efter ham," tilføjer han, "vil følge den førstefødte af hans efterkommere i lige linie." "Den mægtige fæstning," forklarer han videre, "vil forblive uindtagelig og sikker gennem

lydighed mod ham, der er Guds sags beskytter."

"Det påhviler medlemmerne af Retfærdighedens Hus, alle Aghsan, Afnan, Guds sags hænder at vise lydighed, ydmyghed og at underordne sig beskytteren af Guds sag." "Enhver må vende sig til Den Helligste Bog (Kitáb-I-Aqdas)," erklærer 'Abdu'l-Bahá i sit testamente, "og alt, hvad der ikke er udtrykkeligt optegnet deri, skal henvises til Det Universelle Retfærdighedens Hus. Det, som denne institution vedtager, hvad enten det er enstemmigt eller ved en flertalsbeslutning, er så vist sandheden og Guds egen hensigt. Den, der afviger herfra, tilhører i sandhed dem, der elsker uenighed, har udvist ondskab og vendt sig fra Pagtens Herre."

Ikke blot bekræfter 'Abdu'l-Bahá i sit testamente Bahá'u'lláhs foran citerede udtalelse, men udstyrer denne institution med den yderligere ret og magt til, i henhold til tidens krav, at ophæve sine egne lovbestemmelser såvel som de love, som et tidligere Retfærdighedens Hus har vedtaget."Lige såvel som Retfærdighedens Hus har magt til at lovgive i spørgsmål, der ikke udtrykkeligt er optegnet i Bogen, og som drejer sig om forhåndenværende spørgsmål, således har det også magt til at ophæve samme love...Dette kan det gøre, fordi disse love ikke danner en del af den klare guddommelige tekst."

Idet der henvises både til Beskytteren og Det Universelle Retfærdighedens Hus læser vi disse utvetydige ord: "Den hellige og ungdommelige gren, beskytteren af Guds sag, såvel som Det Universelle Retfærdighedens Hus, som ved almén afstemning skal vælges og oprettes er begge under Abhá Skønhedens omsorg og beskyttelse og under Den Ophøjedes (Bábs) beskyttelse og aldrig fejlende ledelse (måtte mit liv blive ofret for dem begge). Hvad de end beslutter er fra Gud."

Ud fra disse udtalelser er det gjort uimodsigeligt klart og tydeligt, at Guds tros beskytter er Ordets fortolker, og at Det Universelle Retfærdighedens Hus er blevet udstyret med funktionen at lovgive i sager, der ikke er udtrykkeligt åbenbaret i læren. Beskytterens fortolkning er inden for sin egen sfære ligeså autoritativ og bindende som lovbestemmelserne fra Det Internationale Retfærdighedens Hus, hvis særlige ret og prærogativ det er at dømme om og afsige endelig kendelse om sådanne love og forordninger, som Bahá'u'lláh ikke udtrykkeligt har åbenbaret. Ingen af dem kan eller vil nogensinde krænke den andens hellige og foreskrevne område. Ingen af dem vil søge at indskrænke den andens specifikke og ubestridelige autoritet, med hvilken begge er udstyret.

Skønt troens beskytter er blevet gjort til permanent overhoved for denne ærværdige institution, kan han aldrig, end ikke midlertidigt, tiltage sig retten til lovgivning på egen hånd. Han kan ikke til-sidesætte en beslutning truffet af medlemmernes flertal men er forpligtet til at forlange en genovervejelse af en hvilken som helst lovbestemmelse, som hans samvittighed siger ham er i konflikt med og afviger fra ånden i Bahá'u'lláhs åbenbarede ytringer. Han fortolker det, som er specifikt åbenbaret og kan ikke lovgive undtagen i sin egenskab som medlem af Det Universelle Retfærdighedens Hus. Han er afskåret fra uafhængigt at affatte den forfatning, efter hvilken medlemmernes organiserede aktiviteter skal ledes og fra at øve indflydelse på en måde, der ville gribe ind i friheden hos dem, hvis hellige ret det er at vælge hans medarbejdere i denne institution.

Det bør erindres, at beskytterembedet var blevet forudset af 'Abdu'l-Bahá i en hentydning, han kom med i et brev til tre af sine venner i Persien, længe før hans bortgang. På deres spørgsmål, om der ville være nogen person, som alle bahá'ier ville forventes at vende sig til efter hans bortgang, svarede han følgende: "Med hensyn til det spørgsmål I har stillet mig, vær da forsikrede om, at dette er en velbevaret hemmelighed. Den er som en perle gemt i sin skal. At den vil blive åbenbaret er

forudbestemt. Tiden vil komme, da dens lys vil vise sig, da dens tegn blive åbenbaret og dens hemmeligheder opklaret."

Højt elskede venner! Hvor ophøjet positionen og livsvigtig funktionen af beskytterembedet end er i Bahá'u'lláhs administrative orden og hvor overvældende vægten er af den ansvarsbyrde, som den bærer, så må dets betydning på ingen måde overbetones, uanset sproget i Testamentet. Troens beskytter må under ingen omstændigheder, hans fortrin og opnåelser ufortalt, ophøjes til det stade, som sammen med 'Abdu'l-Bahá vil lade ham dele den enestående position, som Pagtens Midtpunkt besidder - end mindre til det stade, der udelukkende er forordnet for Guds manifestation. En så alvorlig afvigelse fra vor tros anerkendte doktriner er intet mindre end blasfemi. Som jeg allerede har udtalt i mine henvisninger til 'Abdu'l-Bahás stade - hvor stor den kløft end er, der adskiller ham fra ophavet til en guddommelig åbenbaring, kan den aldrig sammenlignes med den afstand, der er mellem ham, der er midtpunktet i Bahá'u'lláhs pagt, og beskytterne, som er dens udvalgte tjenere. Der er meget, meget større afstand mellem Beskytteren og Pagtens Midtpunkt, end der er mellem Pagtens Midtpunkt og dens indstifter.

Jeg føler det som min højtidelige pligt at fastslå, at ingen beskytter af troen nogensinde kan gøre krav på at være Bahá'u'lláh læres fuldkomne eksempel eller det pletfri spejl, der reflekterer hans lys. Skønt overskygget af Bahá'u'lláhs og Bábs ufejlbarlige og aldrig svigtende beskyttelse, og hvor meget han end med 'Abdu'l-Bahá deler retten og pligten til at fortolke bahá'í læren, forbliver han i det væsentlige menneskelig og kan ikke, hvis han ønsker at forblive trofast mod sit betroede hverv, under noget som helst påskud tiltage sig de rettigheder, privilegier og forrettigheder, som Bahá'u'lláh har valgt at tildele sin søn. I lyset af denne sandhed ville det at bede til troens beskytter, tiltale ham som herre og mester, benævne ham som hans hellighed, søge hans velsignelse, fejre hans fødselsdag eller at højtideligholde nogen begivenhed i hans liv være ensbetydende med afvigelse fra de anerkendte sandheder som holdes i hævd i vor elskede tro. Det faktum, at beskytteren er blevet udrustet med de evner, der er fornødne for at åbenbare den egentlige mening og afdække de skjulte betydninger i Bahá'u'lláhs og 'Abdu'l-Bahás udtalelser, giver ham ikke nødvendigvis et stade som ligestillet med dem, hvis ord han er kaldet til at fortolke. Han kan udøve sin ret og udføre denne pligt og dog forblive uendelig langt under dem begge i rang og være forskellig af natur.

Troens nuværende og fremtidige beskyttere må til overflod i ord og handling bekræfte ukrænkeligheden i dette hovedprincip i vor tro. Gennem deres handlemåde og eksempel må de nødvendigvis anbringe sandheden heraf på et uangribeligt fundament og til fremtidige generationer overgive uomtvistelige vidnesbyrd om dens realitet.

At tøve med for min del at anerkende en så væsentlig sandhed eller at vakle i at proklamere så fast en overbevisning ville være et skamløst forræderi mod den tillid, som 'Abdu'l-Bahá nærrede til mig og en utilgivelig bemægtigelse af den autoritet, med hvilken han selv var blevet udstyret.

Den administrative ordens teori

Et ord bør nu siges om den teori på hvilken den administrative orden hviler og det princip, der skal styre dens hovedinstitutioners virksomhed. Det ville være fuldstændig vildledende at forsøge en sammenligning mellem denne enestående, denne guddommelige undfangne orden og nogen af de forskellige systemer, som mennesker i forskellige perioder af historien har udtænkt til styrelse af menneskelige institutioner. Et sådant forsøg ville i sig selv røbe en mangel på fuldstændig forståelse af overlegenheden i den store skabers værk. Hvorledes kunne det være anderledes, når vi erindrings,

at denne orden udgør selve mønstret for den guddommelige civilisation, som Bahá'u'lláhs almægtige Lov er bestemt til at oprette på jorden. De forskellige og evigt skiftende systemer i menneskegjort politik, fortidig eller nutidig, kommende fra øst eller vest, tilbyder ikke noget tilstrækkeligt kriterium, hvorefter man kunne vurdere styrken i dens skjulte overlegenhed eller skønne om dens fundamenters soliditet.

Fremtidens bahá'í statssamfund, for hvilken denne storslåede administrative orden er den eneste ramme, er i både teori og praksis ikke blot enestående i politiske institutioners historie, men finder heller ingen parallel i nogen af verdens anerkendte religioners annaler. Ingen form for demokratisk styre, ikke et autokratisk eller diktatorisk system, det være sig royalistisk eller republikansk, intet overgangssystem af en rent aristokratisk orden, ej heller nogen af de anerkendte typer af teokrati, det være sig det hebraiske samfund eller de forskellige kristne kirkelige organisationer, eller imametet eller kalifatet i islam - ingen af disse kan identificeres med eller siges at være i overensstemmelse med den administrative orden, som dens fuldkomne arkitekt har formet med sin mesterlige hånd.

Den nyfødte administrative orden forbinder i sin struktur visse elementer, som kan findes i hver af de tre anerkendte former for verdslig styreform uden på nogen måde at være en kopi af nogen af dem uden i sit maskineri at indføre nogle af de uheldige træk, som de ifølge sagens natur besidder. Den sammenblander og harmoniserer, hvad ingen regering, formet af dødelige hænder endnu har opnået, de gavnlige sandheder, som ethvert af disse systemer utvivlsomt indeholder uden at fordærve helheden i de gudgivne sandheder, hvorpå den i sidste instans hviler.

Den administrative orden i Bahá'u'lláhs tro må på ingen måde betragtes som rent demokratisk i karakter al den stund den grundlæggende forudsætning, der gør alle demokratier fundamentalt afhængige af at få deres mandat fra folket, fuldstændigt mangler i denne orden. I ledelsen af troens administrative anliggender, i vedtagelsen af den lovgivning, der er nødvendig som et supplement til lovene i Kitáb-I-Aqdas må man huske, at medlemmerne af Det Universelle Retfærdighedens Hus, som Bahá'u'lláhs udtalelser klart giver udtryk for, ikke er ansvarlige over for dem, de repræsenterer, ej heller er det dem tilladt at lade sig lede af følelser, den almindelige opinion, end ikke overbevisningen hos de trofaste, eller hos dem, der direkte vælger dem. De skal i en ånd af bøn følge deres samvittigheds bud og tilskyndelser. De bør, i sandhed, de skal, gøre sig bekendt med de herskende forhold i samfundet, skal uden lidenskab i deres sind veje omstændighederne i enhver sag, som bliver dem forelagt til overvejelse, men de skal forbeholde sig retten til en uhildet beslutning. "Gud vil sandelig inspirere dem med, hvad Han vil," er Bahá'u'lláhs ubestridelige forsikring. De, og ikke forsamlingen af dem, der enten direkte eller indirekte vælger dem, er således blevet gjort til modtagerne af den guddommelige ledelse, som på én gang er denne åbenbarings hjerteblood og endelige værn. Endvidere er den person, der symboliserer arvelighedsprincippet i denne orden, blevet gjort til fortolkeren af dens skabers ord og ophører derfor i kraft af den reelle autoritet, hvormed han er udstyret, med at være den topfigur, man uvægerligt forbinder med de gængse systemer i konstitutionelle monarkier.

Ej heller kan den administrative bahá'í orden afvises som et absolut autokratis hårde og stive system eller som tom imitation af nogen form for enevældig kirkestat, så som pavedømmet, imametet eller lignende institutioner, af den klare årsag at det er de internationalt valgte repræsentanter for Bahá'u'lláhs tilhængere, der har den særlige rettighed at lovgive i sager, der ikke er udtrykkeligt åbenbaret i bahá'í skrifterne. Hverken troens beskytter eller nogen anden institution,

bortset fra Det Internationale Retfærdighedens Hus, kan nogensinde tilegne sig denne vitale og væsentlige magt eller gøre indgreb i denne hellige rettighed. Ophævelse af professionelt præsteskab med dets sakramenter - dåb, nadver og skriftemål - lovene om almindelige valg af alle lokale, nationale og internationale retfærdighedens huse, det totale fravær af episkopal myndighed med dens privilegier, korrupsion og bureaukratiske tendenser er yderligere beviser på den ikke-autokratiske karakter af bahá'í troens administrative orden og på dens tilbøjelighed til demokratiske metoder i administreringen af dens affærer.

Ej heller bør denne orden, der bærer Bahá'u'lláhs navn forveksles med et rent aristokratisk regeret system i betragtning af det faktum, at den på den ene side opretholder det hereditære princip og betror troens beskytter forpligtelsen at fortolke dens lære, og på den anden side sørger for den trofaste skares frie og direkte valg af den institution, som udgør dens øverste lovgivende organ.

Mens denne administrative orden ikke kan siges at være udformet efter nogen af disse anerkendte regeringsformer, forsoner og assimilerer den ikke destomindre inden for sine rammer de sunde elementer, som findes i hver af dem. Den hereditære myndighed, som det er beskytteren pålagt at udøve, den vitale og væsentlige funktion, som Det Universelle Retfærdighedens Hus udfører, de særlige forholdsregler der påbyder dets demokratiske valg ved de trofaste repræsentanter - alt dette i forening beviser den sandhed, at dette guddommeligt åbenbarede system, som aldrig kan forveksles med nogen af de standardtyper på regeringsformer, som Aristoteles henviser til i sine værker, legemliggør og tilføjer til de åndelige sandheder, på hvilke det er grundlagt, de gavnlige elementer, som findes i hver af dem. Ved strengt og for altid at have udelukket de vedgåede onder, som er uløseligt forbundet med ethvert af disse systemer, kan denne enestående orden, hvor længe den end består og hvor udstrakte end dens forgreninger bliver, aldrig degenerere til nogen form for despotisk styre, som før eller senere vil fordærve maskineriet i alle menneskeskabte og essentielt mangelfulde politiske institutioner.

2. Angreb på den administrative orden

Blandt de rapporter, der i den seneste tid har nået Det Hellige Land, hvoraf de fleste bærer vidnesbyrd om sagens sejrige fremmarch, synes nogle få at afsløre en vis ængstelse med hensyn til gyldigheden af de institutoner, der er uadskilleligt knyttet til Bahá'u'lláhs tro. Disse betænkeligheder synes at være udløst af rygter, som kommer fra en kant, der enten er fuldstændig forkert underrettet om bahá'í åbenbaringens grundlæggende principper eller med fuldt overlæg planlægger at så uenighedens sæd i de trofastes hjerter.

Set i lyset af tidligere erfaringer vil det uafvendelige resultat af disse ørkesløse forsøg, hvor vedvarende og ondsindede de måtte være, bidrage hos troende såvel som ikke-troende til en videre og dybere anerkendelse af troens særlige karakter som proklameret af Bahá'u'lláh. Denne udfordrende kritik kan ikke, om den er dikteret af ondskab eller ej, tjene til andet end at galvanisere sjælene hos dens glødende tilhængere og befæste rækkerne hos dens trofaste støtter. De vil rense troen for de ondartede elementer, hvis fortsatte tilknytning til de troende tenderer til at bringe troens gode navn i vanry og plette dens rene ånd. Vi bør derfor ikke blot byde de åbne angreb velkommen, som dens svorne fjender til stadighed retter mod den, men bør også se, som en skjult velsignelse, enhver ufredsstorm, hvormed den fra tid til anden bestormes af dem, der frafalder deres tro, eller som hævder at være dens trofaste fortalere. I stedet for at underminere troen vil disse angreb, som

kommer både indefra og udefra, forstærke dens fundamenter og opflamme inderligheden i dens ild. I stedet for at overskygge dens glans, proklamerer de tværtimod til hele verden dens formaningers ophøjede karakter, dens enheds fuldstændighed, dens enestående position og dens gennemtrængende indflydelse.

3. Bahá'u'lláhs verdensorden

Bahá'í verdensordenens kilder

Det ville imidlertid være til stor hjælp såvel som belærende at erindre sig visse fundamentale principper med henvisning til 'Abdu'l-Bahás testamente, som sammen med Kitáb-I-Aqdas udgør det centrale skatkammer, i hvilket disse dyrebare elementer i denne guddommelige civilisation er skrinlagt, denne guddommelige civilisation, hvis oprettelse er bahá'í troens primære opgave. Et studium af disse hellige dokumenters forholdsregler vil afsløre den nære forbindelse, der er imellem dem såvel som den enhed i hensigt og metode, som de indskærper. Langt fra at betragte deres udtrykkelige forholdsregler som uforenelige og modsatrettede i ånd, vil enhver retsindig forsker være parat til at indrømme, at de ikke alene komplementerer hinanden, men at de gensidigt bekræfter hinanden og er dele af én uadskillelig enhed. En sammenligning af deres indhold med resten af de hellige bahá'í skrifter vil på samme måde påvise overensstemmelsen i alt, hvad de indeholder, med ånden såvel som bogstaven i Bahá'u'lláhs og 'Abdu'l-Bahás autentiske skrifter og udtalelser. Faktisk vil den, der læser bogen Aqdas med omhu og flid, ikke finde det vanskeligt at opdage, at Den Helligste Bog selv i passager forudser de institutioner, som 'Abdu'l-Bahá forordner i sit testamente. Ved at lade visse sager stå uden nærmere angivelse og uden forskrifter i sin lovbog synes Bahá'u'lláh med fuldt overlæg at have efterladt et hul i den generelle plan for bahá'í verdensordenen, som Mesterens testamentes uforlignelige bestemmelser har udfyldt. Et forsøg på at adskille dem, at insinuere at Bahá'u'lláhs lære ikke er blevet efterkommet i sin helhed og med absolut nøjagtighed gennem det, 'Abdu'l-Bahá har åbenbart i sit testamente, er en utilgivelig krænkelse af den aldrig svigtende trofasthed, der karakteriserede vor elskede Mesters liv og værk.

Jeg vil ikke på nogen måde forsøge at forsvare eller bevise gyldigheden af 'Abdu'l-Bahás testamente, for det ville i sig selv røbe en ængstelse fra min side med hensyn til de troendes enstemmige tillid til ægtheden af vor elskede Mesters sidste nedfældede ønsker. Jeg vil blot indskrænke mine betragtninger til de spørgsmål, som vil hjælpe dem til rigtigt at forstå den væsentlige enhed, som ligger til grund for de åndelige, humanitære og administrative principper, der er fremsat af bahá'í troens grundlægger og dens fortolker.

Jeg ved ikke, hvorledes jeg skal forklare den ejendommelige tankegang, der er tilbøjelig til som det eneste kriterium for sandheden i bahá'í religionen at forsvare noget, der, som man ved, blot er en uklar og uautoriseret oversættelse af en mundtlig udtalelse af 'Abdu'l-Bahá, stik imod og på trods af den tilgængelige tekst i alle hans almindeligt anerkendte skrifter. Jeg beklager dybt de uheldige forvanskninger, som tidligere har været resultatet af oversætterens manglende evne til at forstå 'Abdu'l-Bahás mening og hans inkompetance til nogenlunde fyldestgørende at gengive de sandheder, som blev åbenbart for ham gennem Mesterens udtalelser. Meget af den forvirring, som har tilsløret de troendes forståelse, bør tillægges denne dobbelte fejl ved en ukorrekt gengivelse af en kun delvis forstået udtalelse. Ikke sjældent har oversætteren endog forsømt at gengive den nøjagtige mening i spørgerens udtrykkelige spørgsmål og har ved sin manglende forståelse og udtryksform, når han gengav 'Abdu'l-Bahás svar, været ansvarlig for forlydender, som var fuldstændig i strid med sagens sande ånd og bogstav. Det var hovedsagelig med henblik på den vildledende karakter og beretningerne om besøgende pilgrimmes uformelle samtaler med 'Abdu'l-Bahá, at jeg vedholdende har opfordret de vestlige troende til at betragte disse udtalelser som udelukkende personlige indtryk af deres Mesters ord og kun citere og betragte de oversættelser, der er baseret på den autoriserede tekst i hans nedfældede udtalelser på originalsproget som autentiske.

Det bør erindres af enhver af troens tilhængere, at systemet i bahá'í administrationen ikke er en fornyelse vilkårligt pålagt verdens bahá'ier efter Mesterens bortgang, men henter sin autoritet fra 'Abdu'l-Bahás testamente; er udtrykkeligt forordnet i utallige breve og hviler i nogle af sine væsentlige træk på utvetydige bestemmelser i Kitáb-I-Aqdas. Det forener og koordinerer således principper, der hver for sig er nedfældet af Bahá'u'lláh og 'Abdu'l-Bahá og er uløseligt forbundet med troens grundlæggende sandheder. At skille sagens administrative principper fra de rent åndelige og humanitære læresætninger ville læresætninger ville være det samme som at lemlæste sagens grundstamme, ville være en adskillelse, som kun kan resultere i en opløsning af dens dele og en tilintetgørelse af troen selv.

Lokale og nationale retfærdighedens huse

Det bør omhyggeligt erindres, at lokale retfærdighedens huse såvel som det internationale retfærdighedens hus udtrykkeligt påbydes i Kitáb-I-Aqdas, at det nationale åndelig råd, som formidlende organ, og i Mesterens testamente henvist til som "det sekundære retfærdighedens hus", udtrykkeligt er stadfæstet af 'Abdu'l-Bahá, og at den metode for valg af det internationale såvel som de nationale retfærdighedens huse, der skal følges, er nedskrevet i hans testamente og fremsat i flere af hans breve. Ydermere er de lokale og nationale fonder, der nu er et nødvendigt instrument for alle lokale og nationale råd, ikke alene oprettet i de breve 'Abdu'l-Bahá åbenbarede til orientens bahá'ier men deres betydning og nødvendighed er gentagne gange blevet understreget i hans udtalelser og skrifter. Koncentrationen af autoritet i hænderne på de troendes valgte repræsentanter, nødvendigheden af at enhver af troens tilhængere underkaster sig bahá'í rådernes velovervejede afgørelse, det, at han foretrækker beslutningsenighed, den afgørende karakter af majoritetsbeslutninger, ja, endog ønskværdigheden af at udøve en tæt overvågning af alle bahá'í udgivelser, er altsammen konstant blevet betonet af 'Abdu'l-Bahá som bevidnet i hans autentiske og vidt udbredte breve. På den ene side at godtage hans brede og humanitære lære og på den anden at forkaste og med skødesløs ligegyldighed afvise hans mere udfordrende og markante påbud ville være åbenbart illoyalt over for det, som han satte højest i sit liv.

At de nuværende åndelige råd med tiden vil blive erstattet af retfærdighedens huse, og i et og alt er identiske og ikke forskellige institutioner er rigeligt bekræftet af 'Abdu'l-Bahá selv. Han har faktisk - et i brev adresseret til medlemmerne af det første åndelige råd i Chicago, den første valgte bahá'í institution i De Forenede Stater, - omtalt dem som medlemmerne af denne bys "Retfærdighedens Hus", og har således egenhændigt, hinsides enhver tvivl, fastslået, at de nuværende åndelige bahá'í råd er identiske med de retfærdighedens huse, der bliver omtalt af Bahá'u'lláh. Af grunde, der ikke er vanskelige at opdage, er det fundet tilrådeligt at give bahá'í verdenssamfundets valgte repræsentanter den midlertidige benævnelse 'åndeligt råd', en benævnelse, som når bahá'í troens stilling og mål bliver bedre forstået og fuldstændigere anerkendt, gradvist vil blive afløst af den permanente og mere passende betegnelse, retfærdighedens hus. De nuværende åndelige råd vil i fremtiden ikke alene blive anderledes benævnt, men de vil også til deres nuværende funktion kunne føje den myndighed og de pligter og særrettigheder, som vil blive nødvendiggjort af anerkendelse af Bahá'u'lláhs tro ikke blot som et af verdens religiøse systemer, men som en uafhængig og suveræn magts statsreligion. Alt efter som bahá'í troen trænger igennem hos masserne i øst og vest og dens sandhed bliver modtaget af majoriteten af mennesker i mange af verdens uafhængige stater, vil Det Universelle Retfærdighedens Hus opnå sin magts fylde, og som bahá'í statssamfundets øverste organ udøve alle de rettigheder, de pligter og det ansvar, som påhviler verdens fremtidige superstat.

Det skal imidlertid i denne forbindelse påpeges, at oprettelsen af Det Universelle Retfærdighedens Hus, i modsætning til hvad der tillidsfuldt er blevet hævdet, ikke på nogen måde er afhængig af verdensmassernes antagelse af bahá'í troen, ej heller er det en forudsætning at troen godtages af majoriteten af indbyggerne i noget land. Faktisk overvejede 'Abdu'l-Bahá selv i et af sine tidligste breve muligheden for at oprette Det Universelle Retfærdighedens Hus i sin egen levetid, og havde det ikke været for de ugunstige omstændigheder, der herskede under det tyrkiske regime, ville han sandsynligvis have taget de indledende skridt for dets oprettelse. Det er derfor klart, at dersom gunstige omstændigheder, måtte tillade bahá'ierne i Persien og de tilgrænsende lande under sovjetstyre at vælge deres nationale repræsentanter i overensstemmelse med de vejledende principper nedfældet i 'Abdu'l-Bahás skrifter, da ville Det skal imidlertid i denne forbindelse påpeges, at oprettelsen af Det Universelle Retfærdighedens Hus, i modsætning til hvad der tillidsfuldt er blevet hævdet, ikke på nogen måde er afhængig af verdensmassernes antagelse af bahá'í troen, ej heller er det en forudsætning at troen godtages af majoriteten af indbyggerne i noget land. Faktisk overvejede 'Abdu'l-Bahá selv i et af sine tidligste breve muligheden for at oprette Det Universelle Retfærdighedens Hus i sin egen levetid, og havde det ikke været for de ugunstige omstændigheder, der herskede under det tyrkiske regime, ville han sandsynligvis have taget de indledende skridt for dets oprettelse. Det er derfor klart, at dersom gunstige omstændigheder, måtte tillade bahá'ierne i Persien og de tilgrænsende lande under sovjetstyre at vælge deres nationale repræsentanter i overensstemmelse med de vejledende principper nedfældet i 'Abdu'l-Bahás skrifter, da ville den eneste tilbageblivende forhindring, der står i vejen for den endelige dannelse af Det Internationale Retfærdighedens Hus være fjernet. For det påhviler de nationale retfærdighedens huse i øst og vest, i overensstemmelse med Testamentets udtrykkelige forholdsregler, direkte at vælge medlemmerne af Det Internationale Retfærdighedens Hus. Ikke førend de fuldt ud repræsenterer de menige medlemmer af troen i deres respektive lande, ikke førend de har opnået den autoritet og erfaring, der vil gøre dem i stand til energisk at virke i sagens organiske liv, kan de nærme sig deres hellige opgave og tilvejebringe det åndelige fundament for oprettelsen af dette ophøjede organ i bahá'í verdenen.

Beskytterembedet

Det må også stå enhver troende klart, at beskytterembedet ikke under nogen omstændigheder ophæver eller i ringeste grad afsvækker de magtbeføjelser, som er givet Det Universelle Retfærdighedens Hus af Bahá'u'lláh i Kitáb-I-Aqdas og højtideligt og gentagne gange bekræftet af 'Abdu'l-Bahá i hans testamente. Det udgør ikke på nogen måde en modsætning til Bahá'u'lláhs testamente og skrifter, ej heller annullerer det nogen af hans åbenbarede anvisninger. Det øger dette ophøjede råds prestige, stabiliserer dets høje position, værner dets enhed, sikrer kontinuiteten i dets arbejde uden i mindste måde at overskride grænserne for dets klart definerede, ukrænelige myndighedsområde. Vi står i virkeligheden alt for tæt på dette storslåede dokument til at kunne gøre krav på en fuldstændig forståelse af alle dets implikationer, eller at tro at vi har fattet de mangfoldige mysterier, som det utvivlsomt indeholder. Kun fremtidige generationer vil kunne fatte værdien og betydningen, der knytter sig til dette guddommelige mesterværk, som verdens mesterlige bygmesters hånd har skitseret for Bahá'u'lláhs verdensomspændende tros forening og sejr. Kun de, der kommer efter os, vil blive i stand til at anerkende værdien af den forbavsende stærke vægt, der er lagt på Retfærdighedens Hus og Beskytterembedet. Kun de vil kunne vurdere betydningen af det stærke sprog, 'Abdu'l-Bahá benytter i sin omtale af den flok pagtbrydere, der stillede sig i opposition til ham på hans tid, først for dem vil det blive åbenbart, hvor velegende de

institutioner, som 'Abdu'l-Bahá indstiftede, er til karakteren af det fremtidige samfund, der vil opstå udaf nutidens kaos og forvirring. I denne forbindelse kan jeg blot føle morskab over den urimelige og fantastiske idé, at Muhammad 'Alí, anstifter og midtpunkt i et aldrig vigende fjendskab mod 'Abdu'l-Bahás person, frivilligt skulle have sluttet sig sammen med medlemmerne af 'Abdu'l-Bahás familie om at forfalske et testamente, som med forfatterindens egne ord, blot er "en opregning af de sammensværgelser", som Muhammad 'Alí gennem tredive år var så ivrigt engageret i. Til dette håbløse offer for forvirrede idéer føler jeg, at jeg bedst kan svare med et oprigtigt udtryk for medfølelse og medlidenhed iblandet mine forhåbninger om hendes udfrielse fra denne dybtgående vrangforestilling. Det var i lyset af de ovennævnte betragtninger, at jeg efter den uheldige forsinkelse forårsaget af min sygdom og mit fravær fra Det Hellige Land, da Mesteren gik bort, tøvede med at skride til en ukritisk udbredelse af Testamentet, idet jeg klart erkender, at det primært henvendte sig til anerkendte troende og kun indirekte angik den store gruppe af sagens venner og sympatisører.

Bahá'í institutionernes besjælende hensigt

Og nu påhviler det os at reflektere over den besjælende hensigt med og de primære funktioner for disse guddommeligt udpegede institutioner, hvis hellige karakter og altomfattende kraft kun kan påvises gennem den ånd, de spreder, og det arbejde de faktisk udfører. Jeg behøver ikke at opholde mig ved, hvad jeg allerede har gentaget og understreget, nemlig at sagens administrering skal opfattes som et redskab og ikke en erstatning for Bahá'u'lláhs tro; at den bør betragtes som en kanal, gennem hvilken hans lovede velsignelser kan flyde; at den bør vogte sig for den usmidighed, der ville hæmme og lænke de frigørende kræfter, der er udløst gennem hans åbenbaring. Jeg behøver ikke på nuværende tidspunkt udbrede mig om, hvad jeg tidligere har udtalt, nemlig at bidrag til de nationale og lokale fonder er af rent frivillig karakter; at ingen tvang eller krav om bidrag kan tolereres i sagen; at generelle henvendelser til samfundet som et hele bør være den eneste form, der tages i anvendelse for at dække troens økonomiske behov; at de nuværende restriktioner for udgivelse af bahá'í litteratur vil blive endeligt ophævet; at virket for verdens enhed vil blive udført som et eksperiment for at afprøve kraften i den indirekte undervisningsmetode; at hele systemet, som består af rådsmøder, udvalg og årsmøder, betragtes som et middel og ikke et mål i sig selv; at de vil blomstre op eller gå til grunde alt efter deres evne til at varetage bahá'í troens interesser, koordinere dens virke, lægge sig efter dens principper, udtrykke dens idealer og virkeliggøre dens hensigt. Hvem, må jeg spørge, når jeg betragter sagens internationale karakter og dens vidtforegrene organisation, betragter dens øgede kompleksitet i dens anliggender og dens tilhængeres uensartethed, ser på den forvirring, der angriber Guds spæde tro fra alle sider, hvem kan for et øjeblik tvivle om nødvendigheden af en form for administrativt system, som, midt i en kæmpende civilisations sturm und drang, kan sikre troens enhed, bevarelse af dens identitet og beskytte dens interesser? At benægte gyldigheden af rådsinstitutionerne som valgte redskaber i Bahá'u'lláhs tro ville være at afvise de utallige breve fra Bahá'u'lláh og 'Abdu'l-Bahá, hvori de priser deres privilegier og pligter og understreger helligheden i deres mission, afslører det umådelige omfang af deres opgave og advarer dem mod de angreb, som de nødvendigvis må forvente fra deres venners ufornuft såvel som fra deres fjenders had. Det er i sandhed deres opgave, hvem en så dyrebar arv er overgivet, fromt at våge over, at redskabet ikke fortrænger troen selv, at ikke utilbørlig optagethed af små detaljer i sagens administrering formørker dens tjeneres syn, at ikke partiskhed, ambition og verdslighed i tidens løb tenderer til at overskygge glansen i Bahá'u'lláhs tro, plette dens renhed og svække dens effektivitet.

4. Kontrast til gejstlige institutioner

Om vi ser på fortiden, om vi finder Evangeliet og Koranen frem, opdager vi hurtigt, at de kristne eller de islamiske systemer hverken tilbyder en parallel til det system af guddommelig organisation, som Bahá'u'lláh så tilbundsgående oprettede, eller den sikring han har bestemt for dets bevarelse og udvikling. Jeg er fuldstændig overbevist om, at deri ligger svaret på de spørgsmål, jeg allerede har henvist til.

Ingen, føler jeg, vil tvivle på det faktum, at den fundamentale årsag til, at enheden i Kristi Kirke uigenkaldeligt gik tabt og dens indflydelse med tiden undermineret, var, at den struktur, som kirkefædrene rejste efter den første apostels bortgang, var en struktur, der på ingen måde hvilede på Kristi egne udtrykkelige direktiver. Autoriteten i dens administration og dens karakteristiske træk var, med større eller mindre begrundelse, udledt af og hidrørte fra visse vage og fragmentariske hentydninger, som de havde fundet spredt blandt hans udtalelser, som de er nedfældet i Evangeliet. Ikke ét af kirkens sakramenter, ikke ét af de ritualer og ceremonier, som kirkefædrene så udførligt har udtænkt og så demonstrativt overholdt; ikke ét af elementerne i den strenge disciplin, som de så strengt pålagde de tidlige kristne; intet af alt dette hvilede på Kristi direkte autoritet eller udstrålede fra hans specifikke udtalelser. Ikke noget af dette var formuleret af Kristus, ingen skænkede han den fornødne autoritet til at fortolke hans ord eller føje til, hvor han ikke udtrykkeligt havde nedlagt påbud.

Af denne grund har røster i senere generationer hævet sig i protest mod den selvbestaltede autoritet, som tiltog sig privilegier og magtbeføjelser, som ikke udstrålede fra den klare tekst i Jesu Kristi Evangelium, og som betegnede en grov afvigelse fra den ånd, som Evangeliet indskærper. Den hævdede med kraft og med god grund, at kirkelovene, udstedt af de kirkelige koncilier, ikke var guddommeligt fastsatte love, men blot var menneskeskabte påfund, der ikke engang hvilede på Jesu faktiske udtalelser. Deres påstand centrerede sig om det faktum, at de vage og utilstrækkelige ord, som Kristus henvendte til Peter: "Du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min kirke", aldrig kunne retfærdiggøre de ekstreme forholdsregler, de udførlige ceremonier, de lænkebindende trosbekendelser og dogmer, med hvilke hans arvtagere gradvist har bebyrdet og formørket hans religion. Havde det været muligt for kirkefædrene, hvis uberettigede autoritet således blev voldsomt angrebet fra alle sider, at tilbagevise de anklager, som blev dænget over dem, ved at citere specifikke udtalelser fra Kristus om Kirkens fremtidige administrering, eller karakteren af hans arvtageres autoritet, ville de med sikkerhed have været i stand til at kvæle stridens ild og bevare kristenhedens enhed. Evangeliet, det eneste sted, hvor man kan finde Kristi ytringer, leverede imidlertid ikke det værn for de plagede ledere af Kirken, og de stod hjælpeløse over for fjendernes ubarmhjertige stormløb og måtte tilsidst bøje sig for de splittelsens kræfter, der brød ud i deres rækker.

I den muhamedanske åbenbaring var religionen imidlertid, sammenlignet med Kristi religion, mere fuldstændig og detaljeret i sine bestemmelser, hvor det gælder administreringen af det religiøse system, men i spørgsmålet om arvefølge gav den dog ingen nedskrevne, ingen bindende og afgørende instrukser til dem, hvis opgave det var at fremme dens sag. For Koranens tekst, hvis bestemmelser om bøn, faste, ægteskab, arv, pilgrimsfærd og lignende gennem tretten hundrede år er forblevet intakte og effektive, giver ingen klar vejledning med hensyn til loven om arvefølge, kilden til alle uoverensstemmelser, stridigheder og skismer, der har sønderlemmet islam og bragt den i vanry.

Således ikke med Bahá'u'lláhs åbenbaring. Modsat det kristne system, modsat det muhamedanske system, modsat alle tidligere religiøse systemer har Baha'u'láhs apostle foran sig overalt, hvor de end arbejder og kæmper, i et klart, utvetydigt og tydeligt sprog, alle de love, regler, principper, institutioner og den ledelse, de har brug for til at forfølge og opfylde deres opgave. Både i bahá'í systemets administrative bestemmelser som i spørgsmålet om arvefølge, udformet i dobbeltinstitutionerne Retfærdighedens Hus og Beskytterembedet, kan Bahá'u'lláhs tilhængere hente hjælp i så uigendrivelige beviser på guddommelig ledelse, som ingen kan bestride, ingen kan forklejn eller overse. Deri ligger bahá'í åbenbaringens særlige karaktertræk. Deri ligger styrken i troens enhed og gyldigheden i en åbenbaring, der hævder ikke at ødelægge eller forklejn tidligere åbenbaringer, men tværtimod at forbinde, forene og fuldbyrde dem. Dette er årsagen til, at både Bahá'u'lláh og 'Abdu'l-Bahá har åbenbaret, og endog insisteret på bestemte enkeltheder i forbindelse med den guddommelige organisation, de har testamenteret til os, deres tilhængere. Derfor er der i deres testamenter lagt så stor vægt på den magt og de særlige rettigheder, som gives til deres religions valgte tjenere.

For intet mindre end deres bøgers udtrykkelige direktiver og det forbavsende stærke sprog, i hvilket de har klædt bestemmelserne i deres testamenter, kunne på nogen måde beskytte den religion, som de begge på så lysende vis arbejdede for hele livet. Intet mindre end dette kunne beskytte den mod de beskyldninger for kætteri og den bagvaskelse, som religiøse grupper, folkeslag og regeringer har forsøgt og med øget styrke vil forsøge at bestorme den med i fremtiden.

Vi bør også huske, at bahá'í åbenbaringens fremtrædende karaktertræk ikke alene består i fuldstændigheden og det ubestridelige i det systems gyldighed, som Bahá'u'lláhs og 'Abdu'l-Bahás lære har oprettet. Dens udmærkelse ligger også i det faktum, at de elementer, der i tidligere religiøse systemer uden mindste myndighed fra deres grundlæggere, har været kilden til korruption og til umådelig skade for Guds religion, strengt er udelukket gennem den klare tekst i Bahá'u'lláhs skrifter. De ubeføjede traditioner i forbindelse med dåb, nadver syndsbeholdelse, askese, præstedømme, omstændelige ceremonier, hellig krig og polygami er hver og én strengt afskaffet af Bahá'u'lláhs pen; mens strengheden og stivheden i disse regler som for eksempel faste, der er nødvendig for individets fromme liv, er blevet betydelig mildnet.

5. Den almene bahá'í organisme

Om vi opbyggede den administrative verdensorden til absolut fuldkommenhed, men samtidig tillod, at den blev hæmmet eller løsrevet fra de indre kanaler, gennem hvilke troens helligånd strømmer, havde vi intet andet end en fuldkommengjort institution uden føling med og afskåret fra den finere inspiration fra sjælen eller ånden. Hvis, derimod, åndens indflydelse og tilstrømning bliver spredt, forflygtiget eller fuldstændig underlagt den enkelte troendes mere eller mindre ufuldkomne ledelse og fortolkning, med hans mangel på både den visdom, der sikres gennem rådslagning, og tillige den sande enheds lys som bryder frem ved rådslående handling og efterfølgende lydighed - så vil man blive vidne til en uordentlig og disorganiseret virksomhed, som kun svagt ville reflektere denne tidsalders guddommelige formål, der er intet mindre end opretholdelse af guddommelig kærligheds, retfærdigheds og visdoms herredømme i verden, under og i overensstemmelse med Den Guddommelige Lov.

I det menneskelige legeme, som er det sande guddommelige eksempel eller parallel, ser sjælen, når den har fulden kontrol over alle mindre dele i organismen, den fineste harmoni i hele kroppen - hver enkelt legemsdel er i fuldkommen overensstemmelse med de andre. Åndens befalinger og tilskyndelser adlydes af legemet, og legemet identificerer og bestemmer ved sin handling og funktion atter, hvorledes den åndelige inspiration skal komme til udtryk. Dette er guddommelig enhed - og da denne lov er almen og findes i alt skabt i universet, har den fuld gyldighed i den almene bahá'í organisme, som består af troende overalt, og som Guds manifestation har oprettet.

6. Politik og bahá'í-troen

Det guddommelige samfund

De skal afstå fra at have tilknytning, det være i ord eller handling, til deres respektive nationers politiske stræben, deres regeringers politik og partiers og grupperes planer og programmer. I tvistemål bør de ikke tildele nogen skyld, ikke tage parti, ikke fremme nogen plan eller identificere sig med noget system, som kan være til skade for de bedste interesser i det verdensomfattende fællesskab, som det er deres mål at vogte og fremme. De skal vogte sig for at blive redskaber for samvittighedsløse politikere eller lade sig fange i de forræderiske snarer, som sættes af konspiratorerne og de troløse blandt deres landsmænd. De skal forme deres liv og opføre sig således, at ingen beskyldning om hemmelighedskræmmeri, bedrag, om bestikkelse eller undertrykkelse, uanset hvor grundløs, kan rettes mod dem. De skal hæve sig over partikularisme og partigængereri, over de nytteløse tvistigheder, de smålige beregninger, de flygtige lidenskaber, der optager sindene og ryster overfladen af en verden i forandring. Det er deres pligt at bestræbe sig på, så klart det er dem muligt og om nødvendigt ved deres valgte repræsentanters hjælp, at skille sådanne poster og funktioner, som enten er diplomatiske eller politiske, fra dem, der er rent administrative af karakter, og som under ingen omstændigheder påvirkes af de ændringer og tilfældigheder, som politiske handlinger og regeringspartier i ethvert land nødvendigvis må føre med sig. De skal bekræfte deres aldrig vigende beslutsomhed om at stå fast og uforbeholdent for Bahá'u'lláhs livsform, undgå de forviklinger og kævlerier, som er uadskillige fra politikerens stræben, og blive værdige formidlere af det guddommelige samfund, som inkarnerer Guds uforanderlige mål med alle mennesker.

Det bør gøres helt klart, at denne holdning hverken indebærer den mindste ligegyldighed over for deres eget lands affærer og interesser eller medfører nogen ulydighed mod anerkendte regeringers myndighed. Ej heller indebærer det en fornægtelse af deres hellige forpligtelse til på den mest effektive måde at fremme de bedste interesser for deres regering og folk. Den illustrerer det ønske, som næres af enhver sand og loyal tilhænger af Bahá'u'lláh om på en uselvisk, fordringsløs og patriotisk måde at tjene de bedste interesser for det land, han tilhører, og det på en måde, der ikke medfører nogen afvigelse fra den høje standard for integritet og sanddruhed, der er forbundet med hans tro.

Efterhånden som bahá'í samfund i forskellige dele af verden forøges og deres magt som en samfundsmæssig kraft bliver tydeligere, vil de utvivlsomt i stigende grad se sig underkastet det pres, som magthavere og indflydelsesrige personer på det politiske område vil udøve, i håb om at fremme deres interesser. Disse samfund vil ydermere mærke et stadig større behov for sympati og hjælp fra deres respektive regeringer i deres bestræbelser på at øge rækkevidden af og befæste

fundamentene for de institutioner, der er overgivet i deres varetægt. De skal vogte sig for, i deres iver efter at fremme deres elskede sags formål, uforvarende at ledes til at gå på akkord med deres tro, at bringe deres væsentlige principper i fare, eller, til gengæld for en materiel fordel, som deres institutioner kunne opnå, at ofre fuldstændigheden i deres åndelige idealer. De skal erklære, at hvor de end bor, og hvor udviklet deres institutioner end er, hvor inderligt deres ønske end er om at håndhæve de love og gøre brug af de principper, der er forkyndt af Bahá'u'lláh, så vil de uden tøven indordne iværksættelsen og anvendelsen af disse love og principper under deres respektive regerings krav og lovgivning. I deres bestræbelser på at lede og fuldkommengøre deres tros administrative anliggender er det ikke under nogen omstændigheder deres mål at overtræde bestemmelserne i deres lands grundlov end mindre at lade deres administration træde i stedet for regeringen i deres respektive lande.

Det bør ligeledes erindres, at selve udstrækningen det arbejde har, hvori vi er engageret, tillige med forskelligheden i de samfund, som arbejder under forskellige former for regeringer, som er væsensforskellige i deres normer, politik og metoder, gør det absolut nødvendigt for alle erklærede medlemmer af alle disse samfund at undgå enhver handling, der ved at vække mistænksomhed eller fremkalde fjendskab hos nogen regering, kunne inddrage deres medtroende i nye forfølgelser eller vanskeliggøre karakteren af deres opgave. Hvordan ellers, kunne jeg spørge, skulle det blive muligt for denne vidt udbredte tro, som overskrider politiske og sociale grænser, der indbefatter så stor variation i racer og nationer, der, efterhånden som den vinder frem, i øget omfang må sætte sin lid til sympati og støtte fra de forskellige og stridende regeringer i verden - hvordan ellers skulle denne tro få held til at bevare sin enhed, sikre sine interesser og drage omsorg for sine institutioners stabile og fredelige udvikling?

Denne holdning er imidlertid ikke dikteret af selviske overvejelser om, hvad der tjener egne interesser, men hidrører først og fremmest fra det almene princip, at Bahá'u'lláhs tilhængere under ingen omstændigheder, hverken individuelt eller kollektivt, må lade sig inddrage i sager, der vil medføre den mindste fravigelse fra deres tros fundamentale sandheder og idealer. Hverken beskyldninger, som som de uindviede eller de ondsindede kunne forledes til at rette imod dem, eller fristelser om ære eller belønning vil nogensinde få dem til at opgive deres betroede hverv eller afvige fra deres sti. De skal i ord forkynde, og med deres vandel vidne om, at de, der følger Bahá'u'lláh, hvor de end bor, ikke lader sig lede af selviske ambitioner, at de hverken tørster efter magt, eller ænses nogen bølge af upopularitet, mistro eller kritik, som en streng overholdelse af deres normer kunne fremprovokere.

Skønt vor opgave er vanskelig og kræver takt og dygtighed, vil Bahá'u'lláhs styrkende kraft og hans guddommelige ledelse med vished hjælpe os, hvis vi trofast følger hans vej og bestræber os på at opretholde helheden i hans love. Lyset fra hans forsonende nåde, som ingen jordisk magt kan formørke, vil, hvis vi holder ud, oplyse vejen, når vi styrer vor kurs mellem snarer og faldgruber i en plaget tidsalder, og vil gøre det muligt for os at udføre vor pligt på en måde, som vil tjene til hans velsignede navns hæder og ære.

7. Troens beskyttelse

Det er desuden bahá'íernes faste overbevisning, at deres religion ikke er knyttet til nogen bestemt trosretning, ikke er sekterisk og er fuldstændig adskilt fra ethvert gejstligt system uanset form, oprindelse eller aktiviteter. Ingen gejstlig organisation kan med sin trosbekendelse, sine

traditioner, sine begrænsninger, sin særlige livsanskuelse, siges (som det er tilfældet med alle eksisterende politiske grupper, partier, systemer og programmer), i alle sine aspekter, at være i overensstemmelse med hovedlæren i bahá'í overbevisning. Enhver tillidsfuld tilhænger af Bahá'u'lláh kan uden tvivl tilslutte sig nogle af de principper og idealer, der besjæler politiske og gejstlige institutioner. Han kan imidlertid ikke identificere sig med nogen af disse institutioner, ej heller kan han uforbeholdent støtte den trosopfattelse, de principper og de programmer, på hvilke de er baseret.

Hvordan kan en tro, må man endvidere betænke, hvis guddommeligt forordnede institutioner er blevet etableret i mere end fyrre forskellige lande, hvis regeringers politik og interesser uafbrudt støder sammen og dag for dag bliver mere og mere komplicerede og kaotiske - hvordan kan en sådan tro, hvis den tillader sine tilhængere enten individuelt eller gennem sine organiserede råd at blande sig i politiske aktiviteter, med held kunne bevare helheden i sin lære og beskytte enheden blandt sine tilhængere? Hvordan kan den sikre en frodig, uafbrudt og fredelig udvikling af sine voksende institutioner? Hvordan kan en tro, hvis forgreninger har bragt den i kontakt med indbyrdes uforenelige religiøse systemer, sekter og trosbekendelser, være i stand til, hvis den tillader sine tilhængere at støtte forældede ceremonier og doktriner, gøre krav på ubetinget troskab hos dem, som den stræber efter at indlemme i sit guddommeligt forordnede system? Hvordan kan den undgå de konstante gnidninger, de misforståelser og kontroverser, som en formel accept, i modsætning til forbund, uundgåeligt vil fremkalde?

Disse styrende og regulerende principper for bahá'í overbevisning føler tilhængerne af Bahá'u'lláhs sag sig forpligtet til at forsvare og årvågent at efterleve, alt eftersom deres administrative orden udvider sig og konsolideres. Kravene fra en langsomt udkrystalliserende religion pålægger dem en pligt, de ikke kan unddrage sig, et ansvar de ikke kan komme udenom.

Ej heller er de ligegyldige over for den tvingende nødvendighed af at opretholde og iværksætte de love, som adskiller sig fra de principper, som Bahá'u'lláh har forordnet, og som sammen udgør trenden og islettet i de institutioner, på hvilke hans verdensorden til slut skal hvile. For at vise deres brugbarhed og deres virkekraft, for at udføre og bringe dem i anvendelse, for at beskytte deres helhed, forstå hvad de indebærer og lette deres udbredelse, opbyder bahá'í samfund i øst og i den sidste tid i vest, deres yderste kræfter og er, om nødvendigt, villige til at yde hvilke ofre dette end måtte kræve. Den dag er måske ikke fjern, da bahá'í råd i de lande i Østen, hvor religiøse samfund udøver myndighed i sager om personlige anliggender, vil blive bedt om at påtage sig de forpligtelser og det ansvar, der tilfalder officielt nedsatte bahá'í domstole. De vil få bemyndigelse til i sager vedrørende vielser, skilsmisser og arv inden for deres respektive områder og med de civile myndigheders sanktion, at iværksætte og bringe i anvendelse de love og forordninger, der udtrykkeligt er bestemt i deres Helligste Bog.

Kap. 8

BAHÁ'Í TROEN OG ANDRE RELIGIONER

1. Holdning til andre religioner

Den religion, der er knyttet til Bahá'u'lláhs navn, frasiger sig enhver hensigt om at forklejne nogen af de profeter, der er gået forud for ham, trække noget fra deres lære eller på mindste måde fordunkle deres åbenbarings lys. Den ønsker ikke at fortrænge dem fra deres tilhængeres hjerter, at ophæve de grundlæggende principper i deres doktriner, kassere nogen af deres åbenbarede bøger eller tilintetgøre deres tilhængeres berettigede forhåbninger. Bahá'u'lláh tilbageviser enhver religions krav på at være den endegyldige åbenbaring til mennesket og afviser tillige, at hans egen åbenbaring skulle være den sidste, samtidig med at han indskærper det fundamentale princip om relativiteten i religiøs sandhed, guddommelig åbenbarings kontinuitet, progressiviteten i religiøs oplevelse. Hans mål er at udvide fundamentet i alle åbenbarede religioner og at forklare mysterierne i deres skrifter. Han forfægter en uforbeholden anerkendelse af deres formåls enhed, gentager de evige sandheder, de værner om, samordner deres funktioner, adskiller det væsentlige og autentiske fra det uvæsentlige og falske i deres læresætninger, adskiller de gudhengivne sandheder fra den overtro, som præsterne har inspireret, og med dette som grundlag kundgør han muligheden, ja, forudsiger endog uafvendeligheden af deres forening og fuldbyrdelsen af deres største forhåbninger.

Islam

Med hensyn til Muhammad, Guds Apostel, må ingen af hans tilhængere, som læser disse sider, for et øjeblik tro, at islam, dens profet og hans Bog og hans udpegede efterfølgere så lidt som nogen af hans autentiske skrifter er blevet eller på nogen måde vil blive forklejnet mindste grad. Bábs afstamning, som Imám Husayns efterkommer, de forskellige og slående beviser i Nabíls Narrative om den holdning, som vor religions herold indtog over for islams grundlægger, imamer og Bog; Bahá'u'lláhs glødende hyldest til Muhammad og hans lovlige arvtagere i Kitáb-Iqán, specielt til den "mageløse og uforlignelige" Imám Husayn, de argumenter, som 'Abdu'l-Bahá overbevisende og frygtløst offentligt anførte i kirker og synagoger for at påvise gyldigheden af den arabiske profets budskab, og sidst men ikke mindst det skrevne vidnesbyrd fra Dronningen af Rumænien, som - uagtet at hun var opvokset i den anglikanske tro og uanset den nære forbindelse mellem hendes regering og den græsk-ortodokse kirke, statsreligionen i hendes nye fædreland - følte sig tilskyndet til at bekendtgøre sin anerkendelse af Muhammads profetiske mission, væsentligst på baggrund af læsning af 'Abdu'l-Bahás offentlige taler - alt dette forkynder med al ønskelig tydelighed bahá'í religionens sande holdning over for sit religiøse ophav.

"Gud", lyder hendes kongelige hyldest, "er Alt. Han er kraften bag al begyndelse... Hans er stemmen i os, der viser os godt og ondt. Men for det meste overhører eller misforstår vi denne stemme. Derfor lod Han sin udvalgte komme ned blandt os på jorden for at forklare Hans Ord, Hans sande mening. Derfor profeterne. Derfor Kristus, Muhammad, Bahá'u'lláh - for mennesket behøver fra tid til anden en stemme på jorden til at bringe Gud til sig, for at skærpe erkendelsen af den sande Guds eksistens. De stemmer, der blev sendt os, måtte blive kød, så vi med vore jordiske øren kunne blive i stand til at høre og forstå. "Hvilket større bevis, kunne man passende spørge, kan Persiens eller Tyrkiets gejstlige kræve, hvorved man kan vise anerkendelsen hos Bahá'u'lláhs tilhængere af det ophøjede stade, som profeten Muhammad indtager blandt alle Guds budbringere? Hvilken mere ærbødig hyldest forventer disse gejstlige, at vi giver islams sag? Hvilket større tegn på vor habilitet kan de forlange, end at vi i egne langt ud over deres rækkevidde, kan antænde gnisten af en varm og oprigtig omvendelse til den sandhed, der taltes af Guds Apostel, og fra en kongelig pen opnå denne offentlige og i sandhed historiske indrømmelse af hans gudgivne mission?"

Kristendommen

Med hensyn til kristendommens stilling skal det uden nogen tøven eller dobbeltydighed stadfæstes, at dens guddommelige oprindelse anerkendes ubetinget, at Jesu Kristi guddommelighed og stade som sønnen frygtløst holdes i hævd, at Evangeliets guddommelige inspiration fuldt ud anerkendes, at sandheden i mysteriet om jomfru Marias ubesmittethed erkendes, at Apostlenes Fyrste, Peters forrang støttes og forsvares. Grundlæggeren af den kristne religion bliver betegnet som den, der "kom tilsyne ved Helligåndens åndedræt" og lovprises endog som "Åndens Væsen". Hans moder beskrives som "det tilslørede og udødelige, det skønneste åsyn", og hendes søns stade lovprises som et "stade, der er blevet ophøjet over forestillingerne hos dem, der dvæler på jorden", mens Peter anerkendes som én, hos hvem Gud har ladet "visdommens og ytringens mysterier vælde ud af hans mund". "I skal vide," har Bahá'u'lláh desuden bevidnet, "at da Menneskesønnen opgav sin ånd til Gud, græd hele skabelsen. Ved at opofre sig blev imidlertid en ny egenskab indgivet i alt skabt. Dets vidnesbyrd, som bevidnet af alle på jorden, er nu tydelige for dit øje. Den dybeste visdom, som vismændene har ytret, den dybsindigste lærdom, som nogen hjerne har udfoldet, de kunstarter, som de dygtigste hænder har frembragt, den indflydelse, der er udøvet af de mægtigste regenter er blot manifestationer af den livgivende kraft, der blev frigjort af hans overordentlige, hans altgennemtrængende og strålende ånd. Vi bevidner, at da han kom ind i verden, spredte han glansen af sin pragt ud over alt skabt. Gennem ham helbredtes den spedalske for fordærvsens og uvidenhedens spedalskhed. Gennem ham heledes den urene og den egensindige. Gennem hans magt, født af Den Almægtige Gud, blev den blinde seende og synderens sjæl helliggjort... Ham er det, som lutrede verden. Velsignet er det menneske, som med lysende ansigt har vendt sig mod ham."

En af de væsentlige forudsætningen for at få adgang til bahá'í menigheden med dens medlemmer af jødisk, zoroastrisk, hinduisk og buddhistisk baggrund og tilhængerne af andre ældgamle religioner tillige med agnostikere og endog ateister er i virkeligheden alles helhjertede og ubetingede anerkendelse af både islams og kristendommens guddommelige oprindelse såvel som Muhammads og Jesu Kristi profetiske opgave, af imamatets lovgyldighed og Sankt Peters, Apostlenes Fyrstes, forrang. Således er det centrale, solide og uomstødelige princip, der udgør fundamentet i bahá'í overbevisningen, som Bahá'u'lláhs religion er stolt over at anerkende, som dens lærere forkynder, dens forsvarere værner om, dens litteratur udbreder, dens sommerskoler gør rede for, og som de menige medlemmer bærer vidnesbyrd om i både ord og handling.

Religiøse ledere

Det bør heller ikke for et øjeblik tænkes, at Bahá'u'lláhs tilhængere enten forsøger at nedværdige eller endog forklejne den rang, verdens religiøse ledere har, det være sig kristne, muslimer eller nogen anden trosretning, om deres adfærd er i overensstemmelse med den stilling de indtager. "De gejstlige", har Bahá'u'lláh bekræftet, "som virkelig er smykket med kundskabens prydelser, og som har en retsindig karakter, er sandelig som nationernes øje og som hovedet på verdens legeme. Menneskenes ledelse har til alle tider været og er til stadighed afhængig af disse velsignede sjæle." Og igen: "De gejstlige, hvis adfærd er retskaffen, og de vise, der er retfærdige, er som ånden i verdens legeme. Vel er det for den gejstlige, hvis hoved bærer retfærdighedens krone, og hvis tinding prydes af retskaffenhedens smykke." Og end engang: "Den gejstlige, der har grebet om bægeret og drukket den allerhelligste Vin i den suveræne Forordners navn, er som et øje for verden. Vel er det for dem, der adlyder ham og ihukommer ham." Stor er den velsignelse," har han skrevet i en anden forbindelse, "der tilkommer den gejstlige, som ikke har tilladt sin viden at være et slør mellem sig og Den Ene, der er genstanden for al viden, og som, når den Selvbestående kommer tilsyne, med strålende ansigt har vendt sig til ham. Han er i sandhed at tælle blandt de

lærde. Paradisets indvånere søger hans åndedragts velsignelser, og hans lys skinner på alt, som er i himlen og på jorden. Han er i sandhed at betragte som en af profeternes arvinger. Den, som ser ham, har sandelig set Den Ene Sande, og den, som vender sig til ham, har i sandhed vendt sig til Gud, Den Almægtige, Den Alvide." "Hav agtelse for de gejstlige blandt jer," formaner vi, "de gejstlige, hvis handlinger er i overensstemmelse med den kundskab, de ejer, der iagttager Guds love og foreskriver det, Gud har foreskrevet i sin Bog. I skal vide, at de er ledelsens lys mellem himmel og jord. De, der ikke tager hensyn til de gejstliges stilling og fortjenster blandt sig, har sandelig ændret de nådegaver, som Gud havde sikret dem."

2. Udvikling af verdens enhed

På samme måde som menneskehedens organiske udvikling har været langsom og gradvis og medført den succesive forening af familie, stamme, bystat og nation, således har også det lys, der er skænket af Guds åbenbaringer på forskellige stadier i religionens udvikling og afspejlet i fortidens fremadskridende religiøse systemer, været langsom og progressiv. I realiteten er omfanget af guddommelig åbenbaring for hver tidsalder afpasset efter og svarende til den grad af samfundsmæssig fremgang, der er opnået i den tidsalder gennem en menneskehed i konstant udvikling...

Den åbenbaring, der er knyttet til den kristne religion fokuserede først og fremmest på individets frelse og karakterens udvikling, og den understregede som sit centrale tema nødvendigheden af at indskærpe en høj moralsk standard og diciplin i mennesket som den fundamentale enhed i det menneskelige samfund. Intetsteds i evangelierne finder vi nogen omtale af nationernes enhed eller foreningen af menneskeheden som en helhed. Når Jesus talte til de mennesker, han omgikkes, talte han først og fremmest til dem som individer, snarere end som enkelte dele af en universel og udelelig enhed. Det meste af jorden var endnu uudforsket, og en forening af alle dens folkeslag og nationer kunne man som følge deraf ikke forestille sig, og endnu mindre forkynde eller oprette. Hvilken anden fortolkning kan gives disse ord af Bahá'u'lláh, udtrykkelig henvendt til Evangeliets tilhængere, i hvilke den fundamentale forskel mellem Jesu Kristi mission, som først og fremmest henvendte sig til den enkelte, og hans eget budskab, som i højere grad er henvendt til menneskeheden som et hele, bliver definitivt fastslået: "Sandelig," sagde han (Jesus): 'følg mig, og jeg vil gøre jer til menneskefiskere.' På denne dag siger Vi imidlertid, følg mig at Vi kan gøre jer til menneskehedens livgivere."

Den islamiske religion, det næste led i kæden af guddommelig åbenbaring, indførte, som Bahá'u'lláh selv bevidner, opfattelsen af nationen som en enhed og et vigtigt stadium i foreningen af det menneskelige samfund og optog den i sin lære. Ja, dette er meningen med denne korte og dog højst betydningsfulde og oplysende udtalelse af Bahá'u'lláh: "Fra gammel tid (den islamiske orden) er det åbenbart: 'Kærlighed til fædrelandet er en del af Guds religion.'" Dette princip blev oprettet og understreget af Guds Apostel, eftersom udviklingen af det menneskelige samfund gjorde det nødvendigt på det tidspunkt. Ej heller kunne et stade over eller udover det være blevet forudset, idet de generelle betingelser forud for oprettelsen af en højere form for forening endnu var uopnåelige. Begrebet nationalitet, opnåelse af statsdannelse, kan derfor siges at være et særligt karaktertræk i det muhamedanske religionssystem, under hvilket verdens nationer og racer, især i Europa og Amerika, blev forenede og opnåede politisk uafhængighed.

Abdu'l-Baha belyser denne sandhed i et af sine breve: "I forgangne tidsaldre kunne - skønt harmoni oprettet - foreningen af hele menneskeheden endnu ikke været blevet nået på grund af de manglende midler. Kontinenterne forblev vidt adskilte, ja, selv blandt folk på ét og samme kontinent var samkvem og udveksling af tanker umulig. Følgelig var samkvem, forståelse og enhed mellem alle jordens folk og slægter uopnåelig. I vor tid er imidlertid kommunikationsmidlerne mangfoldige, og jordens fem kontinenter er bogstavelig talt smeltet sammen til ét... På samme måde er alle medlemmerne af den menneskenes familie, både folkeslag og regeringer, storbyer og landsbyer, i stigende grad blevet indbyrdes afhængige. Selvtilstrækkelighed er ikke længere mulig for nogen, eftersom politiske bånd sammenknytter alle folk og nationer, og forbund inden for handel og industri, landbrug og uddannelse styrkes dag for dag. Derfor kan hele menneskeheden enhed opnås på denne dag. Dette er i sandhed intet andet end et af undererne i denne underfulde tidsalder, dette strålende århundrede. Tidligere tidsaldre har været berøvet dette, for dette århundrede - lysets århundrede - er blevet udrustet med enestående og aldrig tidligere set herlighed, kraft og oplysning. Heraf kommer den mirakuløse udfoldelse af et nyt under hver dag. Til slut vil det ses, hvor strålende dets kerter vil brænde i menneskenes forsamling."

"Se," forklarer han videre, "hvorledes dets lys nu bryder frem på verdens formørkede horisont. Den første kerte er enhed på det politiske område, hvorfra de første glimt nu kan skelnes. Den anden kerte er enhed i tankegang i verdensforetagender, hvis fuldbyrdelse inden længe vil blive bevidnet. Den tredje kerte er enhed i frihed, hvilket med sikkerhed vil finde sted. Den fjerde kerte er enhed i religion, som er hjørnestenen i selve fundamentet, og som gennem Guds magt vil blive åbenbaret i al sin glans. Den femte kerte er nationernes enhed - en enhed, som i dette århundrede vil blive sikkert oprettet og bevirke, at alle verdens folkeslag vil betragte sig som borgere i 't fælles fædreland. Den sjette kerte er racernes enhed, som gør alle, som lever på jorden, til folk og slægter af 'n race. Den syvende kerte er sprogets enhed, dvs. valget af et universelt sprog, i hvilket alle nationer vil blive oplært og samtale. Hver og 'n af disse ting vil uundgåeligt ske, eftersom kraften fra Guds Rige vil hjælpe og bistå i deres virkeliggørelse."

"En af de store begivenheder," siger 'Abdu'l-Bahá i Nogle Besvarede Spørgsmål, "der vil finde sted under åbenbarelsen af den uforlignelige Gren (Bahá'u'lláh), er at Guds Banner vil blive rejst blandt alle nationer. Det vil sige, at alle nationer og stammer vil blive samlet under skyggen af dette guddommelige banner, der er selve Den Hellige Gren, og vil blive til én nation. Modsætningen mellem trossamfund og religioner, fjendskab mellem racer og folkeslag og de nationale forskelligheder vil blive udryddet. Alt vil blive til én religion, én race og ét enkelt folk, og alle skal bo i ét fædreland, som er jordkloden."

Dette er det stadium, som verden nu nærmer sig, stadiet for verdensenhed, som i dette århundrede, således som Abdu'l-Baha forsikrer os, vil blive sikkert oprettet. "Storhedens tunge," bekræfter Bahá'u'lláh selv, "har på sin åbenbarings dag forkyndt: 'Det tilkommer ham ikke at rose sig af, at han elsker sit land, men at han elsker verden.'" "Gennem den kraft," tilføjer han, "der er frigjort ved disse ophøjede ord, har han skænket en ny impuls og bestemt en ny retning for menneskehjerternes fugle og har udslettet ethvert spor af begrænsning og indskrænkning fra Guds Hellige Bog."

3. Behovet for en ny åbenbaring

Ingen, der på denne dag mediterer over menneskehedens hjælpeløshed, frygt og elendighed, kan længere betvivle nødvendigheden af en ny åbenbaring af den livgivende kraft i Guds forløsende kærlighed og ledelse. Ingen, der på den ene side er vidne til den formidable udvikling, der er opnået på områder for menneskelig viden, magt, dygtighed og opfindsomhed, og på den anden ser karakteren af de uhørte lidelser, der plager, og de farer, der omgiver det nutidige samfund, kan være så blind at betvivle, at timen endelig er kommet for tilsynekomsten af en ny åbenbaring, for en genfremsættelse af det guddommelige formål og den deraf følgende vækkelse af de åndelige kræfter, som med fastsatte intervaller har bragt det menneskelige samfunds skæbne på fode. Nødvendiggør ikke netop virkningen af de verdensforenende kræfter, der arbejder i denne tidsalder, at han, der er overbringer af Guds budskab på denne dag, ikke blot igen skal stadfæste den selvsamme ophøjede standard for personlig adfærd som er indskærpet af profeterne før ham, men i sin appel til alle regeringer og folkeslag udforme det vitale grundlag for det samfundsmæssige kodeks, det guddommelige system, der skal lede menneskehedens forenede bestræbelser på at oprette det altomfattende forbund, som vil markere Guds Riges komme på denne jord?

Kunne vi derfor ikke, idet vi erkender nødvendigheden af en sådan åbenbaring af Guds forløsende magt, meditere over den suveræne storhed i det system, der af Bahá'u'lláhs hånd er udbredt på denne dag? Kan vi ikke, trods presset af vort daglige engagement, som hans religions stadig voksende omfang af administrative aktiviteter må omfatte, standse op og reflektere over helligheden af det ansvar, som det er vort privilegium at skuldre?

4. Progressiv åbenbaring

Religionernes genfødsel

At Bahá'u'lláh, til trods for sin åbenbarings overvældende styrke, i det væsentlige bør betragtes som én af disse manifestationer af Gud, der aldrig må identificeres med den usynlige virkelighed, essensen af guddommen selv, er et af grundbegreberne i vor religion - en overbevisning der aldrig må formørkes, og hvis integritet ingen af dens tilhængere må svække.

Ej heller forsøger bahá'í åbenbaringen, som gør krav på at være kulminationen af en profetisk cyklus og opfyldelsen af alle tidsaldres løfte, under nogen omstændigheder at ugyldiggøre de første og evige principper, der besjæler og ligger til grund for de religioner, der er gået forud for den. Den anerkender den gudgivne autoritet, som hver af dem er udrustet med og bygger på den sit stærkeste og væsentlige fundament. Den betragter dem ikke i noget andet lys end som forskellige stadier i én guddommelig og udelelig religions evige historie og konstante udvikling, som den selv er uløseligt knyttet til. Den søger hverken at fordunkle eller at forklejne den vedgåede storhed i deres kolossale opnåelser. Den kan ikke støtte noget fremstød, der søger at forvrænge deres karaktertræk eller tilintetgøre de sandheder, de indpoder. Dens lære afviger ikke en hårsbredde fra de sandheder, de holder i hævd, ej heller afsvækker dens vægtige budskab i mindste måde den indflydelse, de udøver eller den troskab, de vækker. Langt fra at sigte mod at omstyrte det åndelige fundament for verdens religiøse systemer, er dens erklærede, dens uforanderlige formål at udvide deres grundlag, genfremsætte deres grundprincipper, forene deres målsætning, gengive dem deres livskraft, påvise deres enhed, og forny den oprindelige renhed i deres lære, samordne deres funktioner og medvirke til virkeliggørelse af deres højeste stræben. Disse guddommeligt åbenbarede religioner "er", som en opmærksom iagttagelse så malende har udtrykt det, "ikke dømt til døden, men til genfødsel... 'Overvindes ikke barnet af ynglingen og ynglingen af manden, dog går hverken barnet eller ynglingen til grunde?'"

"De som er sandhedens lys," forklarer Bahá'u'lláh i Kitáb-Iqán, "og spejlene, der tilbagekaster den guddommelige enheds lys i hvilken tidsalder eller epoke de end måtte være nedsendt fra deres usynlige boliger af urgammel herlighed til denne verden for at opdrage menneskesjælene og iklæde alt skabt med nåde, er uforanderligt udstyret med en altbesejrende styrke og er udrustet med uovervindelig herredømme... Disse helliggjorte spejle, disse daggy af urgammel herlighed er alle som `n stedfortrædere på jorden for Ham, som er universets midterste himmellegeme, dets inderste Væsen og endelige mål. Fra Ham udgår deres kundskab og magt, fra Ham udspringer deres herredømme. Skønheden i deres åsyn er kun en genspejling af Hans billede og deres åbenbaring et tegn på Hans udødelige glans... Ved dem formidles en nåde, der er uendelig, og igennem dem åbenbares lyset, der aldrig blegner... Menneskets røst kan aldrig på sømmelig måde synge deres pris og menneskelig tale kan aldrig afsløre deres gåde." "Da disse fugle fra den himmelske trone", tilføjer Han, "alle er sendt fra Guds viljes himmel, og da de alle fremstår for at forkynde Hans uimodståelige tro, bliver de derfor betragtet som `n sjæl og `n og samme person... De bor alle i den samme helligdom, svæver i den samme himmel, sidder på den samme trone, ytrer den samme tale og forkynder den samme tro... Forskellen mellem dem ligger kun i styrken af deres åbenbaring og forholdet imellem deres lys' styrke... At en særlig egenskab hos Gud ikke i det ydre er manifesteret i disse frigørelsens virkeligheder betyder på ingen måde, at de, der er morgengryene for Guds egenskaber og skatkamre for Hans hellige navne, ikke i virkeligheden besad dem."

Bahá'u'lláhs åbenbaring er ikke den sidste

Det bør også holdes i erindring, at hvor stor den kraft end er, der manifesteres i denne åbenbaring, og hvor vældig rækkevidden af det religiøse system, dens ophavsmand har indvarslet, end er, forkaster den udtrykkeligt et krav om at blive betragtet som den sidste åbenbaring af Guds vilje og formål med menneskeheden. At nære den opfattelse af dens karakter og funktioner ville være ensbetydende med et forræderi imod dens sag og en fornægtelse af dens sandhed. Det må nødvendigvis stride imod det fundamentale princip som ligger til grund for bahá'í overbevisning, princippet om at religiøs sandhed ikke er absolut, men relativ, at guddommelig åbenbaring er ordnet, fortsat, fremadskridende og ikke rykvis eller endegyldig. Ja, tilhængernes kategoriske afvisning af kravet på endegyldighed som noget religiøst system, indvarslet af fortidens profeter, måtte fremsætte, er lige så klar og utvetydig som deres egen vægring ved at kræve den samme endegyldighed for den åbenbaring, som de bekender sig til. "At tro at al åbenbaring er afsluttet, at portalerne til guddommelig nåde er stængt, at ingen sol fra den evige helligheds gryningssted igen vil stige op, at de evige nådegavers hav for altid er bragt til tavshed, og at Guds budbringeres åbenbarelse fra den urgamle herligheds tabernakel er ophørt" må af enhver af troens tilhængere betragtes som en alvorlig og utilgivelig afvigelse fra dens højest skattede og grundlæggende principper.

En henvisning til nogle allerede citerede udtalelser af Bahá'u'lláh og Abdu'l-Baha vil sikkert være tilstrækkeligt til hinsides enhver tvivl at godtgøre sandheden af dette hovedprincip. Mon ikke den følgende passage fra Skjulte Ord godt kunne fortolkes som en allegorisk hentydning til guddommelig åbenbarings progressivitet og en indrømmelse fra dens ophavsmand af, at det budskab, som han er blevet betroet, ikke er det sidste og endegyldige udtryk for Den Almægtiges vilje og ledelse? "O Retfærdighedens søn! I midnatstimen er det udødelige Væsens skønhed draget fra troskabens smaragdgrønne højde til Sadratu'l-Muntaha og har grædt med en sådan gråd, at skaren i det høje og beboerne i rigerne ovenover klagede ved Hans sorg. Hvorpå der blev spurgt: Hvorfor denne klage og gråd? Han svarede: Som ønsket biede jeg forventningsfuldt på trofasthedens tinde, uden dog at indånde troskabens vellugt fra dem, der bor på jorden. Da, opfordret at vende om så jeg og se! visse hellige duer blev smerteligt plaget i klørne på jordens hunde. Derpå ilede himlens jomfru utilsløret og strålende ud af sit gådefulde palæ og forhørte sig om deres navne, og alle blev nævnt på et nær. Og da tilskyndet blev dets første bogstav ytret, hvorpå de himmelske kamres beboere hastede ud af deres herligheds bolig. Og mens det andet bogstav blev udtalt, faldt de alle ned i støvet. I dette øjeblik hørtes en stemme fra den inderste helligdom: "Så langt og ikke længere." Sandelig Vi vidner om det, som de har gjort og nu gør."

Bahá'u'lláh bevidner denne sandhed i et tydeligere sprog i et af sine breve, åbenbaret i Adrianopel: "I skal sandelig vide, at det slør, der skjuler vort ansigt, ikke er blevet fuldstændig løftet. Vi har åbenbaret Os i en grad, der svarer til fatteevnen hos vor tids folk. Om Den Urgamle Skønhed blev afdækket i sin fulde herlighed, ville dødelige øjne blindes af Hans åbenbarings blændende intensitet."

I Súriy-i-Sabr, åbenbaret så langt tilbage som den allerførste dag efter hans ankomst til Ridván haven, bekræfter han således: "Gud har nedsendt sine budbringere, for at de skulle efterfølge Moses og Jesus, og Han vil fortsætte med dette til 'tidernes ende', så at Hans gunst fra den guddommelige nådes himmel kan skænkes menneskeheden uden ophør."

"Jeg frygter ikke for mig selv," erklærer Bahá'u'lláh med endnu større eftertryk, "min frygt gælder ham, som vil blive nedsendt til jer efter mig - han som vil blive udstyret med stor magt og mægtigt herredømme." Og igen skriver han i Súratu'l-Haykal: Ved de ord, jeg har åbenbaret, siger jeg ikke til mig selv, men til ham der kommer efter mig. Til dette er Gud, Den Almægtige, vidne." "Gør ikke mod ham," tilføjer han, "som I har gjort mod mig."

I en mere udførlig passage fremhæver Báb den samme sandhed i sine skrifter. "Det er klart og tydeligt," skriver han i Den Persiske Bayán, "at formålet for alle forudgående religioner har været at berede vejen for Muhammad, Guds Apostels tilsynekomst. Disse har sammen med det muhamedanske religionssystem i deres tur, som deres formål haft den åbenbaring, der blev forkyndt af Qá'im. Formålet for denne åbenbaring tillige med de åbenbaringer, der gik forud, har på samme måde været at bebude tilsynekomsten af religionen fra Ham, som Gud vil åbenbare, vil til sin tid sammen med alle åbenbaringer, der er gået forud, have som deres formål den manifestation, der er bestemt til at følge efter. Og den sidstnævnte vil, i lighed med alle åbenbaringer, der gik forud for den, berede vejen for den åbenbaring der endnu skal komme. Forløbet af Sandhedens Sols opgang og nedgang vil således fortsætte uendeligt - et forløb der ikke har haft nogen begyndelse og ikke vil få nogen ende."

"Vid med sikkerhed," forklarer Bahá'u'lláh i denne forbindelse, "at i enhver religion er lyset fra guddommelig åbenbaring blevet skænket til mennesker i direkte forhold til deres åndelige kapacitet. Tænk på solen. Hvor svage dens stråler er det øjeblik, den viser sig over horisonten. Hvor gradvis dens varme og kraft forøges, medens den nærmer sig sit højdepunkt, alt medens den gør alt skabt i stand til at tilpasse sig den voksende styrke fra dens lys. Hvor den uforanderligt tager af, indtil den når sit nedgangspunkt. Skulle den på `n gang manifestere de kræfter, der ligger latent i den, ville den uden tvivl forårsage skade på alt skabt... På samme måde, hvis Sandhedens Sol pludselig skulle åbenbare, på det tidligste trin i dens manifestation, det fulde omfang af de kræfter, som Den Almægtiges forsyn har skænket den, ville jordbunden for menneskelig forståelse gå til grunde og blive ødelagt. For menneskenes hjerter ville hverken kunne udholde styrken i dens åbenbaring eller være i stand til at genspejle udstrålingen fra dens lys. Bange og overmandede ville de ophøre at eksistere."

I lyset af disse klare og afgørende udtalelser er det vor klare pligt at gøre det uimodsigeligt tydeligt for enhver søgende efter sandheden at fra "begyndelsen, der ikke har nogen begyndelse", har alle profeter fra den ene, uerkendelige Gud, som kanaler for Guds nåde, som talsmænd for Hans enhed, som spejlene for Hans lys og Hans hensigts åbenbarere været bemyndigede til for menneskeheden at afsløre et stadigt større mål af Hans sandhed, Hans uransagelige vilje og guddommelige ledelse og vil "til enden der ikke har nogen ende" fortsætte med at skænke en stadig mere omfattende og mægtigere åbenbarelse af Hans grænseløse magt og herlighed.

5. Opretholdelse af religionernes renhed

Det er ikke nødvendigt i denne forbindelse at genkalde de uheldige episoder, som det er bekendt i meget høj grad, har skæmmet både jødedommens og islams tidlige historie. Ej heller er det nødvendigt at understrege den ødelæggende virkning af de udskejelser, rivaliseringer og splittelser, de fanatiske udbrud og utaknemmelige handlinger der er forbundet med den tidlige

udvikling af Israels folk og med den muhamedanske religions skånselsløse pionerers krigeriske fremfærd.

Det vil være tilstrækkeligt for min hensigt at gøre opmærksom på det store antal, der i de første to århundreder af den kristne tidsalder "købte et æreløst liv mod forræderisk at overlade de hellige skrifter i de vantros hænder", den skandaløse adfærd hos de biskopper, som herved blev brændemærket som forrædere blandt de første kristne, Den Afrikanske Kirkes uoverensstemmelser, den gradvise indsivning i kristendommen af Mitra Kultens principper, af den aleksandriske åndsretning, zoroastriske leveregler og græsk filosofi og Den Græske og Asiatiske Kirkes antagelse af institutionelle provinssynoder efter en model, lånt fra deres respektive landes repræsentative råd.

Med hvilken stædighed holdt ikke de jødiske omvendte blandt de tidlige kristne fast ved deres forfædres ceremonier, og med hvilken brændende iver forsøgte de ikke at påtvinge ikke-jøderne dem! Var ikke Jerusalem femten første biskopper omskårne jøder, og havde ikke den menighed, de ledte, forenet Moselovene med Kristi doktrin? Er det ikke et faktum, at kun en tyvendedel af Det Romerske Riges undersåtter havde meldt sig under Kristi faner før Konstantins omvendelse? Ramte ikke ødelæggelsen af Templet i Jerusalem såvel som ødelæggelsen af jødernes officielle religion de såkaldte nazaræere, som vedblev med at praktisere Den Mosaiske Lov i mere end et århundrede?

Hvilken slående kontrast, når vi i lyset af de ovennævnte kendsgerninger erindrer den mængde tilhængere, som Bahá'u'lláh havde i Persien og dets nabolande, og som ved hans død havde meldt sig som troens overbeviste støtter! Hvilken opmuntring er det ikke at mærke sig den usvigelige troskab med hvilken hans tapre tilhængere vogter renheden og helheden i hans klare og utvetydige lære! Hvilket opløftende syn at se dem, der strider med kræfterne i en fast forankret ortodoksi i deres kamp for at frigøre sig fra lænkerne i en udtjent tro! Hvilken inspiration at se adfærden hos de muslimske tilhængere af Bahá'u'lláh, som uden sorg eller apati, men med følelser af utilsløret tilfredshed er vidne til den velfortjente revselse, som Den Almægtige har tildelt dobbeltinstitutionerne Sultanatet og Kalifatet, despotismens redskaber og Guds svorne fjender!

6. Evaluering af troens kraft

Det er ikke ved de materielle midler, som medlemmerne af dette ungdommelige samfund nu kan kalde til deres hjælp. Det er ikke ved de dagens tilhængeres numeriske styrke, ej heller ved nogen af de direkte håndgribelige goder som dets tilhængere hidtil har kunnet give til den store mængde nødlidende og utrøstelige blandt deres landsmænd, at samfundets muligheder skal prøves eller dets værdi bestemmes. Alene i dets forskrifters renhed, i dets normers ophøjethed, dets loves integritet, fornuften i dets påstande, i det vidtspændende i dets rækkevidde, universaliteten i dets program, i dets institutioners fleksibilitet, dets grundlæggeres liv, dets martyrs heroisme og dets indflydelses forvandlende kraft bør den uhildede iagttager søge at danne sig det sande kriterium, der vil gøre det muligt for ham at udgrunde dets mysterier eller værdsætte dets kraft.

Hvor uretfærdigt og irrelevant ville det ikke være at foretage en sammenligning mellem den langsomme og gradvise konsolidering af den religion, der er forkyndt af Bahá'u'lláh, og de menneskeskabte bevægelser, der, eftersom de har deres oprindelse i menneskeligt begær, og deres forhåbninger er centreret om verdsligt herredømme, uafvendeligt må forfalde og gå til grunde! Med deres udspring i det begrænsede intellekt, avlet af menneskelige indbildninger og ofte et produkt af

vanskabte planer, lykkes det sådanne bevægelser - på grund af nyhedens interesse, deres appel til menneskets lavere instinkter og deres stolen på en tarvelig verdens tilbøjeligheder for en tid - at blænde verdens øjne, blot for til sidst at styrte ned fra højden af deres meteorlignende karriere til glemslens mørke, opløst af de selv samme kræfter, der havde medvirket ved deres skabelse.

Kap. 9

NUTIDEN

1. En dobbelt proces

Kontrasten mellem den stadige konsolidering, som ledsager tilsynekomsten af Guds sags administrative orden og de adspaltende kræfter, som hamrer mod et forpint samfunds struktur, er lige så klar, som den er fængslende. Både i og uden for bahá'í verdenen vokser og forøges dag for dag de tegn og varsler, som på mystisk vis indvarsler fødslen af denne verdensorden, hvis oprettelse vil forkynde Den Gyldne Tidsalder for Guds sag. Ingen retfærdig iagttager kan længere undgå at bemærke den. Han kan ikke blive vildledt af den smertefulde træghed, der kendetegner udfoldelsen af den civilisation, som Bahá'u'lláhs tilhængere arbejder for at oprette. Ej heller kan han bedrages af den flygtige tilsynekomst af tilbagevendende fremgang, som til tider ser ud til at kunne standse den søndersplittende indflydelse fra de kroniske onder, som rammer en dekadent tidsalders institutioner. Tidens tegn er for talrige og overbevisende til at lade ham tage fejl af deres karakter eller til at undervurdere deres betydning. Han kan, hvis han er retfærdig i sin bedømmelse, i den kæde af begivenheder, som på den ene side kundgør den uimodståelige fremmarch for de institutioner, der er direkte knyttet til Bahá'u'lláhs åbenbaring, og som på den anden bebuder sammenbruddet for de magter og monarker, som enten har ignoreret den eller gjort modstand mod den, i dem alle genkende tegnene på Guds altgennemtrængende viljes virke: dannelsen af Hans perfekt ordnede og verdensomfat tende plan.

"Snart", proklamerer Bahá'u'lláh med egne ord, "vil den nuværende orden blive foldet sammen og en ny udbredt i dens sted. Sandelig, din Herre taler sandhed og kender det usynlige." "Ved Mit Selv," hævder han højt deligt, "den dag nærmer sig, da Vi har foldet verden, og alt hvad der er i den sammen og udbredt en ny orden i dens sted. Han er i sandhed magtfuld over alle ting". "Verdens ligevægt", forklarer han, "er blevet forrykket ved den vibrerende indflydelse fra denne store, denne nye verdensorden. Menneskeslægtens rolige andet grundlag og ikke bevares ved noget andet middel end de guddommeligt fastsatte bestemmelser, som dens verdens orden indeholder, og som er knyttet til hans hellige navn. I sit brev, åbenbaret for næsten 70 år siden til dronning Viktoria, har Bahá'u'lláh, idet han hentydede til Den Store Fred, erklæret: "Det, som Herren har forordnet som det ophøjede lægemiddel og det mest virkningsfulde redskab til helbredelse af hele verden, er foreningen af alle folkeslag i een universel sag, i een universel tro. Dette kan ikke på nogen

måde opnås ved andet en en højt kvalificeret og inspireret læges mellemkomst. Dette er sandhed, og alt andet er kun fejlslagtigt... Betænk disse dage i hvilke han som er Det Største Navn, Den Ældgamle Skønhed, er blevet nedsendt for at genrejse og forene menneskeheden. Se, hvorledes de rejste sig imod ham med dragne sværd og forøvede det, som bragte den trofaste ånd til at skælve. Og når Vi sagde til dem: 'Se verdens reformator er kommet!' svarede de: 'Han er i sandhed een af urostifterne.'" "Det påhviler alle mennesker på denne dag," hævder han i et andet brev, "at holde fast ved Det Største Navn og at oprette hele menneskeheden enhed. Der er intet sted at flygte til, ingen tilflugt at søge undtagen ham."

Menneskehedens modenhedsalder

Bahá'u'lláhs åbenbaring, hvis ophøjede mission ikke er nogen anden end oprettelsen af denne organiske og åndelige enhed i hele skaren af nationer, bør, hvis vi vil være tro mod dens indhold, gennem sin tilsynekomst betragtes som tilkendegiveren af *hele menneskeslægten's modenhedsalder*. Den bør ikke blot betragtes som endnu en åndelig genoplivelse under menneskeheden's evigt skiftende vilkår, ikke blot som endnu et led i kæden af fremadskridende åbenbaringer, end ikke som kulminationen af en enkelt cyklus i en række tilbagevendende profetiske perioder, men snarere som tilkendegiveren af det sidste og højeste stadium i den vældige evolution i menneskets kollektive liv på denne klode. Tilsynekomsten af et verdenssamfund, bevidstheden om verdensborgerskab, grundlæggelsen af en verdenscivilisation og kultur - som alle må indtræffe samtidig med de første stadier i udfoldelsen af bahá'í æraens Gyldne Tidsalder - bør i kraft af selve deres natur betragtes, så vidt livet på denne klode angår, som de yderste grænser for opbygning af samfundet, omend mennesket som individ, nej, som følge af en sådan fuldbyrkelse, i sandhed i det uendelige vil fortsætte at gøre fremskridt og udvikle sig.

Den mystiske, altgennemtrængende og dog udéfinerlige forandring, som for binder os med det modenhedsstadium, der er uundgåeligt i den enkeltes liv og i udviklingen af frugten, må, hvis vi ønsker at forstå Bahá'u'lláhs udtalelser rigtigt, finde sit sidestykke i udviklingen af samfundets opbygning. Et lignende stadium må før eller siden opnås i menneskehedens kollektive liv og derved frembringe et endnu mere slående fænomen i verdens forhold og skænke hele menneskeslægten de betingelser for trivsel, som gennem kommende tidsaldre vil blive den hovedkraft, der er en forudsætning for den endelige fuldbyrkelse af dens ophøjede bestemmelse. Dette modenhedstrin i processen for menneskelig styring må til alle tider, dersom vi trofast anerkender det vældige krav Bahá'u'lláh fremsatte, forblive knyttet til den åbenbaring, som han var overbringeren af.

I en af de mest karakteristiske passager han selv har åbenbaret, giver han, i et sprog som ingen kan tage fejl af, vidnesbyrd om sandheden i dette fremtrædende princip i baha'i overbevisning: "Det er blevet forordnet af Os, at

Guds ord og alle dets potentialer vil åbenbares for mennesker i nøje overensstemmelse med de betingelser, der forud er forordnet af Ham, der er Den Alvidende, Den Alvise... Om Ordet pludseligt blev tilladt at frigøre al den energi, der ligger latent i det, ville intet menneske kunne tåle vægten af en så mægtig åben baring.... Betænk det, der er blevet nedsendt til Muhamed, Guds Apostel. Omfanget af den åbenbaring, som han var overbringer af, var tydeligt forudbestemt af Ham, der er Den Almægtige, Den Magtfulde. De, der hørte ham, kunne imidlertid kun fatte hans hensigt i den udstrækning deres stade og åndelige kapacitet tillod det. Han afdækkede på samme måde visdom mens ansigt i forhold til deres evne til at bære hans budskabs byrde. Ikke så snart menneskeheden havde nået manddomsstadiet, før Ordet for menneskers øjne åbenbarede de latente kræfter, som det var forlenet med - kræfter, - der åbenbarede sig i deres herligheds overflod, da Den Ældgamle Skønhed, i året tres, viste sig i 'Ali Muhammmads, Bábs, skikkelse.

For at belyse denne fundamentale sandhed har 'Abdu'l-Bahá skrevet: "Alt skabt har sit stade af modenhed. I et træs levetid når det til modenheds alder, når tiden er inde til at bære frugt... Dyret når et stadium, hvor det er fuldt udvokset og færdigudviklet, og i menneskenes rige når mennesket sin manddom, når intelligensens lys når sin højeste evne og udvikling... På samme vis er der perioder og trin i menneskehedenes kollektive liv. På ét tidspunkt lagde den barndommen bag sig, på et andet ungdommen, men nu er den trådt ind i sin længe ventede modenhedsfase, hvilket der er tydelige beviser på overalt... Det som passede til behovene i menneskeslægtens tidlige historie, kan hverken opfylde eller tilfredsstille kravene i vor tid - denne friskhedens og fuldbyrdelsens tid. Menneskeheden er kommet frem fra sit tidligere stade af begrænsning og forberedende skoling. Mennesket skal nu gennemsyres af nye dyder og evner, nye moralske normer, nye egenskaber. Ny gavmildhed, fuldkomne gaver venter og sænkes allerede over ham. Ungdommens gaver og velsignelser er nu, trods deres betimelighed og tilstrækkelighed i menneskehedenes tidlige ungdom, ude af stand til at opfylde dens modenheds krav."

Integrationsprocessen

En så enestående og afgørende krise i den organiserede menneskeheds liv kan, ydermere, sammenlignes med det kulminerende stadium i Den Store Amerikanske Republiks politiske udvikling - det stadium der markerede tilsynekomsten af et forenet samfund af forbundsstater. Vækkelsen af en ny national bevidsthed og fødslen af en ny type civilisation, uendeligt rigere og ædlere end nogen civilisation, som nogen af dens enkelte led hver for sig kunne have håbet at opnå, kan siges at have forkyndt det amerikanske folks myndighedsalder. Inden for denne nations territorialgrænser kan denne fuldbyrdelse betragtes som kulminationen på forløbet af menneskelig styrelse. De forskelligartede og løst forbundne elementer af et opdelt samfund blev bragt sammen, forenet og indlemmet i et sammenhængende system. Skønt denne helhed kan fortsætte med at styrke sammenholdet, skønt den enhed, der allerede er opnået, kan konsolideres

yderligere, skønt den civilisation, som kun denne enhed kunne bringe til verden, kan udvides og blomstre, så må det system, der er en betingelse for denne udvikling, dog siges at være oprettet i sin centrale struktur, ligesom den impuls, der kræves for at lede og støtte den, kan betragtes som overbragt i sin grundform. Man kan ikke forestille sig noget stadium udover og hinsides denne opnåelse af national enhed inden for denne nations geografiske grænser, selvom dens folks højeste bestemmelse, som et nødvendigt element i en endnu større helhed, der vil omfatte hele menneskeheden, endnu er uopfyldt. Betragtet som en isoleret enhed, må denne integrationsproces imidlertid siges at have nået sin højeste og endelige fuldbyrdelse.

Således er det stadiet mod hvilket en menneskehed i udvikling kollektivt bevæger sig. Den åbenbaring, som af Den Almægtige Forordner er betroet Bahá'u'lláh er - det er hans tilhængeres faste overbevisning - forlenet med de muligheder, der svarer til menneskeslægtens modenhed - det kronende og mest afgørende stadium i dens udvikling fra barndom til manddom.

De på hinanden følgende grundlæggere af alle tidligere religioner, som, fra umindelige tider, med stadig større intensitet har udgydt glansen fra en fælles åbenbaring over de forskellige stadier, der har markeret menneskehedens fremmarch mod modenhed, kan således på en måde betragtes som foreløbige manifestationer, der gik forud og beredte vejen for tilsynecomsten af Den lovede Dag, da hele jorden vil have båret frugt og menneskeslægtens træ afkastet sin forudbestemte frugt.

Til trods for denne ubestridelige sandhed må dens udfordrende karakter aldrig få lov til at formørke formålet eller forvanske det princip, der ligger til grund for Bahá'u'lláhs udsagn - udsagn, der for alle tider har fastslået profeternes absolutte enhed, ham selv indbefattet, hvad enten de tilhører fortiden eller fremtiden. Endskønt forudgående profeters mission kan ses i det lys, og skønt det mål

af guddommelig åbenbaring, hver enkelt er blevet betroet, som et resultat af denne udviklingsproces, nødvendigvis er forskellige fra hinanden, må deres fælles oprindelse, deres fundamentale enhed, deres identiske formål, på intet tidspunkt og under ingen omstændig heder blive misforstået eller benægtet. At alle Guds budbringere bør betragtes som "Dvælende i det samme tabernakel, flyvende højt i den samme himmel, siddende på den samme trone, talende med samme mæle og proklamerende den samme tro" må, hvor meget vi end priser det mål af guddommelig åbenbaring, der er forundt menneskeheden på dette kronende stadium af dens udvikling, forblive det uforanderlige fundament og den centrale lære i bahá'í overbevisning. Enhver forskel i den udstråling, som hver af disse manifesterede ringer af Guds lys har udgydt over verden, bør ikke tilskrives nogen iboende superioritet i den fundamentale karakter hos hver enkelt, men snarere til den fremadskridende kapacitet, den stadig øgende åndelige modtagelighed, som menneskeheden i sin fremmarch mod manddom, ufravigeligt har åbenbaret.

Den endelige fuldbyrdelse

Kun de, der er rede til at forbinde den åbenbaring, der er forkyndt af Bahá'u'lláh, med fuldbyrdelsen af en så overvældende evolution i hele menneskeslægtenes kollektive liv, kan fatte betydningen af de ord, som han, idet han hentydede til stråleglansen på denne lovede Dag og til varigheden af bahá'í-æraen, har fundet det passende at udtale: "Dette er dages Konge, de dage, som har skuet til synekkomsten af Den Højst Elskede, han, der i al evighed er blevet tiljublet som Verdens Længsel." "Tidligere åbenbaringers skrifter," fastslår han yderligere, lovpriser denne store jubelfest, som nødvendigvis må hilse denne, den største af Guds dage. Godt er det for den, der har oplevet at se denne Dag og har erkendt dens stade." "Det er klart," forklarer han i en anden passage, "at enhver tidsalder, hvori en åbenbarer fra Gud har levet, er guddommeligt forordnet og kan på en måde karakteriseres som Guds udvalgte dag. Denne Dag er, imidlertid, enestående og skal skelnes fra dem, der er gået forud for den. Betegnelsen, "Profeternes Segl" åbenbarer fuldt ud dens høje stade. Den profetiske cyklus er sandelig afsluttet. Den evige sandhed er nu kommet. Han har rejst magtens banner og udsender den uformørkede stråleglans fra sin åbenbaring over verden." "I denne mægtigste åbenbaring," erklærer han i kategoriske vendinger, "har alle fortidens religiøse systemer opnået deres højeste, deres endelige fuldbyrdelse. Det, der er blevet åbenbart i denne uforlignelige, mest ophøjede åbenbaring, står uden sidestykke i fortidens annaler, ej heller vil fremtidige tidsaldre opleve dens lige."

'Abdu'l-Bahás autentiske udtalelser bør ligeledes erindres, i ikke mindre udtrykkelig form, som en bekræftelse, på bahá'í verdensordenens enestående storhed. "Århundreder," bekræfter han i et af sine breve, nej talløse tidsaldre skal forløbe før Sandhedens Dagstjerne igen skinner i sin midsommerglans, eller endnu engang kommer tilsyne i lyset af sin vårlige pragt... Den blotte tanke på den guddommelige ordening som indvarsledes af Den Velsignede Skønhed ville have været tilstrækkeligt til at overvælde svundne tiders helgener - helgener som længtes efter blot for et øjeblik at få del i denne herlighed." "Med hensyn til de manifestationer, der i fremtiden vil komme i "skyernes skygge", bekræfter han i endnu tydeligere vendinger, "vid, at de sandelig, hvor det drejer sig om deres forhold til kilden til deres inspiration, da er under Den Ældgamle Skønheds skygge. I deres relation til den tidsalder i hvilken, de kommer tilsyne, gør imidlertid hver af dem, "hvad han vil." "Denne hellige orden," forklarer han, idet han hentyder til Bahá'u'lláhs åbenbaring, "er lyset fra Sandhedens Sol, som skinner fra sit højeste stade og i fylden af sin glans, hede og herlighed."

Den kvalfulde død og smertefulde fødsel

Højt elskede venner! Skønt Bahá'u'lláhs budskab er blevet overbragt, er den verdensorden, som en sådan åbenbaring nødvendigvis må blive årsag til endnu ikke født. Skønt hans tros heroiske tidsalder er forbi, er de skabende kræfter, som den tidsalder har frigjort, endnu ikke blevet udkrystalliseret i det verdenssamfund, som i tidens fylde vil afspejle hans herligheds stråleglans.

Skønt fundamentet til hans administrative orden er støbt og bahá'í æraens formende periode er begyndt, er det lovede gudsrige, hvortil hans institutioners frøkorn skal modnes, endnu ikke oprettet. Skønt hans røst er blevet opløftet og hans tros banner er blevet rejst i ikke mindre fyrre lande, i både

øst og vest, er dog menneskeslægtens enhed endnu ikke anerkendt, dens helhed endnu ikke forkyndt og Den Store Freds banner endnu ikke rejst.

"De højder", bevidner Bahá'u'lláh selv, "hvortil det dødelige menneske på denne dag kan nå gennem Guds barmhjertigste nåde er endnu ikke åbenbaret for hans øjne. Tilværelsens verden har aldrig haft og besidder endnu ikke evnen til at opfatte en sådan åbenbarelse. Den dag nærmer sig imidlertid, hvor de skjulte muligheder i en så stor gunst, på Hans bud skal åbenbares for mennesker."

For en åbenbaring af så stor en nåde synes en periode af intens uro og udbredte lidelser uundgåelig. Hvor strålende den tidsalder end har været, som har været vidne til begyndelsen af den mission, som var Bahá'u'lláh betroet, så må den mellempriode, som må hengå, førend denne tidsalder afkaster sin skønneste frugt, - hvilket i stigende grad bliver tydeligt - overskygges af et moralsk og socialt mørke, som alene kan forberede en ikke angrende menneskehed til den pris, den er bestemt til at arve.

Vi bevæger os nu, støt og uimodståeligt ind i en sådan periode. Midt i de skygger, som samler sig mere og mere om os, kan vi svagt skimte glansen fra Bahá'u'lláhs himmelske herredømme, som glimtvis kommer til syne på historiens horisont. Vi, "tusmørkets generation", som lever i en tid, som kan kaldes inkubationstiden for det statssamfund, som Bahá'u'lláh så for sig, er blevet tildelt en opgave, hvis store privilegium vi aldrig fuldt ud kan påskønne, og hvis vanskeligheder vi endnu kun dunkelt erkender. Vi, som er kaldet til at opleve virket af de mørke kræfter, som er bestemt til at udløse en strøm af smertelige lidelser, gør vel i at tro, at den mørkeste time, som må gå forud for daggryet for vor tros guldalder, endnu ikke er oprundet. Hvor dybt end det mulm, som allerede omslutter verden, er, så er de smertelige prøvelser, som verden skal gennemgå, stadig under forberedelse, og endnu kan man ikke foretælle sig deres sorteste mørke. Vi står på tærsklen til en tidsalder, hvis omvæltninger samtidig forkynder den gamle verdens døds kamp og den nye verdens fødsels véer. Gennem den frugtbare indflydelse fra den tro, som Bahá'u'lláh har forkyndt, kan denne nye verdensorden siges at være undfanget. Vi kan i dette øjeblik fornemme dens spirende liv i en svanger tidsalders moderskød - en tidsalder, der afventer den fastsatte time, hvor den vil kaste sin byrde og afgive den skønneste frugt.

"Hele jorden", skriver Bahá'u'lláh, "er svanger. Den dag nærmer sig, da den vil have afkastet sine ædleste frugter, da der fra den vil være fremvokset de højste træer, de mest fortryllende blomster, de mest himmelske velsignelser. Umådeligt ophøjet er den brise, der vifter fra din Herres, den herliggjortes

klædning! For se, den har udsendt sin duft og fornyet alle ting! Vel er det med dem der forstår." "Guds nådes brusende vinde," erklærer han i Surih-i- Haykal, "er gået hen over alting. Hver skabning er blevet givet alle de skjulte muligheder, den kan bære. Og dog har verdens mennesker fornægtet denne nåde! Hvert træ er blevet udstyret med de ypperste frugter, hvert ocean beriget med de mest vidunderlige juveler. Mennesket selv er blevet begavet med forståelses og kunskabs gaver. Hele skabelsen er blevet modtager af Den Alnådiges åbenbaring og jorden til gemmested for ting, der er uransagelige for alle undtagen for Gud, Sandheden, Han der har kundskab om usete ting. Den tid nærmer sig, da alt skabt har kastet sin byrde. Forherliget er Gud, som har forundt denne nåde, der omfatter alt, både det sete og det usete."

"Da Guds råb blev opløftet," har 'Abdul-Bahá skrevet, "indblæste det nyt liv i menneskehedens legeme og indgav ny ånd til hele skabelsen. Det er af denne grund, at verden blev bevæget i sit inderste og menneskets hjerte og samvittighed blev levendegjort. Inden længe vil beviserne på denne genoplivelse blive åbenbaret og de dybt sovende blive vækket."

Universel uro

Når vi betragter verden omkring os, kan vi ikke undgå at bemærke de mangfoldige tegn på den altomfattende uro, som på alle klodens kontinenter og overalt i menneskelivet - religiøst, socialt, økonomisk eller politisk - renser og gendanner menneskeheden i forventning om den Dag, da menneskehedens helhed er blevet anerkendt og dens enhed oprettet. En dobbelt proces kan imidlertid skimtes, begge medvirker til, på sin egen måde og med accelererende styrke, at bringe de kræfter til at kulminere, der er ved at forvandle vor klode. Den første er i det væsentlige en sammenføjende proces, mens den anden er fundamentalt nedbrydende. Den førstnævnte udvikler, mens den udfolder sig, et system, der meget vel kan tjene som mønster for det verdenssamfund, mod hvilket en mærkeligt kaotisk verden uopholdeligt bevæger sig; mens den sidstnævnte, alt som dens opløsende indflydelse gør sig gældende, medvirker til, med stadig større voldsomhed, at nedrive de forældede barrierer, der søger at blokere menneskehedens fremmarch mod dens forudbestemte mål. Den konstruktive proces er knyttet til Bahá'u'lláhs frembrydende religion og er forløber for den nye verdensorden, som denne religion inden længe skal oprette. De ødelæggende kræfter, der karakteriserer den anden, bør identificeres med en civilisation, der har nægtet at reagere på en ny tids forventning, og som følge heraf henfalder i kaos og forfald.

En titanisk, en åndelig kamp - enestående i sin betydning og usigeligt strålende i sine endelige konsekvenser - udspiller sig som et resultat af disse modstridende tendenser i denne overgangstid, som Bahá'u'lláhs tilhængeres ordnede samfund og menneskeheden som helhed nu gennemlever.

Den ånd, der har inkarneret sig i en religions stadig stærkere institutioner har, i sin fremmarch for verdens forløsning, stødt sammen med og kæmper nu med de kræfter, der i de fleste tilfælde er selve fornægtelsen af denne ånd, og hvis

fortsatte eksistens uundgåeligt vil hindre den i at opnå sit formål. De hule og udslidte institutioner, de forældede doktriner og overbevisninger, de udlevede og utroværdige traditioner, som disse kræfter repræsenterer, er, må det bemærkes, i visse tilfælde blevet undermineret i kraft af deres alderssvækkelse, tabet af deres sammenholdskraft og deres egen iboende korrupsion. Nogle er blevet fejlet væk af de fremstormende kræfter, som bahá'í religionen i timen for sin tilblivelse så gådefuldt har frigjort. Andre er, som et direkte resultat af en forfængelig og afmægtig modstand mod dens tilsynekomst i de indledende stadier af dens udvikling, døet ud og blevet fuldstændig vanæret. Andre igen havde, idet de frygtede den gennemtrængende indflydelse fra de institutioner, i hvilke denne samme ånd, på et senere tidspunkt var blevet inkarneret, mobiliseret deres styrker og iværksat deres angreb, som efter en kort og illusorisk fremgang var bestemt til at lide et forsmædeligt nederlag.

2. Staternes sammenslutning

Opløsningsprocessen vil ubønhørligt fortsætte, og dens nedbrydende indflydelse må trænge dybere og dybere ind i selve marven på en hensmuldrende tidsalder. Mange lidelser vil endnu være påkrævet førend menneskehedens stridende nationer, trosretninger, klasser og racer er smeltet sammen i den universelle hjem søgelses smeltedigel og af ilden fra en voldsom ildprøve er smedet sammen til ét organisk statssamfund; ét vældigt og harmonisk fungerende system. Ulykker, ufatteligt rystende, kriser og omvæltninger, som ingen har drømt om; krig, hungersnød, dødbringende sygdomme kan meget vel forene sig for i en upåagtende generations sjæl at indprente de sandheder og principper, som den har fundet uværdige til at anerkende og følge. En endnu smerteligere lammelse end nogen før har oplevet vil brede sig over og yderligere hjem søge et opløst samfunds struktur, førend det kan genopbygges og genoplives.

"Den civilisation", skriver Bahá'u'lláh, "som de lærde talsmænd for kunst og videnskab så ofte har pralet af, vil, om den får lov til at overskride mådeholdets grænser, bringe store ulykker over menneskene... Civilisationen vil, om den bliver brugt til overdrivel ser, vise sig at være en lige så rig kilde til ondt, som den ville have været til godt, hvis den var blevet holdt inden for mådeholdets begrænsninger... Den dag nærmer sig, da dens ild vil fortære byerne,

da Storhedens Tunge vil forkynde: 'Herredømmet er Guds, Den Almægtige, Den Alpriste.'" "Fra det øjeblik Suriy-i-Ra'ís (brevet til Ra'ís) åbenbares," har han yderligere forklaret, "til denne dag, er verden ikke blevet bibragt tryghed, ej heller har menneskers hjerter haft fred... Dens sygdom nærmer sig nu en tilstand af yderste håbløshed, fordi den sande læge er blevet hindret i at tage lægemidlet i anvendelse, mens ukyndige helbredere bliver betragtet med velvilje og givet fuld frihed til at handle. Oprørskhedens støv har formørket menneskers hjerter og blindet deres øjne. Inden længe vil de forstå følgerne

af, hvad deres hænder har forøvet på Guds Dag." "Dette er Dagen", har han atter skrevet, "hvor jorden skal berette om sine tidender. Uretfærdighedens udøvere er hendes byrde.. Udråberen har råbt, og mennesker er blevet revet bort, så stor var hans vredes voldsomhed. Folket ved venstre hånd sukker og klager sin ve. Folket til højre leve i skønne boliger: de nyder den vin som i sandhed er liv, fra Den Albarmhjertiges hænder og er, sandelig, lykkelige."

3. Guds dom

Denne dom fra Gud, som den ses af dem, der har anerkendt Bahá'u'lláh som Hans talerør og Hans største budbringer på jorden, er både en gengældende katastrofe og et udslag af hellig og uforlignelig opdragelse. Den er på én gang en hjem søgelse fra Gud og en rensende proces for hele menneskeheden. Dens bål straffer menneskeslægtens fordærvelse og svejser dens enkelte dele sammen til et organisk, udeleligt, verdensomspændende samfund. Menneskeheden, som i disse skæbnesvangre år, der markerer afslutningen på det første århundrede af bahá'í æraen og forkynder indledningen til et nyt, bliver, som det er forordnet af ham, der både er menneskeslægtens dommer og frelser, samtidigt kaldet til at stå til regnskab for sine handlinger i fortiden og blive lutret og forberedt til sin fremtidige opgave. Den kan hverken undslippe fortidens ansvar ej heller unddrage sig fremtidens. Gud, den årvågne, den retfærdige, den elskende, Den Alvise Forordner kan i denne uforlignelige religiøse ordning ikke tillade en fordærvet menneskeheds synder, enten det er undladelsessynder eller bevidste overtrædelser, at gå ustraffet hen, ej heller vil Han være villig til at overlade sine børn til deres skæbne og nægte dem det fuldbyr dende og lykkelige stadium i deres lange, deres langsomme og smertelige udvikling gennem tiderne, som på én gang er deres umistelige ret og deres sande bestemmelse.

"Rejs jer, oh folk," lyder på den ene side den uheldsvangre advarsel fra Bahá'u'lláh selv, "i forventning om guddommelig retfærdigheds dage, for den fastsatte time er nu kommer." "Opgiv det som I besidder, og grib fat i det, som Gud, der bøjer menneskers nakker, har bragt. Vid med vished, at hvis I ikke vender jer bort fra det, som I har forøvet, vil straffen indhente jer fra alle sider, og I vil komme til at se det, der er bitrere end noget, I har set tilforn." Og igen: "Vi har fastsat en tid for jer, o folk! Hvis I svigter i, ved den fastsatte time, at vende jer til Gud, vil Han i sandhed lægge frygtelig hånd på jer og vil få alvorlige prøvelser til at angribe jer fra alle sider. Hvor streng vil da ikke den tugtelse være, hvormed jeres Herre da vil tugte jer!" Og atter: "Gud herskede visselig over dem, der gjorde os uret og er vel vidende om deres handlinger. Han vil med sikkerhed lægge hånd på dem for deres synders skyld. Han er sandelig den harmdirrende hævner." Og endelig: "O I verdens folk! Vid i sandhed at en uforudset katastrofe følger jer, og at alvorlig straf venter jer. Tro ikke de gerninger, I har øvet, er blevet slettet for mit blik. Ved min skønhed! Alle jeres handlinger har min Pen indgraveret med klare skrifttegn på tavler af krysolit."

"Hele jorden", fastslår Bahá'u'lláh på den anden side udtrykkeligt, idet han forudsiger den strålende fremtid, der venter en verden, der nu er indhyllet i mørke, "er nu svanger. Den dag nærmer sig, da den vil have afkastet sine ædleste frugter, da der fra den vil have fremspiret de højeste træer, de mest fortryllende blomster, de mest himmelske velsignelser." "Den tid nærmer sig, da alle skabte ting vil have kastet deres byrder. Forherliget være Gud, som har skænket denne nåde, der har omsluttet alt, både det synlige og det skjulte." "Disse store trængsler," har han yderligere skrevet, bebudende menneskehedens gyldne tidsalder, "forbereder den til den største retfærdigheds komme." Denne største retfærdighed er i sandhed den retfærdighed, hvorpå strukturen i Den Store Fred kan og vil hvile, mens Den Store Fred i sin tur vil indlede, denne store verdenscivilisation, som for evigt vil være forbundet med ham, som bærer Det Største Navn.

Elskede venner! Næsten et hundrede år er gået siden Bahá'u'lláhs åbenbaring oprandt over verden - en åbenbaring, hvis natur, som bekræftet af ham selv, "ingen af tidligere tiders manifestationer nogensinde, undtagen til en vis grad, fuldt ud har forstået." I et helt århundrede har Gud givet menneskeheden henstand, for at den kunne anerkende grundlæggeren af denne åbenbaring, antage hans sag, forkynde hans storhed og oprette hans Orden. I et hundrede bind - skatkamre for uvurderlige forskrifter, mægtige love, enestående principper, lidenskabelige formaninger, gentagne advarsler, forbavsende profetier, sublime påkaldelser og vægtige kommentarer, har bæreren af dette budskab forkyndt - som ingen profet før ham - den mission, som Gud har betroet ham. Til kejsere, konger, fyrster og potentater, til magthavere og regeringer, gejstlighed og folkeslag, både i øst og i vest, til både kristne, jøder, muslimer og zoroastrier har han i næsten halvtreds år og under de mest tragiske omstændig heder, fremsat disse uvurderlige perler af viden og visdom, som ligger skjult i hans uforlignelige ytrings hav. Forsagende berømmelse og lykke, accepterende fængsling og eksil, ligegyldig over for udstødelse og bagvaskelse, underkastende sig fysiske krænkelser og frygtelige afsavn, lod han, Guds Statholder på jorden, sig forvise fra sted til sted, fra land til land, indtil han tilsidst i Det Store Fængsel ofrede sin martrede søn som løsepenge for hele menneskehedens forløsning og forening. "Vi", har han selv vidnet om, "har i sandhed ikke svigtet vor pligt til at formane mennesker og overgive det, der var mig befalet af Gud, Den Almægtige, Den Alprisede. Om de havde lyttet til mig, ville de have oplevet jorden som en anden jord." Og igen: "Er der endnu nogen undskyldning tilbage for nogen i denne åbenbaring? Nej, ved Gud, Den almægtige trones Herre! Mine tegn har omsluttet jorden, og min magt indhyller hele menneskehedens, og dog er folkeslagene hensunket i en forunderlig søvn!"

4. Menneskehedens skændede helligdom

Denne store gengældende katastrofe, som verdens øverste ledere, både verdslige og religiøse, først og fremmest vil blive holdt ansvarlige, bør, som bevidnet af Bahá'u'lláh, om vi vurderer den korrekt, ikke betragtes alene som en straf udmålt af Gud til en verden, som i hundrede år stædigt har fastholdt sin vægring ved at tilslutte sig sandheden i det frelsende budskab, som tilbydes den af Guds uforlignelige budbærer på denne dag. Den bør også, skønt i mindre grad, betragtes som en guddommelig gengældelse for menneskeslægtens almindelige egensindighed ved at kappe forbindelsen til de elementære principper, der, til alle tider, må styre og som alene kan sikre menneskeheden liv og fremgang. Menneskeheden har desværre med stedse større vedholdenhed, i stedet for at anerkende og tilbede Guds Ånd, som den er tilstede i Hans religion på denne dag, foretrukket at tilbede de falske afgudsbilleder, usandheder og halve sandheder, som formørker dens religioner, ødelægger dens åndelige liv, ryster dens politiske institutioner, ødelægger dens samfundsmæssige bygningsværker og knuser dens økonomiske struktur.

Ikke blot har jordens folk ignoreret, og visse af dem endog angrebet en religion, der på én gang er essensen, forsoneren og foreneren af alle religioner, men de er gledet bort fra deres egne religioner og har på deres omstyrkede altre sat andre guder, fuldstændig fremmede ikke alene for ånden, men også for de traditionelle former i deres ældgamle religioner.

"Verdens ansigt," klager Bahá'u'lláh, "har forandret sig. Guds veje og Guds religion er ophørt med at have nogen værdi i menneskers øjne." "Livskraften i menneskers tro på Gud," har han også skrevet, "er ved at dø ud i alle lande... Ugudelighedens rust æder sig ind i samfundets inderste kerne." "Religion." bekræfter han, "er sandelig det vigtigste redskab til at oprette orden i verden og tryghed for dens folkeslag... Jo større religionens forfald, desto frygteligere de ugudeliges egensindighed. De kan kun til slut føre til kaos og forvirring." Og igen: "Religion er et strålende lys og en uindtagelig fæstning til menneskers ve og vel." "Som mennesket behøver en klædning at pryde sit legeme med", har han skrevet i en anden forbindelse, "således må menneskeheden nødvendigvis prydes med retfærdigheds og visdoms kappe. Dens kåbe er den åbenbaring, der er skænket af Gud."

Denne livgivende kraft er ved at dø ud, denne vældige hjælpekilde er blevet genstand for foragt, dette strålende lys er formørket, denne uindtagelige fæstning forladt, denne skønne kåbe kastet bort. Ja, Gud selv er stødt fra tronen i menneskers hjerter og en afgudsdyr kende verden hylder og tilbeder lidenskabeligt og larmende de falske guder, som dens egne forfængelige forestillinger så tåbeligt har skabt, og dens vildledte hænder så ugudeligt ophøjet. De største afgudsbil leder i menneskeheden skændede helligdom er ingen andre end de tre guder, nationalisme, racisme og kommunisme, ved hvis altre regeringer og folkeslag - demokratiske eller totalitære, i fred eller i krig, fra øst eller vest, kristne eller islamiske - under forskellige former og i ulige grader nu tilbeder. Deres ypperpræster er politikerne eller de verdslig vise,

tidens såkaldte vismænd; deres offer er de nedslagtede massers kød og blod; deres besværgelser forslidte slagord og forræderiske og bespottelige fraser; deres røgelse, den fortvivlensens røg der stiger op fra de efterladtes, de lemlæstedes og de hjemløses sønderrevne hjerter.

De usunde og skadelige teorier og politiske principper, som guddommeliggør staten, og sætter nationen over menneskeheden, der søger at underordne sig verdens broderfolk under én enkelt race, der diskriminerer mellem sorte og hvide, og som tolererer én privilegeret klasses dominans over alle andre - dette er de mørke, de falske og de uhæderlige doktriner, som før eller senere må gøre hvert menneske og hvert folk, der tror på dem eller handler efter dem, til genstand for Guds vrede og straf.

"Nyfødte, verdensomspændende bevægelser," lyder 'Abdu'l-Bahás advarsel, "vil anstrenge sig til det yderste for at fremme deres planer. Venstrefløjen vil få stor betydning. Dens indflydelse vil brede sig."

I kontrast til og i uforsonlig modstrid med disse krigsfremkaldende, verdensomvæltende doktriner er de helsebringende, de frelsende, de vægtige sandheder proklameret af Bahá'u'lláh, hele menneskehedens guddommelige organisator og frelser - sandheder, der bør betragtes som hans åbenbarings livgivende kraft og adelsmærke: "Verden er blot ét land, og menneskeheden dets borgere." "Lad ingen rose sig af, at han elsker sit land, lad ham hellere rose sig af at han elsker sine medmennesker." Og atter: "I er alle frugterne på ét træ, bladene på én gren." "Vend jeres tanke og vilje mod uddannelse af alverdens folkeslag og slægter, at måske... hele menneskeheden kan blive opretholderne af én orden, og borgerne i én by... I dvæler i én verden og skabtes gennem én viljes virke." "Tag jer iagt, at ikke kødets begær og fordærvede tilbøjeligheder fremkalder splittelse iblandt jer." Vær som fingre på én hånd, lemmer på ét legeme." Og atter engang: "Alle verdens unge træer udsprang fra ét træ og alle dråber fra ét hav, og alle skabninger skylder ét Væsen deres eksistens." Og yderligere: "Den er i sandhed et menneske som idag vier sig til tjeneste for hele menneskeheden."

5. Tegn på moralsk forfald

Tegnene på moralsk forfald, så tydelige ud fra vidnesbyrdene om forfald i religiøse institutioner, synes ikke mindre bemærkelsesværdige og betydningsfulde. Det forfald, som er sat ind i de islamiske og kristne institutioner, kan siges at have haft sit modstykke i liv og levned hos dem, de er sammensat af. Hvor vi end vender blikket, hvor flygtig end iagttagelsen af denne generations gøren og laden er, så kan vi ikke undgå at blive slået af de tegn på moralsk forfald, som mænd og kvinder rundt om os udviser i deres personlige liv såvel som i deres fælles foretagender.

Der kan ikke herske nogen tvivl om, at dette forfald i religionen som en social magtfaktor, og som opløsningen af religiøse institutioner kun er et ydre tegn på, i hovedsagen er ansvarlig for, et så alvorligt, et så iøjenfaldende onde. "Religion", skriver Bahá'u'lláh, "er det bedste af alle midler til oprettelse af orden i verden og til rolig tilfredshed for alle, der lever i den. Svækkelsen af religionens søjler har styrket de uvidende og gjort dem dristige og overmodige. Sandelig siger jeg: "Hvad der end har sænket religionens høje stade, har forøget de ondes egensindighed, og resultatet kan kun blive anarki." "Religion", har han sagt i et andet skrift, "er et strålende lys og en uindtagelig fæstning til beskyttelse og velfærd for verdens folk, for gudsfrygt driver menneskene til at holde fast ved det, der er godt og at sky alt ondt. Om religionens lampe bliver fordunklet, vil kaos og forvirring opstå, og lysene fra retfærdighed, fra ærlighed, fra fred og tryghed ophøre med at skinne." "Vid", har han skrevet i en anden forbindelse, "at de sande vismænd har lignet verden ved det menneskelige tempel. Som mennesket behøver en klædning at pryde sit legeme med, således må menneskehedens legeme nødvendigvis prydes med retfærdigheds og visdoms kappe. Dens kåbe er den åbenbaring, der er skænket af Gud."

Intet under derfor, at når religionens lys, som et resultat af menneskeligt fordærv, slukkes i menneskenes hjerter og den guddommeligt udvalgte kåbe, bestemt til at pryde det menneskelige tempel, med fuldt overlæg kasseres, da indfinder der sig øjeblikkeligt et sørgeligt forfald i menneskehedens skæbne, som i i sit kølvand bringer alle de onder, som en vildfaren sjæl formår at fremvise. Den menneskelige karakters fordærv, fornedrelse af menneskers vandel, menneskeskabte institutioners forfald og opløsning åbenbarer sig under disse omstændigheder i deres værste og mest afskyelige aspekter. Menneskers karakter fornedres, tilliden vakler, disciplinens styrke slappes, den menneskelige samvittigheds stemme tier, sansen for anstændighed og skam svækkes, opfattelsen af pligt, solidaritet, gensidighed og loyalitet forvrænges og selve følelsen af fred, glæde og håb slukkes gradvist.

Således, kan vi nok indrømme, er den tilstand, som både personer og institutioner nærmer sig. "Ikke to mennesker findes", har Bahá'u'lláh skrevet, begrædende en vildfaren menneskeheds tilstand, "som kan siges at være udadtil og indadtil forenet. Tegnene på splid og ondskab er synlige overalt, skønt alle skabtes til harmoni og enhed." "Hvor længe", udbryder han i samme skrift, "vil menne-

af religionens søjler har styrket de uvidende og gjort dem dristige og overmodige. Sandelig siger jeg: "Hvad der end har sænket religionens høje stade, har forøget de ondes egensindighed, og resultatet kan kun blive anarki." "Religion", har han sagt i et andet skrift, "er et strålende lys og en uindtagelig fæstning til beskyttelse og velfærd for verdens folk, for gudsfrygt driver menneskene til at holde fast ved det, der er godt og at sky alt ondt. Om religionens lampe bliver fordunklet, vil kaos og forvirring opstå, og lysene fra retfærdighed, fra ærlighed, fra fred og tryghed ophøre med at skinne." "Vid", har han skrevet i en anden forbindelse, "at de sande vismænd har lignet

verden ved det menneskelige tempel. Som mennesket behøver en klædning at pryde sit legeme med, således må menneskehedens legeme nødvendigvis prydes med retfærdigheds og visdoms kappe. Dens kåbe er den åbenbaring, der er skænket af Gud."

Intet under derfor, at når religionens lys, som et resultat af menneskeligt fordærv, slukkes i menneskenes hjerter og den guddommeligt udvalgte kåbe, bestemt til at pryde det menneskelige tempel, med fuldt overlæg kasseres, da indfinder der sig øjeblikkeligt et sørgeligt forfald i menneskehedens skæbne, som i i sit kølvand bringer alle de ondt, som en vildfaren sjæl formår at fremvise. Den menneskelige karakters fordærv, fornødelse af menneskers vandel, menneskeskabte institutioners forfald og opløsning åbenbarer sig under disse omstændigheder i deres værste og mest afskyelige aspekter. Menneskers karakter fornødres, tilliden vakler, disciplinens styrke slappes, den menneskelige samvittigheds stemme tier, sansen for anstændighed og skam svækkes, opfattelsen af pligt, solidaritet, gensidighed og loyalitet forvrænges og selve følelsen af fred, glæde og håb slukkes gradvist.

Således, kan vi nok indrømme, er den tilstand, som både personer og institutioner nærmer sig. "Ikke to mennesker findes", har Bahá'u'lláh skrevet, begrædende en vildfaren menneskehedens tilstand, "som kan siges at være udadtil og indadtil forenet. Tegnene på splid og ondskab er synlige overalt, skønt alle skabtes til harmoni og enhed." "Hvor længe", udbryder han i samme skrift, "vil menneskeheden fremture i sin egensindighed? Hvor længe vil uretfærdig he den vedvare? hvor længe vil kaos og forvirring råde blandt mennesker? Hvor længe vil splid forstyrre samfundet? Fortvivlelsens vinde blæser desværre fra alle sider, og den strid, der splitter og hjemsøger menneskeslægten, tager til dag for dag."

Forværrelse af religiøs intolerance, af racisme og af patriotisk arrogance; de tiltagende tegn på selviskhed, mistro, frygt og svig; udbredelse af terrorisme, lovløshed, drukkenskab og kriminalitet, den uudslukkelige tørst efter og den febrilske jagt på jordisk pragt, rigdomme og fornøjelser, svækkelse af familiesammenhold, slappelse af forældrenes kontrol; forfaldet til luksuøse nydelser; den uansvarlige holdning til ægteskab og den deraf følgende stigning i skilsmisser; udartelsen i kunst og musik, litteraturens besmittelse og pressens korrupsion, den øgede indflydelse for disse "fordærvets profeter", som forfægter papirløse ægteskaber, som prædiker nudismens filosofi, som kalder anstændighed en intellek-tuel fiktion, som nægter at betragte undfangelse af børn som det hellige og primære formål med ægteskabet, som fordømmer religion som værende opium for folket, som, hvis de fik frie tøjler, ville føre menneskeheden tilbage til barbari, kaos og i sidste ende til udslettelse - disse synes at udgøre de iøjnefaldende kendetegn på et fordærvet samfund, et samfund, som enten må genfødes eller gå til grunde.

6. Statskunstens afmagt

Højt elskede venner! Menneskeheden har, hvad enten den ses i lyset af menneskets individuelle adfærd eller i lyset af de eksisterende relationer mellem organiserede samfund og nationer, desværre forvildet sig alt for langt bort og undergået en alt for stor fornædelse til at blive forløst ved egne anstrengelser fra de bedste blandt de anerkendte herskere og statsmænd - uanset hvor uegennyttige deres motiver er, uanset hvor forenede de er i deres handlinger, uanset hvor gavmilde de er i deres iver og hengivenhed for sagen. Intet system, som den fornemmeste statskunsts beregninger kan udtænke; ingen lære, som de mest fremragende repræsentanter for økonomisk planlægning kan håbe at fremsætte; intet princip, som de mest brændende moralister kan kæmpe for at indskærpe, kan i sidste instans udgøre et tilstrækkelig fundament, hvorpå en forpint verdens fremtid kan bygges.

Ingen appel om gensidig tolerance, som de verdslig vise kan fremsætte, omend aldrig så indtrængende og krævende, kan stilne dens lidenskaber og hjælpe til at genskabe dens livskraft. Intet blot og bart organiseret internationalt samarbejde på noget menneskeligt område, uanset hvor genial idéen eller hvor vidtrækkende, vil formå at fjerne den dybeste årsag til det onde, der så voldsomt har forstyrret balancen i vore dages samfund. End ikke selve den handling, vil jeg vove at påstå, at udtænke det nødvendige system til politisk og økonomisk forening af verden - et princip, der i stigende grad er blevet fremsat i den senere tid - ville i sig selv kunne danne modgift til den gift, der konstant underminerer livskraften hos organiserede folk og nationer.

skeheden fremture i sin egensindighed? Hvor længe vil uretfærdig he den vedvare? hvor længe vil kaos og forvirring råde blandt mennesker? Hvor længe vil splid forstyrre samfundet? Fortvivlelsens vinde blæser desværre fra alle sider, og den strid, der splitter og hjemsøger menneskeslægten, tager til dag for dag."

Forværrelse af religiøs intolerance, af racisme og af patriotisk arrogance; de tiltagende tegn på selvished, mistro, frygt og svig; udbredelse af terrorisme, lovløshed, drukkenskab og kriminalitet, den uudslukkelige tørst efter og den febrilske jagt på jordisk pragt, rigdomme og fornøjelser, svækkelse af familiesammenhold, slappelse af forældrenes kontrol; forfaldet til luksuøse nydelser; den uansvarlige holdning til ægteskab og den deraf følgende stigning i skilsmisser; udartelsen i kunst og musik, litteraturens besmittelse og pressens korrupsion, den øgede indflydelse for disse "fordærvets profeter", som forfægter papirløse ægteskaber, som prædiker nudismens filosofi, som kalder anstændighed en intellektuel fiktion, som nægter at betragte undfangelse af børn som det hellige og primære formål med ægteskabet, som fordømmer religion som værende opium for folket, som, hvis de fik frie tøjler, ville føre menneskeheden tilbage til barbari, kaos og i sidste ende til udslettelse - disse synes at udgøre de iøjenfaldende kendetegn på et fordærvet samfund, et samfund, som enten må genfødes eller gå til grunde.

6. Statskunstens afmagt

Højt elskede venner! Menneskeheden har, hvad enten den ses i lyset af menneskets individuelle adfærd eller i lyset af de eksisterende relationer mellem organiserede samfund og nationer, desværre forvildet sig alt for langt bort og undergået en alt for stor fornædelse til at blive forløst ved egne anstrengelser fra de bedste blandt de anerkendte herskere og statsmænd - uanset hvor uegennyttige deres motiver er, uanset hvor forenede de er i deres handlinger, uanset hvor gavmilde de er i deres iver og hengivenhed for sagen. Intet system, som den fornemmeste statskunsts beregninger kan udtænke; ingen lære, som de mest fremragende repræsentanter for økonomisk planlægning kan håbe at fremsætte; intet princip, som de mest brændende moralister kan kæmpe for at indskærpe, kan i sidste instans udgøre et tilstrækkeligt fundament, hvorpå en forpint verdens fremtid kan bygges.

Ingen appel om gensidig tolerance, som de verdslig vise kan fremsætte, omend aldrig så indtrængende og krævende, kan stilne dens lidenskaber og hjælpe til at genskabe dens livskraft. Intet blot og bart organiseret internationalt samarbejde på noget menneskeligt område, uanset hvor genial idéen eller hvor vidtrækkende, vil formå at fjerne den dybeste årsag til det onde, der så voldsomt har forstyrret balancen i vore dages samfund. End ikke selve den handling, vil jeg vove at påstå, at udtænke det nødvendige system til politisk og økonomisk forening af verden - et princip, der i stigende grad er blevet fremsat i den senere tid - ville i sig selv kunne danne modgift til den gift, der konstant underminerer livskraften hos organiserede folk og nationer.

Hvad andet, kan vi nok tillidsfuldt påstå, end ubetinget accept af Det Guddommelige Program, forkyndt af Bahá'u'lláh med så stor enkelhed og kraft for så lang tid som for tres år siden - i sin sin essens sammenfattende Guds himmelsk dekretede plan for menneskehedens enhed i denne tidsalder tilligemed en uovervindelig overbevisning om den ufejlbare kraft i hver eneste af dens bestemmelser, magter i sidste instans at modstå de kræfter i indre opløsning, som, hvis de ikke bremses, nødvendigvis vil fortsætte med at gnave i et rådvildt samfunds rødder. Det er mod dette mål - målet for en ny verdensorden, guddommelig i sin oprindelse, altomfattende i sin udstrækning, retfærdig i sine principper, udfordrende i sine træk - en forpint menneskehed må stræbe.

Kap. 10

VERDENSENHED

1. Målet

En forening af hele menneskeheden er kendetegnet på det stadium, som det menneskelige samfund nu nærmer sig. Enhed af familie, stamme, bystat og nation er i tidens løb blevet iværksat og fuldt etableret. Verdens enhed er det mål, mod hvilket en forpint menneskehed stræber. Opbygning af nationer har nået sin afslutning. Det iboende anarki i staters suverænitet, bevæger sig mod sit klimaks. En verden, der nærmer sig modenhed, må opgive denne fetich, erkende enheden og helheden i menneskets slægtskab og en gang for alle oprette det system, som bedst kan legemliggøre dette fundamentale princip for sin eksistens.

"Et nyt liv", erklærer Bahá'u'lláh, "rører sig i denne tidsalder i alle jordens folkeslag, og dog har ingen opdaget dets årsag eller fattet dets bevæggrund." "O I menneskeborn", tiltaler Han således sin generation, "det fundamentale formål, der besjæler Guds tro og Hans religion, er at sikre menneskeslægtens interesser og fremme dens enhed... Dette er den lige vej, det faste og urokkelige fundament. Uanset hvad der er bygget på dette fundament, kan verdens forandringer og tilfældigheder aldrig svække dets styrke, ej heller kan utallige århundreders omvæltninger undergrave dets struktur." "Menneskehedens velvære, dens fred og tryghed kan ikke opnås medmindre dens enhed er fast etableret." "Så mægtig er enhedens lys," er yderligere Hans vidnesbyrd, "at det kan oplyse hele jorden. Den ene sande Gud, Han, der kender alle ting, bevidner selv sandheden i disse ord... Dette formål overgår alle andre formål, og dette håb er kongen over alle håb". "Han, der er jeres Herre, Den Albarmhjertige," har Han også skrevet, nærer i sit hjerte det ønske, at se hele menneskeslægten som én sjæl og ét legeme. Skynd jer at vinde jeres andel af Guds nåde og barmhjertighed på denne dag, der fordunkler alle andre skabte dage."

Menneskeslægtens enhed, som det forudses af Bahá'u'lláh, forudsætter oprettelse af et verdenssamfund, hvori alle nationer, racer, religioner og klasser er tæt og varigt forenet, og hvori selvstyre for dets medlemslande og personlig frihed og initiativ for de individer, hvoraf de består, er definitivt og fuldstændigt sikret. Dette verdenssamfund må, så vidt vi kan forestille os, hvile på en universel lovgivningsmagt, hvis medlemmer - som hele menneskehedens betroede - i sidste ende har kontrol over alle de enkelte nationers fulde ressourcer, og som skal vedtage de love, der vil være påkrævet for at regulere livsvilkårene, tilfredsstille behovene for og bringe de indbyrdes forhold i balance mellem alle racer og folkeslag. En universel udøvende magt, støttet af en international styrke, skal udføre de trufne beslutninger og bringe de love i anvendelse, der er vedtaget af den globale lovgivningsmagt samt sikre den organiske enhed i hele verdenssamfundet. Et verdenstribunal skal domfælde og afgive sin bindende og endelige kendelse i alle tvistigheder, der kunne opstå mellem de forskellige elementer, der udgør dette universelle system. Et system for almen mellemfolkelig kommunikation, som omfatter hele jordkloden, uafhængigt af nationale hindringer og begrænsninger, vil blive opfundet, og det vil fungere med vidunderlig fart og fuldkommen regelmæssighed. En verdenshovedstad vil fungere som nervecenter for en verdenscivilisation i hvis brændpunkt livets forenende kræfter vil mødes, og hvorfra dens energiske indflydelse vil stråle. Et verdenssprog vil enten blive opfundet eller valgt ud fra de eksisterende sprog, og der vil blive undervist i dette sprog i alle de føderale staters skoler som et hjælpesprog ved siden af modersmålet. Et universelt skriftsprog, en verdenslitteratur, en universel møntfod, fælles mål og vægt vil forenkle og lette samkvem og forståelse mellem menneskehedens nationer og racer. I dette verdenssamfund vil videnskab og religion, de to mægtigste kræfter i menneskelivet, blive forsonet og samarbejde og udvikle sig harmonisk. Pressen vil, under dette system, give frit spillerum for tilkendegivelser af menneskehedens forskellige synspunkter og meninger men ophøre med at være manipuleret af skadelige egeninteresser, private som offentlige, og blive befriet for indflydelse fra stridende regeringer og folkeslag. Verdens økonomiske ressourcer vil blive

organiseret, råvarekilder vil blive udvundet og fuldt udnyttet, markederne vil blive koordineret og udviklet, distribution af produkter vil blive retfærdigt reguleret.

National kappestrid og intriger vil ophøre, og racehad og fordomme vil blive erstattet af venskab, forståelse og samarbejde mellem racerne. Årsagerne til religiøse stridigheder vil blive fjernet for bestandig, økonomiske barrierer og restriktioner vil blive totalt afskaffet og den overdrevne kløft mellem klasserne vil blive udslettet. Armod på den ene side og urimelig ophobning af ejendom på den anden vil forsvinde. Den enorme energi, der ødsles og spildes på krig, økonomisk som politisk, vil blive viet til formål, som vil udvide grænserne for menneskelige opfindelser og teknisk udvikling, til at forøge menneskehedens produktivitet, til udryddelse af sygdomme, til udvidelse af videnskabelig forskning, til at hæve standarden for fysisk sundhed, til skærpelse og forædling af den menneskelige hjerne, til udnyttelse af jordklodens ubrugte og ukendte resurser, til forlængelse af menneskers liv, og til fremme af alle midler, der kan stimulere det intellektuelle, det moralske og åndelige liv for hele menneskeslægten.

Et verdensforbundssystem, der behersker hele jorden og udøver ubestridelig autoritet over dens umådelige ressourcer, der forener og legemliggør idealerne fra både øst og vest, der er befriet for krigens forbandelse og elendighed og rettet mod udnyttelse af alle de tilgængelige energikilder på jordens overflade - et system, i hvilket Magten er blevet gjort til Retfærdighedens tjener, hvis eksistens opretholdes af dets universelle anerkendelse af én Gud og ved dets loyalitet mod en fælles åbenbaring - det er det mål, mod hvilket menneskeheden, drevet frem af livets forenende kræfter, bevæger sig.

"En af de store begivenheder, der vil finde sted på dagen for åbenbaringen af Den uforlignelige Gren, er at Guds banner vil blive rejst blandt alle nationer", bekræfter 'Abdu'l-Bahá, "det vil sige at alle nationer og stammer vil blive samlet under skyggen af dette guddommelige banner, der er selve Den hellige Gren, og vil blive til én nation. Modsætningen mellem trossamfund og religioner, fjendskab mellem racer og folkeslag og den nationale uenighed vil blive udryddet. Alle mennesker vil tilhøre én religion, én tro, én race og et enkelt folk, og alle skal bo i det samme fædreland, som er jordkloden."

Han har endvidere forklaret: *"Nu har den guddommelige krafts hånd lagt det faste fundament til den højeste nåde og denne vidunderlige gave i tilværelsens verden. Hvad der end ligger skjult i den inderste kerne af denne hellige cyklus, vil gradvist komme til syne og blive åbenbaret, for dette øjeblik er blot begyndelsen på dens vækst og daggryet for åbenbarelsen af dens tegn. Inden afslutningen af dette århundrede og denne tidsalder vil det blive klart og tydeligt, hvor forunderlig dette vårbrud var, og hvor himmelsk denne gave."*

Ikke mindre betydende er det syn Esajas, den største af de jødiske profeter, havde så langt tilbage i tiden som to tusinde og fem hundrede år, hvori Han spåede om den skæbne, som menneskeheden på dette stadium af sin modenhed skulle opnå: *"Da dømmer Han folk imellem, skifter ret mellem talrige folkeslag; deres sværd skal de smede til plovjern, deres spyd til vingårdsknive; folk skal ej løfte sværd mod folk, ej øve sig i våbenfærd mer... Men der skyder en kvist af Isajs stub, et skud gror frem af Hans rod... Voldsmanden slår Han med mundens ris, gudløse dræber Han med læbernes ånde. Og retfærd er bæltet, Han har om sin lænd, trofasthed hofternes bælte. Og ulven skal gå hos lammet, panteren hvile hos kiddet, kalven og ungløven græsse sammen ... den spæde skal lege ved øglens hul, den afvante række sin hånd til giftslangens rede. Der gøres ej ondt og voldes ej mén i hele mit hellige bjergland; thi landet er fuldt af Herrens kundskab, som vandene dækker havets bund."*

Johannes evangeliets ophav, som bebudede den tusindårige herlighed, som en udfriet og jublende menneskehed skal opleve, har på lignende vis båret vidnesbyrd: *"Og jeg så en ny himmel og en ny jord; thi den første himmel og den første jord var forsvundet, og havet var ikke mere. Og*

jeg så den hellige stad, det ny Jerusalem, komme ned fra Himmelen fra Gud, rede som en brud, smykket for sin brudgom. Og jeg hørte en høj røst fra tronen sige: 'Se, nu er Guds bolig hos menneskene, og Han skal bo hos dem, og de skal være Hans folk, og Gud skal selv være hos dem, og Han skal tørre hver tåre af deres øjne, og der skal ingen død være mere, ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pine skal mere være; thi det, som var før, er nu forsvundet.'

Hvem kan betvivle, at denne fuldbyrdelse - menneskeslægtens voksenalder - igen skal markere indvarslingen af en verdenscivilisation, som ingen dødelig nogensinde har set eller nogen menneskelig hjerne undfanget? Hvem kan forestille sig den ophøjede standard, som denne civilisation, efterhånden som den udfolder sig, kan opnå? Hvem kan måle til hvilke højder menneskets intelligens, befriet fra sine lænker, vil hæve sig? Hvem kan forestille sig de områder, som menneskets ånd, levendegjort af udstrømningen fra Bahá'u'lláhs lys, der skinner i sin herligheds fylde, vil opdage?

Hvilken mere passende konklusion på dette tema er disse ord af Bahá'u'lláh, skrevet i forventningen om Hans religions gyldne tid - den tid da jordens overflade skal afspejle Abhá Paradisets usigelige herlighed fra pol til pol: *"Dette er den dag, hvor intet andet ses end pragten fra det lys, der skinner fra din Herres ansigt, Den Gavmilde, Den Nåderige. Sandelig, Vi er årsag til at enhver sjæl er udåndet ved vort uimodståelige og alt-betvingende herredømme. Vi har derefter kaldt en ny skabelse til live som tegn på vor nåde mod menneskene. Jeg er, i sandhed, Den Alnådige, Den ældgamle af Dage. Dette er den dag, hvor den usete verden råber: 'Stor er din velsignelse, o jord, for du er blevet gjort til Guds fodskammel og valgt som sæde for Hans mægtige trone!' Herlighedens rige udbryder: 'Gid jeg kunne ofre mit liv for dig, for Ham, der er Den Alnådiges elskede, har fæstet sit herredømme på dig, ved sit navns kraft, som alting har fået løfte om, i fortiden såvel som i fremtiden.'*

2. Menneskehedens enhed

Enhed i mangfoldighed

Der skal ikke herske nogen tvivl om det livgivende formål med Bahá'u'lláhs verdensomspændende lov. Langt fra at tilstræbe undergravning af de bestående samfundsfundamenter, søger den at gøre samfundets grundlag bredere og omdanne dets institutioner på en måde, der stemmer overens med en stadig skiftende verdens behov. Den kan ikke være i strid med noget legitimt tilhørsforhold og kan heller ikke undergrave nogen loyalitet eller troskab, der har betydning for menneskene. Dens formål er hverken at kvæle en sund og forstandig fædrelandskærlighed i menneskenes hjerter eller at afskaffe det nationale selvstyre, der er så væsentlig, hvis de med en overdreven centralisering forbundne onder skal undgås. Den ser ikke bort fra og gør intet forsøg på at undertrykke de bestående forskelle i etnisk oprindelse, i klima, historie, sprog og tradition, tankegang og vaner, der adskiller verdens folkeslag og nationer. Den opfordrer til en mere omfattende loyalitet, en større idealisme end nogen, som før har besjælet menneskeslægten. Den fastholder nødvendigheden af, at nationale impulser og interesser underordnes de uafviselige krav, som en forenet verden må stille. Den afviser på den ene side overdreven centralisering og tager på den anden side afstand fra alle forsøg på at skabe ensformighed. Dens løsen er enhed i mangfoldighed som 'Abdu'l-Bahá selv har forklaret det:

"Se på blomsterne i en have. Selv om de er forskellig af art, form og vækst, så forøges charmen i denne forskellighed, som bidrager til deres skønhed, al den stund de forfriskes af vand fra samme kilde, oplives af briser fra samme vind og styrkes af stråler fra samme sol. Hvor ville det være trist for øjet, om alle blomster og planter, blade og blomsterranker, frugter, grene og træer i haven havde samme form og farve. Forskel i farver, form og vækst beriger og forskønner haven og højner virkningen deraf. Ligeledes vil skønheden og herligheden i menneskets fuldkommenhed blive åbenbar og synlig, når forskellige afskygninger af tanke, temperament og væsen bringes sammen under en central magts kraft og indflydelse. Intet andet end den himmelske kraft i Guds Ord, som behersker og overgår altings virkelighed, kan harmonisere de forskellige tanker, følelser, ideer og overbevisninger hos menneskenes børn."

Bahá'u'lláhs opfordring er først og fremmest rettet imod alle former for provinsialisme, alle former for snæversyn og fordomme. Dersom længe dyrkede idealer og hævdvundne institutioner, dersom visse sociale konventioner og religiøse ritualer er ophørt med at virke til gavn for mennesker i almindelighed, dersom de ikke længere tilgodeser behovene hos en menneskehed i fortsat udvikling, bør de kasseres og forvises til de forældede og glemte doktriners skyggeverden. Hvorfor skulle disse teorier i en verden, der er undergivet forandringens og forfaldets uforanderlige lov - være undtaget den nedslidning og kvalitetsforringelse, der nødvendigvis må indhente enhver menneskelig institution? Juridiske standarder og politiske og økonomiske teorier er nemlig alene beregnet på at sikre menneskehedens interesser som helhed og ikke på at korsfæste menneskeheden til ære for en særlig lovs eller doktrins bevarelse.

Enhedens princip

Der skal ikke herske nogen misforståelse. Princippet om menneskehedens enhed – den akse, hvorom alle Bahá'u'lláhs læresætninger drejer sig - er ikke et blot udbrud af enfoldig følelsesfuldhed eller et udtryk for vage og fromme forhåbninger. Dets appel skal ikke blot betragtes som led i en genvækkelse af broderskabs ånd og velvilje blandt mennesker, ej heller sigter det udelukkende mod at skabe et harmonisk samarbejde mellem enkelte folkeslag og nationer. Dets implikationer er

dybere, dets krav større end noget krav, tidligere tiders profeter havde lov til at fremsætte. Dets budskab er ikke blot anvendeligt for den enkelte, men handler først og fremmest om karakteren af de essentielle relationer, som nødvendigvis forbinder alle stater og nationer som medlemmer af en menneskelig familie. Det giver ikke blot udtryk for et ideal, men er uadskilleligt forbundet med en institution, der på ret vis kan legemliggøre dets sandhed, bevise dets gyldighed og forevige dets indflydelse. Det indebærer en organisk forandring i det nuværende samfunds struktur, en forandring, som verden endnu aldrig har oplevet. Det er en udfordring, på en gang dristig og universel, til forældede doktriner i nationale bekendelser - bekendelser, som har haft deres tid og som, i det almindelige begivenhedsforløb, formet og behersket af forsynet, må vige for et nyt evangelium, der er fundamentalt forskelligt fra og som står uendeligt højere end noget, verden endnu har forestillet sig. Det kræver intet mindre end en rekonstruktion og demilitarisering af hele den civiliserede verden - en verden, der er organisk forenet i alle de væsentlige aspekter af sit liv, sit politiske system, sit åndelige ideal, sin handel og sit finansvæsen, sit skrift- og talesprog, men samtidig giver plads for den uendelige mængde af forskelligheder i forbundsenhedernes nationale særpræg.

Det repræsenterer fuldbyrdelsen af menneskelig evolution - en evolution, som havde sin første begyndelse i familielivets fødsel, sin følgende udvikling i oprettelsen af stammesammenhold, som igen førte til dannelsen af bystaten og senere udvidedes til grundlæggelsen af uafhængige og suveræne stater.

Princippet om menneskehedens enhed indebærer, som forkyndt af Bahá'u'lláh, hverken mere eller mindre end en højtidelig påstand om at opnåelse af dette sidste stadium i denne vældige udvikling ikke blot er nødvendig, men uundgåelig, at dens virkeliggørelse nærmer sig hastigt, og at intet mindre end en kraft, født af Gud, vil være i stand til at oprette den.

Kap. 11

KONGER OG RELIGIØSE LEDERE

1. Enevældige herskere

Det bør ikke glemmes, at det var jordens konger og verdens gejstlige ledere, der frem for alle andre grupper blev gjort til direkte modtagere af det budskab, som blev proklameret af både Báb og Bahá'u'lláh. Det var dem, der med velberådte henvendelse til i utallige historiske epistler, hvori de blev opfordret til at besvare Guds kalden, og det var til dem appellerne, formaningerne og advarslerne fra Hans forfulgte budbringere var stilet i et klart og utvetydigt sprog. Det var dem, der, da troen var opstået og dens mission proklameret stadig for størstedelens vedkommende, udøvede ubestridelig og absolut civil og gejstlig autoritet over deres undersåtter og tilhængere. Det var dem, der, uanset om de soledede sig i en kongeværdigheds pomp og pragt, der endnu ikke var rigtigt indskrænket af konstitutionelle begrænsninger, eller forskanset i en tilsyneladende urørlig gejstlig magts fæstning, havde påtaget sig det endelige ansvar for den uret, som blev påført dem, hvis umiddelbare skæbne, de kontrollerede. Det vil ikke være nogen overdrivelse at sige, at enevælde på den ene side og fuldstændig underkastelse under gejstlige hierarkier på den anden i de fleste lande på de europæiske og asiatiske kontinenter stadig var de fremherskende træk i massernes politiske og religiøse liv. Dominerede og undertrykte var de berøvet den nødvendige frihed, der ville sætte dem i stand til, enten at vurdere det tilbudte budskabs påstande og fortjenester eller uden forbehold tage imod dets sandhed.

Det er således intet under, at bahá'í religionens ophav, og i mindre grad dens herold, retter deres budskabers fulde styrke mod verdens stærkeste regenter og religiøse ledere og gør dem til modtagere af nogle af deres mest storlåede epistler og indbyder dem i et på én gang klart og insisterende sprog til at agte på deres kalden. Intet under de gør sig umage for at åbne deres øjne for deres respektive åbenbaringer og omhyggeligt gør rede for deres ulykker og lidelser. Intet under de understreger det dyrebare i de muligheder, som det var i deres magt som regenter og ledere at gribe, intet under de i ildevarslende toner varskor dem om det tunge ansvar, som en afvisning af Guds budskab ville medføre, og at de, da de bliver afvist og fornægtet, forudsiger de alvorlige konsekvenser, som denne afvisning medfører. Intet under, at Han, der er Kongernes Konge og Guds Stedfortræder på jorden, da Han blev forladt, fordømt og forfulgt, har ytret denne vægtige og betydningsfulde profeti: *"Blandt mennesker er magten blevet taget fra to klasser: fra kongerne og de gejstlige."*

2. Guds hævn

På dette afgørende tidspunkt føler jeg, at særlig opmærksomhed bør rettes mod den skæbne, der er overgået konger, ministre og gejstlige, i øst såvel som i vest, som på forskellige stadier i Bahá'u'lláhs mission enten med velberåd hu forfulgte Hans sag eller har forsømt den åbenbare pligt, det var, at reagere på Hans opfordring eller at give Ham og Hans budskab den behandling, de fortjente. Idet Han henviser til dem, der altid har rejst sig for at ødelægge eller skade Hans religion har Bahá'u'lláh selv erklæret, at *"Gud har ikke lukket øjnene, ej heller vil Han nogensinde lukke dem for undertrykkernes tyranni. Især i denne åbenbaring har Han hjemstøgt hver eneste tyrann med sin hævn."* Vældigt og forfærdeligt er det syn, der møder vore øjne, når vi skuer udover de vidder, henover hvilke Guds gengældelses vinde siden begyndelsen af Bahá'u'lláhs embede fjernede monarker fra deres trone, udslettede dynastier, udryddede gejstlige hierarkier, berøvede fyrster og ministre deres embeder, fordrev usurpatoren, styrtede tyrannen og straffede de onde og de oprørske.

Konger

Sultán 'Abdu'l-'Aziz, som sammen med Násiri'd-Din-Sháh var ophav til de ulykker, som overvældede Bahá'u'lláh, og som havde ansvaret for de tre dekreter om forvisning mod Profeten, og som i Kitáb-i-Aqdas blev stemplet, som den der sidder på *"tyranniets trone"*, og hvis fald blev profeteret i Lawh-i-Fu'ád, blev afsat efter en paladsrevolution, idømt en fatvá (dvs. fik en dom) af muftien i sin egen hovedstad, blev myrdet fire dage senere (1876) og efterfulgtes af en nevø, som blev erklæret åndssløv. Krigen 1877-78 befriede elleve millioner mennesker fra det tyrkiske åg, Adrianopel blev besat af russiske styrker, imperiet blev opløst efter krigen 1914-18, sultanatet afskaffet, republikken udråbt og et regime, der havde bestået i mere end seks hundrede år var afsluttet.

Den forfængelige og despotiske Násiri'd-Din Sháh, af Bahá'u'lláh fordømt som *"Undertrykkernes Fyrste"*, om hvem Han havde skrevet, at Han snart ville blive et *"skoleeksempel for verden"*, hvis regime var plettet af Bábs henrettelse og Bahá'u'lláhs fængsling, som ihærdigt havde tilskyndet til Bahá'u'lláhs forvisninger til Konstantinopel, Adrianopel og Akká, i hemmelig forståelse med en ondskabsfuld præstelig orden havde svoret at kvæle troen i dens vugge, - denne mand blev på dramatisk vis myrdet i helligdommen Sháh 'Abdu'l-'Azím aftenen før sit jubilæum, som, idet det indledte en ny tid, skulle have været fejret med den mest kunstfærdige pragt og skulle være gået ind i historien som den største dag i den persiske nations historie. Han hus' lykke gik derefter støt tilbage og førte til slut gennem den udsvævende og uansvarlige Ahmad Sháhs skandaløse embedsmisbrug til Qájár dynastiets fald og forsvinden.

Napoleon den 3., sin tids førende monark i vesten, overmåde ærgærrig, umådelig stolt, listig og overfladisk, som efter forlydende foragteligt havde kastet det skrift, som Bahá'u'lláh sendte til ham, fra sig, som blev vejet af Ham og fundet for let, og hvis fald var udtrykkeligt forudsagt i et efterfølgende skrift, led et forsmædeligt nederlag i slaget ved Sedan (1870), hvilket var den største militære kapitulation i moderne historie, mistede sit rige og tilbragte sine sidste år i eksil. Hans forhåbninger blev fuldstændig tilintetgjort, Hans eneste søn, den kejserlige prins, blev dræbt i zulukrigen; det imperium, Han havde pralet så meget af, faldt sammen, efterfulgt af en borgerkrig, der var mere blodig end den fransk-tyske krig, og Vilhelm den 1., den preussiske konge, blev hyldet som kejser for det forenede Tyskland i slottet i Versailles.

Vilhelm den 1., den sejrberuste, Napoleon den 3.'s nyligt tiljublede sejrherre, som blev formanet i Kitáb-i-Aqdas og påbudt at tænke over den skæbne, der var overgået *"den, hvis magt overgik"* hans egen, som i samme bog blev advaret om at *"Berlins klager"* ville høres, og at Rhinens bredder ville blive dækket med *"levret blod"*, overlevede to mordforsøg og blev efterfulgt

på tronen af en søn, der døde af en uheldelig sygdom tre måneder efter sin tronbestigelse, hvorefter tronen arvedes af den arrogante, den stædige og kortsynede Vilhelm den 2. Den nye monarks stolthed fremskyndede hans fald. Revolution, hurtig og pludselig, brød ud i hans hovedstad, kommunismen løftede hovedet i flere byer, de tyske staters fyrster abdicerede, og han selv, idet han flygtede i vanære til Holland, blev tvunget til at opgive retten til tronen. Weimar-forfatningen forseglede skæbnen for det kejserrige, hvis fødsel var blevet så højlydt proklameret af hans bedstefader, og betingelserne i en knugende hård traktat fremkaldte "*de klager*", som et halvt århundrede tidligere ildevarslede var blevet profeteret.

Den vilkårlige og ubøjelige Frantz Josef, Østrigs kejser og Ungarns konge, som i Kitáb-i-Aqdas blev voldsomt bebredt for at have forsømt sin pligt til at erkyndige sig om Bahá'u'lláh under sin pilgrimsfærd til Det hellige Land, var så opslugt af ulykker og tragedier, at Hans regeringstid kom til at blive betragtet som værende uden sidestykke med hensyn til de ulykker, som den bragte over nationen. Hans broder, Maximilian, blev slået ihjel i Mexiko, kronprins Rudolf omkom under vanærende omstændigheder, kejserinden blev snigmyrdet, ærkehertug Frantz Ferdinand og Hans hustru myrdet i Sarajevo; det "vakkelvorne kejserrige" opløstes og deltes, og en krympet republik oprettedes på ruinerne af et forsvundet helligt romersk kejserrige - en republik, som efter en kort og usikker eksistens, blev udsluttet af det politiske landkort.¹

Nikolajevitj Alexander den 2., den almægtige russiske zar, som i et skrift henvendt til ham ved navns nævnelse tre gange var blevet advaret af Bahá'u'lláh, var blev påbudt at "*kalde nationerne til Gud*" og var blevet advaret om ikke at lade sin herskermagt hindre ham i at erkende "*Den højeste Hersker*", overlevede adskillige attentater og døde til sidst for morderhånd. En hård undertrykkelsespolitik, som Han selv indførte, og som blev fortsat af hans efterfølger, Alexander den 3., beredte vejen for en revolution, som i Nikolaj den 2.'s regeringstid skyllede zarriget bort på en bølge af blod, bragte i sit kølvand krig, sult og sygdom, og indsatte et militant proletariat, som nedslagede adelen, forfulgte præsteskabet, drev de intellektuelle bort, forskød statsreligionen, henrettede zaren, hans hustru og hans familie og udsluttede dynastiet Romanoff.

Pave Pius den 9., ubestridt overhoved for den mægtigste kristne kirke, som i en epistel fra Bahá'u'lláh var blevet beordret til at overlade sine "*paladser til dem, der tragter efter dem*", at "*sælge alle de udsmykkede ornament*", han ejer, at "*give dem ud på Guds sti*", og haste "*riget*" i møde, blev under fortvivlende omstændigheder tvunget til at overgive sig til kong Viktor Emmanuels belejrende styrker og finde sig i at afstå fra pavestaterne og endog Rom. Tabet af "*Den evige Stad*", over hvilken paveflaget i et tusinde år havde vajet såvel som ydmygelsen af de religiøse ordener under hans myndighed, føjede åndelig kval til hans fysiske sygdomme og forbitrede de sidste år af hans liv. Den formelle anerkendelse af det italienske kongerige, der efterfølgende blev aftvunget en af hans efterfølgere i Vatikanet, bekræftede det faktiske ophør af pavens verdslige magt.

De religiøse hierarkier

Men den hastige opløsning af det osmanniske, det napoleonske, det tyske, det østrigske og det russiske rige, Qájár-dynastiets hedengang og det faktiske ophør af den katolske paves verdslige magt ender ikke historien om de katastrofer, der overgik verdens monarkier ved deres ligegyldighed over for de advarsler Bahá'u'lláh giver, i åbnings-passagerne af Hans Suriy-i-Muluk. Omdannelsen af det portugisiske og det spanske såvel som det kinesiske imperium til republikker, de mærkelige skæbner der i nyere tid er overgået herskerne i Holland, Norge, Grækenland, Jugoslavien og Albanien, som nu lever i eksil², kongernes faktiske frasigelse af myndighed i Danmark, Belgien,

¹ Skrevet I 1944

² Skrevet I 1944

Bulgarien, Rumænien og Italien, den ængstelse, hvormed deres medherskere nu må betragte de krampetrækninger, der har angrebet så mange troner, den skam og de voldelige handlinger, som i nogle tilfælde har formørket visse monarkers regeringsannaler i både øst og vest, og i nyere tid den pludselige ulykke, der overgik grundlæggeren af det nyligt etablerede dynasti i Persien - disse er yderligere eksempler på den "guddommelige straf", som Bahá'u'lláh forudså i denne udødelige Surih, og viser den guddommelige realitet i den anklage Han fremsatte mod jordens regenter i sin Helligste Bog.

Ikke mindre fængslende har udslukkelsen af den altgennem-trængende indflydelse været, som blev udøvet af de muslimske gejst-lige ledere, både hos sunnierne og shiaherne, i de to lande, hvor islams mægtigste institutioner var blevet rejst, og som er direkte forbundet med de prøvelser, der overvældede Báb og Bahá'u'lláh.

Kaliffen, den selvbestaltede stedfortræder for islams profet, også kendt som "*De troendes behersker*", beskytteren af de hellige byer Mekka og Medina, hvis åndelige myndighedsområde omfattede mere end to hundrede millioner muhamedanere, blev ved sultanatets ophævelse afklædt sin timelige autoritet, som indtil da var blevet betragtet som uadskillelig fra hans høje embede. Kaliffen selv var, efter i en kort periode at have indtaget en unormal og usikker stilling flygtet til Europa; kalifatet, som var den mest ophøjede og magtfulde institution i islam blev ophævet uden nogen form for rådslagning med noget samfund i sunniverdenen; enheden i den mægtigste gren af islam, blev derved knust; en formel, en fuldstændig og permanent adskillelse af den tyrkiske stat fra sunnismen blev proklameret; den kanoniske shari'ah-lov blev annulleret; de gejstlige institutioner blev frataget deres ejendom, en borgerlig lovsamling forkyndt, religiøse ordener undertrykt, sunnihierarkiet opløst, det arabiske tungemål, profetens sprog, forfaldt, og dets skrift blev fortrængt af det latinske alfabet, Koranen selv blev oversat til tyrkisk. Konstantinopel, "*Islams Hvælving*" sank ned til at være en provinsby, og dens uforlignelige juvel, Sofiamoskeen, blev omdannet til et museum - alt dette en række fornedrelser, som genkalder den skæbne som i det første århundrede af den kristne æra ramte det jødiske folk, Jerusalem, Salomons tempel, Det Allerehelligste, og et gejstligt hierarki, hvis medlemmer var Jesu Kristi religions svorne fjender.

En lignende krampetrækning rystede hele præsteordenens fundament i Persien skønt, dens formelle adskillelse fra den persiske stat endnu ikke er proklameret. En "*kirkestat*" der var rodfæstet i nationens liv, og som havde udstrakt sine forgreninger til alle områder af dette lands liv, brød rent faktisk sammen. En religiøs orden, der var shiismens klippegrund i landet, blev lammet og faldt i miskredit. Dens mujtahid'er, den skjulte imáms yndlingstjenere, blev reduceret til et ubetydeligt antal. Alle dens turbanklædte embedsmænd på nogle få nær, blev hensynsløst tvunget til at udskifte deres traditionelle hovedbeklædning og dragter med de europæiske klæder, som de selv havde bandlyst. Den pomp og pragt, der havde understreget deres ceremonier, forsvandt, deres fatvá'er (domme) blev annulleret, deres ejendomme blev overgivet til en civiladministration, deres moskeer og seminarier blev forladt, asylretten, tilstedt deres helligdomme, anerkendtes ikke længere, deres religiøse skuespil blev forbudt, deres takyah'er blev lukket, og endog deres pilgrimsfærd til Najaf og Karbilá blev modvirket og begrænsedes. Den aftagende brug af sløret, anerkendelsen af kønnenes ligestilling, indførelsen af civilretter, ophævelsen af konkubinatet, nedvurderingen af brugen af det arabiske tungemål, islams og Koranens sprog, og de bestræbelser, der blev gjort, for at adskille det fra persisk - alt dette forkynder ligeledes fornedrelsen, og varsler den endelige tilintetgørelse af det berygtede slæng, hvis ledere havde vovet at betegne sig som "*Den hellige herres Tjenere*" (Imám 'Alí), og som så ofte havde modtaget Safavi dynastiets fromme kongers hyldest, og hvis bandlysninger, lige siden Báb's tro var opstået, havde haft hovedansvaret for de strømme af blod, der var blevet udgydt, og hvis handlinger har sværtet både deres religions og deres nations annaler.

En krise, der ganske vist ikke har været så alvorlig som den der rystede de islamiske præsteordener - som var troens forhærdede modstandere - har ligeledes ramt kristendommens gejstlige institutioner, hvis indflydelse, lige siden Bahá'u'lláhs opfordringer blev forkyndt og Hans advarsel lød, tydeligt har mistet kraft, hvis prestige har lidt alvorlig skade, hvis autoritet til stadighed er formindsket, og hvis magt, rettigheder og privilegier i stadig stigende omfang er blevet indskrænket. Den faktiske tilintetgørelse af den katolske paves timelige herredømme, som allerede er blevet omtalt; den bølge af modstand mod kirkevældet, som i sit kølvand bragte adskillelsen mellem den katolske kirke og den franske republik, det organiserede anslag, som en sejrrig kommunistisk stat satte i værk mod den ortodokse kirke i Rusland, og den efterfølgende adskillelse af stat og kirke, konfiskeringen af ejendomme og forfølgelsen af statsreligionen, opløsningen af det østrigsk-ungarske monarki, som skyldte Kirken i Rom sin troskab og kraftigt støttede dens institutioner; den skærsild, som samme kirke måtte gennemgå i Spanien og Mexiko, den bølge af verdsliggørelse, som i øjeblikket opsluger de katolske, de anglikanske og de presbyterianske missioner i lande, der ikke er kristne; de kræfter af aggressiv hedenskab, som angriber de ældgamle forskansninger i de katolske, de græsk-ortodokse og lutheranske kirker i Vest-, i Central- og Østeuropa, på Balkan og i De Baltiske Stater og Skandinavien - disse fremstår som de mest iøjnefaldende udtryk for nedgangen i kristendommens gejstlige leders lykke, ledere som uden at ænse Bahá'u'lláhs stemme, har placeret sig selv mellem Kristus genkommet i sin Faders herlighed og deres respektive menigheder.

Ej heller kan vi undlade at bemærke den stadig fremad-skridende forværring af den autoritet, som udøves af de gejstlige ledere i de jødiske og zoroastriske religioner, lige siden Bahá'u'lláhs stemme opløftedes for i utvetydige vendinger at forkynde at *"Den største Lov"* er kommet, at Den urgamle Skønhed *"regerer på Davids trone"* og at *"alt hvad der er forkyndt i bøgerne (zoroastriernes hellige skrifter) er blevet åbenbaret og gjort klart."* Tegnene på voksende oprør mod præsteskabets autoritet, den ligegyldighed og mangel på respekt, der vises hævdvundne religiøse skikke, ritualer og ceremonier, de gentagne indfald foretaget af styrkerne i en aggressiv og ofte fjendtlig nationalisme mod områder i gejstlig jurisdiktion, og den almindelige apati, med hvilken især den zoroastriske religions svorne tilhængere betragter disse overgreb - alt dette berettiger yderligere uden skygge af tvivl de advarsler og forudsigelser, som Bahá'u'lláh ytrede i sine historiske henvendelser til verdens gejstlige ledere.

Således er alle de frygtelige beviser på Guds straffende retfærdighed, som har ramt konger og gejstlige i såvel øst som vest, som en direkte konsekvens af enten deres aktive modstand mod Bahá'u'lláhs tro eller deres beklagelige undladelse af at besvare Hans kald, undersøge Hans budskab, afværge Hans lidelser eller give agt på de vidunderlige tegn og gerninger som i hundrede år har ledsaget Hans åbenbarings fødsel og opstigen.

"Magten er blevet taget fra to klasser", er Hans fyndige og klare profetiske ytring, *"fra kongerne og de gejstlige."* *"Dersom I ikke lytter,"* advarede Han således jordens konger, *"til de råd som ..Vi har åbenbaret i dette skrift, vil guddommelig straf ramme jer fra alle retninger... På den dag skal I... erkende jeres egen afmagt."* Og igen: *"Endskønt I var klare over vore lidelser, gjorde I intet for at standse angriberens hånd."* Og yderligere denne anklage: *"... Vi... vil have tålmod, som Vi har haft tålmod med det som er overgået Os fra jeres side, o forsamling af konger! "*

Idet Han i særlig grad fordømmer verdens gejstlige ledere, skriver Han: *"Tyranniets kilde og ophav har været de gejstlige... sandelig, Gud er fri af dem og Vi er ligeledes fri af dem."* *"Da Vi så nøje efter,"* bekræfter Han åbenlyst, *"opdagede Vi, at Vore fjender for størstedelen er de gejstlige."* *"O, I de gejstliges forsamling!"* siger Han så til dem, *"I vil ikke herefter eje nogen magt, idet Vi har taget den fra jer..."* *"Om I havde troet på Gud, da Han åbenbarede sig,"* forklarer Han, *"ville folket ikke have vendt sig fra Ham, ej heller ville det, som I i dag er vidner til, være overgået Os."* Idet

Han mere specifikt henviser til de muslimske gejstlige, forsikrer Han: *"De rejste sig imod os med en sådan grusomhed, at det har tømt islam for styrke..."* "Persiens gejstlige," bekræfter Han, *"begik det, som inget folk blandt verdens folkeslag har begået."* Og atter: *"... Persiens gejstlige har forøvet det... som jøderne ikke forøvede under Åndens (Jesu) åbenbaring."* Og endelig disse ildevarslende profetier: *"På grund af jer blev folket fornedret og islams banner blev kastet til jorden, og dets mægtige trone blev styrtet."* *"Inden længe vil alt, hvad I ejer gå til grunde, og jeres herlighed vendes til den værste fornedrelse, og I skal skue straffen, for det I har gjort..."* "Inden længe," profeterer Báb selv endnu mere åbenlyst, *"Vil Vi, i al sandhed, plage dem, der førte krig mod Husayn (Imám Husayn)... med den værste plage..."* *"Inden længe vil Gud øse sin hævn ud over dem, ved Vor genkomst, og Han har, i al sandhed, beredt en voldsom plage for dem i den verden, der skal komme."*

3. Kongeværdighedens stade

Ingen skal imidlertid tage fejl af eller uafvidende forvanske Bahá'u'lláhs formål. Uanset Hans alvorlige fordømmelse af de herskere, der forfulgte ham, og hvor streng bebrejdelsen end er, som Han retter samlet mod dem, der forsømte deres klare pligt til at undersøge sandheden af Hans tro og undlod at lægge bånd på forbryderens hånd, rummer Hans lære ikke noget princip, der på nogen måde kan udlægges som en afvisning endsige en nedvurdering, hvor tilsløret den end måtte være, af kongeværdigheden. Det katastrofale fald, og udryddelserne af de monarkers dynastier og imperier, hvis ulyksalige endeligt Han i særdeleshed forudsagde samt den dalende lykke for Hans egen generations herskere, som Han i almindelighed bebrejdede begge dele en forbigående fase i troens udvikling, bør på ingen måde sammenblandes med denne institutions fremtidige position. Ja, hvis vi dykker ned i skrifterne fra bahá'í-troens grundlægger vil vi ikke kunne undgå at opdage utallige passager, hvor kongeværdighedens princip prises i toner, der ikke kan misfortolkes, prises hvor de retfærdige og retskafne kongers rang og adfærd roses, hvor monarker, som hersker med retfærdighed og endog bekender sig til Hans religion, forudses, og den højtidelige pligt til at rejse sig og sikre bahá'í-herskeres sejr indskræmpes. Ud fra de ovenstående ord fra Bahá'u'lláh til jordens konger at konkludere, og ud fra omtalen af de grusomme katastrofer, som er overgået så mange af dem, at slutte at Hans tilhængere enten tilråder eller forventer den endelige udryddelse af kongeværdigheden, ville sandelig være lig med en forvanskning af Hans lære.

Jeg kan højst citere nogle af Bahá'u'lláhs egne vidnesbyrd, og overlade det til læseren at danne sig sin egen mening om urigtigheden i en sådan udledning. I *"Epistle to the Son of the Wolf"* antyder Han kongeværdighedens sande oprindelse: *"Respekt for herskeres rang er guddommeligt forordnet, som det klart bevidnes af Guds udvalgte og Hans profeter ord. Han som er Ånden (Jesus) - fred være med ham - blev spurgt: 'O Guds Ånd! Er det lovligt at betale skat til Kejseren eller ikke?'* Og Han svarede: *'Ja, giv Kejseren, hvad Kejserens er, og giv Gud hvad der er Guds.'* Han forbød det ikke. Disse to udsagn er efter indsigtfulde menneskers bedømmelse én og den samme, for dersom det, der tilhørte Kejseren ikke var kommet fra Gud, ville Han have forbudt det. Og ligeledes i det hellige vers: *'Adlyd Gud og adlyd apostelen, og dem blandt jer, som er udstyret med myndighed.'* Ved *'dem der er udstyret med myndighed'* menes i første omgang og især imámerne - må Guds velsignelser hvile over dem. De er, sandelig, åbenbarelsen af Guds kraft og Hans myndigheds kildevæld, og Hans videns gemmesteder, og daggry for Hans bud. I anden omgang henviser disse ord til konger og herskere - de gennem hvis retfærdigheds klarhed verdens horisonter lyser stråleklart."

Og atter: *"I Pauli brev til romerne står der: 'Enhver skal underordne sig de øvrigheder, Han har over sig; thi der er ingen øvrighed, uden at den er fra Gud, og de, som findes, er indsat af Gud,*

så den, som sætter sig op imod øvrigheden, står Guds ordning imod; og de, som står den imod, vil pådrage sig selv dom.' Og videre: 'den er jo Guds tjener, som til straf lader vreden ramme den, der handler ondt.' Han siger, at tilsynekomsten af kongerne og deres majestæt og magt, er af Gud."

Og atter: "En retfærdig konge er Gud nærmere end nogen anden. Om dette vidner Han, der taler i Sit Største Fængsel."

Ligeledes udtaler Bahá'u'lláh i Bishárát (De glade Tidender) at "kongedømmets storhed (er) et af tegnene fra Gud." "Vi ønsker ikke," tilføjer Han, "at verdens lande skal berøves dette."

I Kitáb-i-Aqdas fremsætter Han sit formål og lovpriser den konge, som vil bekende sig til Hans tro: "Ved Guds retfærdighed! Det er ikke vort ønske at lægge hånd på jeres riger. Vor mission er at gribe og eje menneskehjertet. På det er Bahás øjne fæstet. Dette bevidner navnenes rige, om I blot kunne fatte det. Den, der følger sin Herre, vil forsage verden og alt, hvad der er i den. Hvor meget større må så ikke være frigjortheden hos Ham, der indtager et så ophøjet stade!" "Hvor stor er ikke den velsignelse, der venter den konge, som rejser sig for at støtte Min sag i Mit rige, som vil frigøre sig for alt andet end Mig! En sådan konge tælles blandt ledsagerne i den karmoisinfarvede ark - den ark som Gud har beredt for Bahás folk. Alle skal forherlige Hans navn, skal ære Hans stade og bistå ham i at oplåse byerne med Mit navns nøgler, Den Almægtige Beskytter af alle, der bebor de synlige og usynlige riger. En sådan konge er selve menneskehedens øje, det lysende smykke på skabelsens pande, velsignelsernes kildespring for hele verden. Bring som offer jeres væsen, o Bahás folk, ja livet selv, til Hans støtte."

I Lawh-i-Sultán åbenbarer Bahá'u'lláh yderligere betydningen af kongeværdighed: "En retfærdig konge er Guds skygge på jorden. Alle bør søge ly i skyggen Hans retfærdighed og hvile under skærmen af Hans gunst. Dette er ikke en sag, der enten er så særegen eller begrænset i sin rækkevidde, at den kan indskrænkes til den ene eller anden person, al den stund skyggen taler om den, der kaster den. Gud, forherliget være Han sihukommelse, har kaldt sig selv verdenernes Herre, for Han har nærret og nærer stadig alle. Forherliget være da Hans nåde, som er gået forud for alt skabt, og Hans barmhjertighed som har overgået verdenerne."

I et af sine skrifter har Bahá'u'lláh ligeledes skrevet: "Den ene sande Gud, ophøjet være Hans herlighed, har givet ledelsen af jorden til kongerne. Ingen har fået ret til at handle på nogen måde, der er i strid med de gennemtænkte anskuelser hos dem der har magten. Det som Han har tiltænkt Sig selv, er menneskehjerternes byer, og til disse er Guds elskede på denne dag nøglerne."

I den følgende passage udtrykker Han dette ønske: "Det er Vor store forhåbning, at en af jordens konger, for Guds skyld, vil rejse sig for dette forurettede, dette undertrykte folks sejr. En sådan konge vil i al evighed blive lovprist og forherliget. Gud har for dette folk forordnet pligten til at hjælpe den, der vil hjælpe dem, at tjene Hans bedste interesser og at vise ham deres varige loyalitet."

I Law-i-Ra'ís forudsiger Han faktisk og kategorisk en sådan konges tilsynekomst: "Inden længe vil Gud fra kongernes række oprejse en, som vil hjælpe Hans elskede. Han, sandelig, omfatter alt. Hans elskedes kærlighed vil Han indgyde i hjerterne. Dette er, sandelig, uigenkaldeligt forordnet af Ham, der er Den Almægtige, Den Godgørende." I Ridvānu'l-Adl, hvori retfærdighedens dyd bliver ophøjet, giver Han en lignende forudsigelse: "Inden længe vil Gud på jorden åbenbare konger, som vil hvile på retfærdighedens leje, og som vil herske over mennesker, som de hersker over sig selv. De er, sandelig, blandt de udvalgte af Mine skabninger i hele skabelsen."

I Kitáb-i-Aqdas forestiller Han sig ophøjelse af en konge til sin fødebys trone "Verdens Moder" og "Lysets Daggry", en konge, der vil blive smykket med de to juveler som er retfærdighed og hengivenhed for Hans religion: "Intet skal bedrøve dig, o Tás Land, for Gud har valgt dig til at være kilden til hele menneskehedens glæde. Han vil, om det er Hans vilje, velsigne din trone med

en, der vil herske med retfærdighed, som vil samle Guds flok, som ulvene har spredt. En sådan hersker vil, med fryd og glæde, vende sit ansigt imod og give sin støtte til Bahás folk. Han regnes, sandelig, i Guds øjne for en juvel blandt mennesker. På ham hviler i al evighed Guds herlighed og herligheden i alt, der dvæler i Hans åbenbarings rige.”

Kap. 12

UNDERVISNING I TROEN

1. Sejrens middel

Ikke ved antallets styrke, ikke ved blot at fremsætte et sæt nye og ædle principper, ikke ved en organiseret undervisningskampagne - hvor verdensomfattende og detaljeret i sin karakter den er - ikke engang ved vor tros standhaftighed eller vor begejstrings opdrift kan vi sluttelig håbe på at forsvare Abhá-åbenbaringens fornemste påstand i en kritisk og skeptisk tidsalders øjne. En ting og kun en ting vil usvigeligt og alene sikre denne hellige sags ubetvivlelige sejr, nemlig den udstrækning hvori vort indre liv og vor egen karakter i deres mange aspekter afspejler disse evige princippers herlighed som proklameret af Bahá'u'lláh.

2. Succesens åndelige forudsætninger

Af disse åndelige forudsætninger for succes, som er det grundfjeld hvorpå sikkerheden i alle undervisningsprojekter, tempelprojekter og økonomiske planer i sidste ende skal hvile, fremstår følgende overlegne og vitale, hvilket det amerikanske bahá'í-samfund gør vel i at overveje. Af den udstrækning hvori disse fundamentale forudsætninger bliver imødekommet, og den måde de amerikanske troende opfylder dem på i deres personlige liv, administrative aktiviteter og sociale forhold, skal omfanget af de mangfoldige velsignelser afhænge, som Den Alnådige Besidder kan forunde dem alle. Disse forudsætninger er ingen andre end en udviklet sans for moralsk retskaffenhed i deres sociale og administrative aktiviteter, fuldstændig renlivethed i deres personlige liv og fuldstændig frihed for fordomme i deres adfærd blandt mennesker af anderledes race, klasse, trosretning og farve.

Den første er særlig, men ikke udelukkende, rettet mod deres valgte repræsentanter - lokale regionale såvel som nationale - som i deres kapacitet af beskyttere og medlemmer af Bahá'u'lláhs tros unge institutioner har påtaget sig hovedansvaret for et uangribeligt fundament for det Universelle Retfærdighedens Hus, der, som navnet antyder, vil blive repræsentant for og beskytter af den guddommelige retfærdighed, som alene kan bevare sikkerheden og indføre et styre af lov og orden i en verden forunderligt af lave. Den anden er hovedsagelig og direkte henvendt til de unge bahá'ier, som så afgørende kan bidrage til bahá'í-samfundets virilitet og renhed såvel som være dets drivkraft, og af hvem skal afhænge dets skæbnes fremtidige orientering og den fuldstændige udfoldelse af de potentialer, som Gud har begavet det med. Den tredje bør være den umiddelbare, den almene og den vigtigste bekymring hos alle bahá'í-samfundets medlemmer uanset alder, rang, erfaring, klasse eller farve, da alle uden undtagelse må se dens udfordrende konsekvenser i øjnene, og ingen kan påstå, uanset hvor langt han er nået ad denne vej, fuldstændig at have opfyldt det alvorlige ansvar, som den indskærper.

Retskaffen adfærd

En retskaffen opførsel, en varig fornemmelse for ufravigelig retfærdighed, som ikke er formørket af den demoraliserende indflydelse, som et korrupsionsredet politisk liv så slående giver udtryk for; et kysk, rent og helligt liv, uplettet og usløret af den usømmelighed, de laster og falske normer som i sig selv utilstrækkelige moralske regler tolererer, opretholder og fremmer; et broderskab der er befriet for den kræftsvulst af racefordomme, som æder sig ind til den inderste

krene af et allerede svækket samfund – disse er de idealer, som de amerikanske troende fra nu af enkeltvis såvel som i samlet flok skal forsøge at fremme både i deres private og offentlige liv, idealer som er de stærkeste fremdrivende kræfter, som mest effektivt kan fremskynde deres institutioners udvikling, planer og bedrifter, som kan vogte over deres tros ære og integritet, og undertrykke alle hindringer, som måtte konfrontere den i fremtiden.

Denne retskafne adfærd, med hvad den indebærer af retfærdighed, rimelighed, sandfærdighed, ærlighed, retsindighed, pålidelighed og troværdighed skal kendetegne enhver fase i bahá'í-samfundets liv. *"Guds ledsagere"*, har Bahá'u'lláh selv erklæret, *"er på denne dag den surdej, der syrner verdens folk. De må opvise en sådan troværdighed, en sådan sandfærdighed og udholdenhed, sådanne handlinger og en sådan karakter, at hele menneskeheden kan nyde godt af deres eksempel."* *"Jeg sværger ved Ham, der er Det Største Hav!"* bekræfter Han atter, *"I selve åndedrættet hos sjæle der er rene og hellige er langtrækkende muligheder skjult. Så store er disse muligheder, at de udøver deres indflydelse på alt skabt."* *"Den er Guds sande tjener,"* har Han skrevet i en anden passage, *"som på denne dag, om han passerede gennem byer af guld og sølv, ikke ville værdige dem et blik, og hvis hjerte ville forblive rent og ubesmittet af alt, hvad der kan ses i denne verden, det være sig goder eller skatte. Jeg sværger ved Sandhedens Sol! En sådan mands åndedræt er forlenet med kraft og hans ord med tiltrækning."* *"Ved Ham der skinner over hellighedens daggy!"* Har Han endnu mere eftertrykkeligt åbenbaret, *"Om hele jorden skulle omdannes til guld og sølv, ville intet menneske, som kan siges at være steget op til troens og vishedens himmel, værdige det et blik, endsige gribe det og beholde det. ... De, der dvæler inden for Guds tabernakel og er sat på den evigtvarende herligheds sæde, vil, selv om de er ved at dø af sult, nægte at række deres hænder frem og med urette gribe deres næstes ejendom, hvor ussel og værdiløs han end er. Den ene sande Guds formål med at åbenbare sig er at kalde hele menneskeheden til sandfærdighed og oprigtighed, til fromhed og pålidelighed, til resignation og underkastelse for Guds vilje, til overbærenhed og venlighed, til retskaffenhed og visdom. Hans mål er at klæde hvert menneske i en helgenkarakters kappe, og at smykke ham med hellige og gode gerningers smykke."* *"Vi har formanet alle Guds elskede,"* insisterer Han, *"om at tage sig i agt for at ikke sømmen af Vor hellige klædning bliver besudlet af ulovlige gerningers smuds eller plettet med en forkastelig adfærds støv."* *"Klyng jer til retsindighed, o Bahás folk,* således tilskynder Han dem, *"Dette er sandelig det bud, som Denne Forurettede har givet jer, og det første Han vælger af Sin ubundne vilje til hver af jer."* *"En god karakter,"* forklarer Han, *"er sandelig Guds bedste klædning til menneskene. Med den smykker Han sine elskedes tindinger. Ved Mit liv! Lyset fra en god karakter overgår solens lys og stråleglans."* *"En retsindig handling,"* har Han igen skrevet, *"er forlenet med en kraft, som kan løfte støvet op på en måde, at det får det til at flyve hinsides himlens himmel. Den kan sønderrive ethvert bånd, og er i stand til at genskabe den kraft, der har opbrugt sig selv og er forsvundet ... Vær rene, o Guds folk, vær retsindige, vær retsindige ... Sig: O Guds folk! Det som kan sikre sejren for Ham, der er den evige sandhed, Hans hærskarer og Hans hjælpere på jorden, er nedfældet i de hellige bøger og skrifter og er så klare og åbenlyse som solen. Disse hærskarer er de retskafne gerninger, den adfærd og karakter, som kan godtages i Hans øjne. Om nogen på denne dag rejser sig for at hjælpe Vor sag og til sin assistance hidkalder en prisværdig karakters og en retskaffen adfærds hærskarer, vil indflydelsen fra en sådan handling helt sikkert blive spredt ud over hele verden."* *"Verdens forbedring,"* er endnu et udsagn, *"kan gennemføres ved rene og gode gerninger, ved en prisværdig og sømmelig adfærd."* *"Vær rimelig over for jer selv og andre,"* således vejleder Han dem, *"at tegnene på retfærdighed må åbenbares ved jeres handlinger blandt Vore trofaste tjenere."* *"Rimelighed,"* har Han også skrevet, *"er den mest fundamentale blandt menneskelige dyder. Vurderingen af alle ting må nødvendigvis afhænge deraf."* Og igen: *"Vær rimelige i jeres dom, I mennesker med forstående hjerter! Den, der er*

uretfærdig i sin dom, er uden de karaktertræk, der fremhæver menneskets stade.” ”Forskøn , o folk, jeres tungemål,” formaner Han dem ydermere, ”med sandfærdighed og pryd jeres sjæle med ærlighedens ornament. Tag jer i agt, o folk, for at handle forræderisk mod nogen. Vær I Guds betroede blandt Hans skabninger og symbolerne på Hans gavmildhed hos Hans folk! Jeres øjne skal være kyske,” er endnu et råd, ”jeres hånd trofast, jeres tunge sandfærdig og jeres hjerte oplyst.’ ‘ Vær et smykke for sandhedens åsyn”, er endnu en formaning, ”en krone på troskabens pande, en søjle i retsindighedens tempel, et livets åndepust for menneskehedens legeme, et tegn på retfærdighedens hærskarer, et strålende lys på dydens horisont.” ”Sandfærdighed og høflighed skal smykke jer,” er endnu en formaning, ”lad jer ej berøve overbærenhedens og retfærdighedens klædning, så hellighedens søde vellugte kan viftes fra jeres hjerter på alt skabt. Sig: Tag jer i agt, o Bahás folk, for at vandre ad deres stier, hvis ord adskiller sig fra deres handlinger. Stræb efter at I må blive i stand til for jordens folkeslag at åbenbare Guds tegn og afspejle Hans bud. Jeres handlinger skal være en ledetråd for hele menneskeheden, thi hvad de fleste mennesker, erklærer, det være sig høje som lave, adskiller sig fra deres adfærd. Det er gennem jeres gerninger at I kan skille jer ud fra andre. Ved dem kan jeres skinnende lys spredes over hele jorden. Lykkelig er det menneske, der agter på Mit råd, og overholder de forskrifter, som er foreskrevet af Ham, som er Den Alvidende, Den Alvise.

”O Guds hærskaar!” skriver 'Abdu'l-Bahá, ”Ved den beskyttelse og hjælp, som tilstås af Den Velsignede Skønhed - måtte mit liv blive et offer for Hans elskede - skal I opføre jer på en sådan vis, at I skiller jer ud og stråler som solen blandt andre sjæle. Om nogen af jer kommer til en by, bør han virke som et tiltrækkende midtpunkt på grund af sin oprigtighed, troskab og kærlighed, sin ærlighed og trofasthed og kærlige omsorg for alle mennesker i verden, så menneskene i den by vil udbryde: ‘Dette menneske er uden tvivl bahá'í, for Hans væremåde, Hans opførsel, Hans adfærd, Hans moral, Hans karakter og gemyt afspejler bahá'ernes egenskaber.’ ”Ikke førend I har opnået dette stade, kan I siges at have været trofaste mod Guds Pagt og Testamente.” ”Den vigtigste pligt på denne dag”, har han yderligere skrevet, ”er at rense jeres karakter, rette jeres manerer til og forbedre jeres adfærd. Den Nådiges elskede skal opvise en sådan karakter og adfærd blandt Hans skabninger, at vellugten fra deres hellighed vil spredes over hele verden og oplive de døde, da formålet med Guds manifestation og dæmringen af Den Usynliges utallige lys er at opdrage menneskesjælene og danne hvert levende menneskes karakter ..” ”Sandfærdighed,” forsikrer han, ”er fundamentet for alle menneskelige dyder. Uden sandfærdighed er enhver fremgang og succes i alle Guds verdener umulig for sjælen. Når dette hellige kendetegn er grundfæstet i mennesket, vil også alle de andre guddommelige egenskaber erhverves.”

Denne retskafne adfærd skal med stadig stigende styrke give sig til kende i enhver afgørelse, som bahá'í-samfundets repræsentanter, i hvilken egenskab de end befinder sig, måtte kaldes til at træffe. Den skal til stadighed afspejles i alle dets medlemmers forretningsliv, i deres hjemmeliv, i al slags ansættelse og i en hvilken som helst tjeneste de i fremtiden måtte yde deres regering eller folk. Den skal demonstreres i alle bahá'í-vælgeres opførsel, når de udøver deres hellige rettigheder og funktioner. Den skal karakterisere enhver loyal troendes holdning ved ikke at acceptere politiske poster, ikke at identificere sig med politiske partier, ikke at deltage i politiske kontroverser og ikke være medlem af politiske organisationer og kirkelige institutioner. Uanset alder skal den vise sig i alles kompromisløse tilslutning til de klart udtalte og fundamentale principper, som er nedfældet i 'Abdu'l-Bahás taler, og til de love og forordninger, der er åbenbaret af Bahá'u'lláh i Hans Helligste Bog. Den skal vise sig i uvildigheden hos enhver, der forsvarer troen mod dens fjender, i hans retsindighed ved at anerkende ethvert fortrin som denne fjende måtte have og i hans ærlighed ved at overholde enhver forpligtelse han måtte have over for Ham. Den skal betegne det mest lysende smykke i enhver bahá'í-lærers liv, bestræbelser, udfoldelser og ytringer, hvad enten han arbejder

hjemme eller udenlands, i undervisningsstyrkens forreste rækker eller indtager en mindre aktiv eller ansvarlig stilling. Den må gøres til adelsmærket for den talmæssigt ringe, men dog intenst dynamiske og yderst ansvarlige gruppe af valgte nationale repræsentanter i ethvert bahá'í-samfund, som er støttepillen og det eneste redskab i ethvert samfund til valg af det universelle hus, hvis navn og titel som forordnet af Bahá'u'lláh symboliserer den retskafne adfærd, som det er dets højeste mission at værne om og håndhæve.

Så stort og grænseoverskridende er dette guddommelige retfærdighedsprincip - et princip der må betragtes som hædersbevisningen for alle lokale og nationale råd i deres egenskab af forløbere for Det Universelle Retfærdighedens Hus - at Bahá'u'lláh selv underordner sin personlige tilbøjelighed til og sit ønske om den altovervældende styrke i dets krav, og hvad det medfører. *"Gud er Mit vidne!"*, forklarer Han således, *"var det ikke imod Guds lov, ville Jeg have kysset hænderne på den, som ville forsøge at myrde mig og ville lade ham arve Mit jordiske gods. Jeg bliver imidlertid holdt tilbage af den bindende lov nedfældet i Bogen og er selv berøvet al verdslig ejendom."* *"Vid du, i sandhed"* forsikrer Han betydningsfuldt, *"denne store undertrykkelse, som har ramt verden, forbereder den på Den Største Retfærdigheds komme."* *"Sig,"* bedyrer Han igen, *"Han har vist sig med den retfærdighed, hvormed menneskeheden er blevet smykket, og dog sover størstedelen af menneskene."* *"Menneskers lys er retfærdighed"*, udtaler Han videre, *"sluk det ikke med undertrykkelsens og tyranniets modvinde. Formålet med retfærdighed er tilsynekomsten af enhed blandt mennesker."* *"Ingen udstråling"*, erklærer Han, *"kan sammenlignes med retfærdighedens. Verdens organisering og menneskehedens tryghed afhænger deraf."* *"O Guds folk!"* udbryder Han, *"Det, som opøver verden, er retfærdighed, thi den bæres af to søjler, belønning og straf. Disse to søjler er kilderne til liv i verden."* *"Retfærdighed og rimelighed,"* er endnu en forsikring, *"er to vogtere til beskyttelse af mennesket. De er kommet til syne klædt i deres mægtige og hellige navne for at fastholde verden i redelighed og beskytte nationerne."* *"Vågn op til dåd, o mennesker,"* er Hans udtrykkelige advarsel, *"i forventningen om den guddommelige retfærdigheds dage, thi den lovede stund er nu kommet. Tag jer i agt for at I ikke forsømmer at begribe dens betydning og bliver talt blandt de fejlende."* *"Den dag nærmer sig,"* har Han ligeledes skrevet, *"hvor de trofaste vil se retfærdighedens dagstjerne skinne i sin fulde glans fra herlighedens daggry."* *"Den skam, jeg fik at bære,"* bemærker Han betydningsfuldt, *"har afdækket den herlighed, hvormed hele skabelsen var blevet udstyret, og ved de grusomheder, som jeg har udstået, har retfærdighedens dagstjerne åbenbaret sig, og kastet sin glans over mennesker."* *"Verden,"* har Han igen skrevet, *"befinder sig i stor tummel, og dens folks sind er i en tilstand af fuldstændig forvirring. Vi bønfaller Den Almægtige, om at Han nådigt vil oplyse dem med sin retfærdigheds herlighed, og sætte dem i stand til at opdage det, der vil gavne dem til alle tider og under alle forhold."* Og igen: *"Der kan ikke herske nogen tvivl overhovedet om, at om retfærdighedens dagstjerne, som tyranniets skyer har skjult, skulle kaste sit lys på mennesker, ville jordens overflade blive ganske omdannet."*

"Gud være lovet," udbryder 'Abdu'l-Bahá igen, *"Retfærdighedens sol er stået op over Bahá'u'lláhs horisont. For i Hans epistler er fundamentet til en sådan retfærdighed blevet nedlagt, hvilket ingen forstand fra skabelsens begyndelse har undfanget."* *"Tilværelsens tronehimmel"*, har han yderligere forklaret, *"hviler på retfærdighedens pæl, og ikke på tilgivelsens, og menneskehedens liv afhænger af retfærdighed, og ikke tilgivelse."*

Intet under derfor, at bahá'í-åbenbaringens ophav har valgt at knytte navnet og titlen på dette hus, som skal blive den lysende krone på Hans administrative institutioner, sammen med retfærdighed, og ikke med tilgivelse, at have gjort retfærdighed til det eneste grundlag og det evige fundament for Hans Store Fred og i sine Skjulte Ord at have proklameret den som *"det højst elskede af alt"* i Sine øjne. Det er til de amerikanske troende i særdeleshed, at jeg føler mig

tilskyndet til at rette denne inderlige bøn om i deres hjerte at overveje betydningen af denne moralske retskaffenhed, og med hjerte og sjæl kompromisløst at opretholde både individuelt og kollektivt denne højeste norm, hvoraf retfærdighed er så væsentligt og stærkt et element.

Et kysk og helligt liv

Med hensyn til et kysk og helligt liv bør det betragtes som en ikke mindre væsentlig faktor, som skal bidrage med sin rette andel til at bahá'í-samfundet bliver stærkt og livskraftigt, et samfund hvorpå igen en hvilken som helst bahá'í-plan eller indsats afhænger. I disse dage hvor gudløshedens styrker svækker den moralske støbning, og underminerer fundamentet for den enkeltes moral, må forpligtelsen til kyskhed og hellighed kræve en stadig øget andel af de amerikanske troendes opmærksomhed, både individuelt og som ansvarlige vogtere af Bahá'u'lláhs tros interesser. I opfyldelsen af en sådan forpligtelse, som de særlige omstændigheder, opstået af en umådeholden og udmarvende materialisme, der nu hersker i deres land, specielt fremhæver betydningen af, skal de spille en klar og dominerende rolle. De skal alle, mænd som kvinder, i denne truende stund, hvor gudstroens lys svinder bort og dens indskrænkende indflydelse båndløses ét efter ét, standse op for at se på sig selv, granske deres adfærd og med karakteristisk beslutsomhed rejse sig for at rense deres samfunds liv for spor af moralsk slaphed, som kunne plette en så hellig og dyrebar tros navn eller svække dens integritet.

Et kysk og helligt liv må gøres til det kontrollerende princip i adfærd og opførsel hos alle bahá'ier, både i deres sociale relationer med medlemmerne af deres eget samfund og i deres kontakt med verden iøvrigt. Det må smykke og styrke det utrættelige arbejde og den fortjenstfulde udfoldelse hos dem, hvis misundelsesværdige stilling det er at udbrede budskabet og administrere Bahá'u'lláhs tros anliggender. Det må håndhæves i al sin integritet og indebyrd, i en enhver fase af livet hos dem, der fylder denne tros rækker, hvad enten de er i deres hjem, på rejse, i deres klubber, i deres foreninger, i deres fornøjelser, i deres skoler eller deres universiteter. Det må tildeles særlig betydning i ledelsen af de sociale aktiviteter ved alle bahá'í - sommerskoler og andre lejligheder hvor bahá'í- samfundsliv organiseres og fremmes. Det må være nøje og kontinuerligt forbundet med de unge bahá'iers opgave, både som et element i bahá'í samfundslivet og som en faktor i den fremtidige fremgang og orientering hos de unge i deres eget land.

Dette kyske og hellige liv med alt hvad det indebærer af beskedenhed, renhed, afholdenhed, sømmelighed og en ren tankegang, medfører intet mindre end udøvelsen af mådehold i alt hvad der angår, klæder, sprog, fornøjelser samt alle kunstneriske og litterære beskæftigelser. Det kræver daglig årvågenhed i kontrollen af ens kødelige lyster og fordærvede tilbøjeligheder. Det kræver en opgivelse af overfladisk adfærd med den overdrevne hengivenhed for trivielle og ofte falske fornøjelser. Det kræver total afholdenhed fra alle alkoholiske drikke, fra opium og lignende vanedannende rusgifte. Det fordømmer prostitution af kunst og litteratur, praktisering af nudisme og papirløse ægteskaber, utroskab i ægteskabet og alle former for promiskuitet, af letkøbt fortrolighed og af seksuelle laster. Det tåler ikke noget kompromis med en fordærvet tidsalders teorier, normer, vaner og udsvævelser. Det søger snarere gennem eksemplets dynamiske kraft at vise det skadelige i disse teorier, det falske i disse normer, det hule i disse påstande, det perverse i disse vaner og det gudsbespottelige i disse udsvævelser.

"Ved Guds retfærdighed!" skriver Bahá'u'lláh, *'Verden, med dens forfængeligheder og dens herligheder og hvad den end kan byde på af fornøjelser, er alle i Guds øjne så værdiløse som, ja endog mere foragtelige end jord, støv og aske. Om blot menneskers hjerter kunne fatte det. Rens jer selv grundigt, o Bahás folk, for verdens besudling, og alt hvad der hører den til. Gud selv er Mit vidne! Det jordiske sømmer sig dårligt for jer. Kast det bort til dem der attrår det og fæst jeres øjne på dette højhellige og strålende syn.'* *"O I Mine elskede!"* således formaner Han sine tilhængere,

”Lad ikke sømmen af Min hellige klædning tilsmudses og tilsøles af denne verdens ting og følg ikke tilsigelserne fra jeres onde og fordærvede begær.” Og igen: ”O I, Den Ene Sande Guds elskede! Gå forbi jeres onde og fordærvede begærs snævre tilflugtssteder og gå ind i Guds riges storslåede uendelighed og hvil på hellighedens og frigørelsens enge, at vellugten fra jeres handlinger kan lede hele menneskeheden til Guds udødelige herligheds hav.” ”Let jer,” byder Han dem således, ”for al fastgjorthed til denne verden og dens tomhed. Tag jer i agt for at nærme jer den, da den vil tilsige jer at vandre efter jeres egne lyster og begærlige attrå og hindre jer i at gå ad den rette og herlige sti.” ” Sky alle former for ondskab,” er Hans bud, ”for de er jer forbudt i den bog, som ingen rører undtagen dem, som Gud har rensset for hvert anstrøg af skyld og talt blandt de lutrede.” ”En menneskeslægt,” er Hans skrevne løfte, ”mageløs af karakter, skal oprejses, som med frigjorthedens ben vil træde under alle i himlen og på jorden og vil kaste hellighedens ærme hen over alt, hvad der er skabt af vand og ler.” ”Den civilisation,” er Hans alvorlige advarsel, ”hvoraf kunstens og videnskabens lærde talsmænd så ofte praler, vil, om den drives for vidt, bringe stor ulykke over menneskene ... Hvis den bliver overdrevet, vil civilisationen vise sig som en lige så rig kilde til ondt, som den var til godt, da den blev holdt inden for mådeholdets grænser.” ”Han har ud af hele verden udvalgt sig sine tjeneres hjerter’, forklarer Han, ”og gjort hvert af dem til et sæde for åbenbaringen af Hans herlighed. Helliggør dem derfor for enhver tilsmudsning, at det, for hvilket de blev skabt, kan blive prentet i dem. Dette er i sandhed et tegn på Guds nåde.” ”Sig,” proklamerer Han, ”den skal ikke tælles blandt Bahás folk, som følger sin jordiske attrå, eller fæster sit hjerte på verdslige ting. Den er Min sande tilhænger, der, hvis han kommer til en dal af purt guld, vil gå lige igennem den, højt hævet som en sky, og hverken ser sig tilbage eller standser. Et sådant menneske er i sandhed af Mig. Fra hans klædning kan den højeste hærske indåndelse vellugten af hellighed ... Og hvis han mødte den skønneste og tækkeligste af kvinder, ville han ikke føle sit hjerte forført af den mindste skygge af begær efter hendes skønhed. Sådant et menneske er i sandhed den pletfri kyskheds skabelse. Således byder jer Den Ældgamle af Dages pen, som påbudt af jeres Herre Den Almægtige, Den Alnådige.” ”De der følger deres lyster og fordærvede tilbøjeligheder,” er endnu en advarsel, ”har taget fejl og ødslet bort deres kræfter. De er, i sandhed, blandt de fortabte.” ”Det sømmer sig for Bahás folk,” har Han også skrevet, ”at dø for verden og alt hvad der er i den, at være så frigjort fra jordiske ting, at paradiset beboere fra deres klædning kan indånde den liflige duft af hellighed ... De der har plettet Guds sags skønne navn ved at følge kødets lyster - de har begået en oplagt fejl!” ”Renhed og kyskhed,” formaner Han i særdeleshed, ”har været og er stadig det største smykke for Guds tjenerinder. Gud er Mit vidne! Klarheden i kyskhedens lys kaster sit skær på åndens verdener, og dens vellugt blæser endog helt til det højeste paradis.” ”Gud,” bekræfter Han igen, ”har, sandelig, gjort kyskhed til en krone på Hans tjenerinders hoveder. Stor er velsignelsen for den tjenerinde som er nået frem til dette høje stade.” ”Vi har, i sandhed, i Vor bog forordnet,” er Hans forsikring, ”en god og gavmild belønning til den der vender sig bort fra det, der er syndigt, og fører et kysk og gudfrygtigt liv. Han er, i sandhed, Den store Giver, Den Alnådige.” ”Vi har tålt byrden af alle ulykker,” bevidner Han, ”for at kunne helliges for al jordisk fordærvelse, og dog er I ligegyldige ... Vi ser, sandelig, jeres handlinger. Hvis Vi fra dem opfatter den liflige duft af renhed og hellighed, vil vi helt sikkert velsigne jer. Så vil paradiset beboere synge jeres pris og forherlige jeres navne blandt dem, der er draget Gud nær.”

”Det at drikke vin,” skriver 'Abdu'l-Bahá, ”er ifølge teksten i Den Helligste Bog forbudt, thi den er årsag til kroniske sygdomme, svækker nerverne og fortærer forstanden.” ”Drik I, o Guds tjenerinder,’ har Bahá'u'lláh selv bekræftet, ”den mystiske vin fra Mine ords bæger. Kast da det fra jer, som jeres forstand afskyr, for det er blevet jer forbudt i Hans epistler og skrifter. Tag jer i agt for at bortsjake den flod der i sandhed er livet for det de renhjertede sjæle finder vederstyggeligt. Bliv I berusede af Guds kærligheds vin og ikke af det der døver jeres sind, o I der tilbeder Ham!

Sandelig, det er blevet forbudt for enhver troende, mand som kvinde. Således har Mit buds sol skinnet frem over Min ytrings horisont, at de tjenerinder, der tror på Mig kan blive oplyste."

Det skal imidlertid erindres, at håndhævelsen af en så høj moralsk standard ikke skal forbindes med eller forveksles med nogen form for askese eller overdreven og blind puritanisme. Den standard, der indprentes af Bahá'u'lláh, søger under ingen omstændigheder at nægte nogen deres legitime ret til at drage fuld nytte og fordel af den glæde, fornøjelse og skønhed, som verden til overflod er beriget med af en Alkærlig Skaber. *"Om et menneske,"* forsikrer Bahá'u'lláh os igen, *"ønsker at pryde sig med jordens smykker, at bære dens klædning eller tage del af de goder den kan yde, vil der ingen skade ske ham, om han ikke tillader noget at komme mellem ham og Gud, for Gud har forordnet alle gode ting, skabt enten i himlene eller på jorden for de af Hans tjenere, som oprigtigt tror på Ham, Spis I, o mennesker, af de gode ting som Gud har tilladt jer og berøv ikke jer selv Hans forunderlige nåde. Skænk Ham tak og pris og vær af dem der er oprigtigt taknemmelige."*

Racefordomme

Med hensyn til racefordomme, hvis ætsning i snart et hundrede år har tæret på støbningen og angrebet det amerikanske samfunds struktur, bør de betragtes som det vigtigste og mest udfordrende emne, der konfronterer bahá'í-samfundet på det nuværende stadium af dets udvikling. De utrættelige anstrengelser som dette emne af overordentlig betydning påkalder, de ofrer det pånøder, den omhu og årvågenhed det kræver, det moralske mod og sjælsstyrken det fordrer, den takt og sympati det nødvendiggør, tilfører dette problem, som de amerikanske troende stadig er langt fra at have løst tilfredsstillende, en presserende betydning, som ikke kan overvurderes. Hvid som sort, høj som lav, ung som gammel, om de for nylig er konverteret til troen eller ej, skal alle, som har identificeret sig med den, hver især i henhold til evner, erfaringer og muligheder, deltage i og yde deres assistance, til den fælles opgave, det er, at opfylde 'Abdu'l-Bahás anvisninger, realisere hans forhåbninger og efterfølge hans eksempel. Ingen af racerne, hverken farvet eller ikke farvet, har ret til eller kan med god samvittighed erklære sig fritaget for denne forpligtelse, at have realiseret disse forhåbninger eller trofast at have fulgt dette eksempel. En lang og tornet sti, besat med faldgruber, skal stadig betrædes både af de hvide og de sorte fortalere for Bahá'u'lláhs forsonende tro. Af den strækning, de tilbagelægger, og måden hvorpå de betræder denne sti, skal, i en grad som få af dem kan forestille sig, afhænge forløbet af den u håndgribelige indflydelse, som er uundværlig for de amerikanske troendes åndelige sejr og den materielle succes med deres netop igangsatte forehavende.

De skal, frygtløst og beslutsomt, erindre sig 'Abdu'l-Bahás eksempel og adfærd, mens han befandt sig i deres midte. De skal huske hans mod, hans ægte kærlighed, hans tvangfri og jævnbyrdige fællesskab, hans foragt for og utålmodighed med kritik, mildnet af hans takt og visdom. De skal genoplive og bevare erindringer om de uforglemmelige og historiske episoder og lejligheder, ved hvilke han så slående demonstrerede sin skarpe sans for retfærdighed, sin spontane sympati for de underkuede, sin evigt tilstedeværende sans for menneskeslægtens enhed, sin overstrømmende kærlighed for dens medlemmer, og hans mishag med dem der vovede at lade hånt om hans ønsker, drive spot med hans metoder, udfordre hans principper eller ugyldiggøre hans handlinger.

Det, at diskriminere mod nogen race med den begrundelse, at den skulle være socialt tilbageslående, politisk umoden og talmæssigt en minoritet, er en åbenlys overtrædelse af den ånd der besjæler Bahá'u'lláhs tro. Bevidstheden om nogen opdeling eller kløft i dens rækker er fremmed for selve dens formål, principper og idealer. Når først dens medlemmer fuldt ud har anerkendt dens ophavs krav og ved at identificere sig med dens administrative orden, uden reservation accepteret de principper og love, der ligger gemt i dens lære, skal enhver skelnen mellem klasse, tro eller farve

automatisk udviskes, og må aldrig tillades igen at gøre sig gældende, uanset hvor stort presset fra begivenheder eller den offentlige mening skulle blive. Om nogen diskrimination overhovedet skulle kunne tolereres, burde det være en diskrimination ikke mod, men til fordel for en minoritet, racemæssig eller anden. Ulig de nationer eller folkeslag på jorden, der, fra øst eller vest, demokratiske eller autoritære, kommunistiske eller kapitalistiske, om de tilhører den gamle verden eller den nye, enten ignorerer, tramper på eller udrydder racemæssige, religiøse eller politiske minoriteter indenfor deres myndighedsområde, skal ethvert samfund organiseret under Bahá'u'lláhs fane føle det som sin første og ufravigelige forpligtelse at nære, opmuntre og sikre enhver minoritet inden for dens rækker, uanset hvilken race, klasse eller nation den tilhører. Så stort og vitalt er dette princip, at under de omstændigheder, hvor et lige antal stemmer er opnået i et valg, eller hvor kvalifikationerne for enhver stilling står lige mellem forskellige racer, trosretninger eller nationaliteter inden for samfundet, bør prioritet uden tøven tilstås den part, der repræsenterer minoriteten, og det af ingen anden grund end for at stimulere og opmuntre den, og give den mulighed for at fremme samfundets interesser. I lyset af dette princip og ved at tage den ekstreme ønskværdighed i betragtning af at have minoritets-elementerne med som deltagere og medansvarlige for bahá'í-aktiviteternes gennemførelse, bør det være ethvert bahá'í-samfunds pligt således at ordne sine forhold, at repræsenterende bahá'í institutioner, hvad enten de er råd, møder, konferencer eller komitéer i tilfælde hvor individer der tilhører de forskellige minoritets-elementer allerede er kvalificerede og opfylder kravene, kan have så mange af disse forskellige af race eller andre elementer repræsenteret som muligt. Antagelsen af en sådan kurs og en trofast fastholdelse af den, ville ikke blot være en kilde til inspiration og opmuntring for de elementer der er fåtallige og utilstrækkeligt repræsenteret, men ville vise verden som helhed Bahá'u'lláhs tros almengyldighed og repræsentative karakter samt Hans tilhængeres frihed for stanken af de fordomme, som allerede har anrettet så megen ødelæggelse i nationernes hjemlige anliggender såvel som i deres udenlandske relationer.

Frihed for racefordomme i enhver form, bør i en tid som denne, hvor en stadig større andel af menneskeslægten bliver offer for dens hærgende grusomhed, vælges som løsen for alle amerikanske troende, i hvilken stat de end bor, i hvilke cirkler de end bevæger sig, hvad alder, traditioner, smag og vaner de end har. Den bør konsekvent demonstreres i enhver fase af deres aktiviteter og liv, i bahá'í-samfundet eller udenfor, offentligt eller privat, formelt såvel som uformelt, individuelt såvel som i deres officielle egenskab af organiserede grupper, komitéer og råd. Den bør bevidst dyrkes gennem de forskelligartede og rutineprægede muligheder, uagtet deres ubetydelighed, som viser sig enten hjemme, eller på kontorerne, på skolerne og universiteterne, deres selskaber og deres sportspladser, deres bahá'í møder, konferencer, årsmøder, sommerskoler og råd. Den bør fremfor alt blive grundtonen for den ophøjede institution, som i sin egenskab af national repræsentant og lederen og koordinatoren af samfundets anliggender, skal sætte eksemplet og fremme indførelsen af et så vitalt princip i livet og aktiviteterne hos dem hvis interesser den sikrer og repræsenterer.

"Oh I indsigtsfulde!" har Bahá'u'lláh skrevet, *"Sandelig, de ord der er nedsteget fra Guds viljes himmel er kilden til enhed og harmoni i verden. Luk jeres øjne for raceforskelle, og byd alle velkommen med enhedens lys." "Vi ønsker blot det gode for verden og nationernes lykke,"* Han proklamerer, *"... at alle nationer skal blive én i tro og alle mennesker som brødre, at hengivenhedens og enhedens bånd blandt menneskenes sønner skal styrkes, at religionernes mangfoldighed skal ophøre og raceforskelle afskaffes"* *"Bahá'u'lláh har sagt,"* skriver 'Abdu'l-Bahá, *"at menneskeheds forskellige racer giver alting en sammensat harmoni og farveskønhed. Alle skal derfor være forenede i denne store menneskelige have lige som blomster der vokser og forener sig side om side uden strid og ufred imellem sig"* *"Bahá'u'lláh,"* har

'Abdu'l-Bahá desuden sagt, " sammenlignede engang de farvede folkeslag med øjets sorte pupil omgivet af hvidt. I denne sorte pupil ses genspejlingen af det, som er foran den, og gennem den skinner åndens lys frem."

'Abdu'l-Bahá selv erklærer, at "Gud gør ingen forskel på hvid og sort. Hvis hjertet er rent er begge acceptable. Gud respekterer ikke personer på grund af farve eller race. Alle farver accepteres af Ham, om de er hvide, sorte eller gule. Da alle blev skabt i Guds billede, må vi bringes til at erkende, at alle rummer guddommelige muligheder." Han udtaler, at "i Guds øjne er alle mennesker lige. I Hans retfærdigheds og rimeligheds rige er der ingen forskel eller forkærlighed for nogen sjæl." "Gud skabte ikke disse opdelinger," bekræfter Han, "disse opdelinger har haft deres oprindelse i mennesket selv. De er derfor falske og indbildte, da de er imod Guds plan og hensigt". "I Guds øjne," bekræfter Han igen, "er der ingen forskel i farve; alle er én i Hans tjenestes farve og skønhed. Farve er ikke vigtigt, hjertet er vigtigst af alt. Det gør ingen forskel hvad det ydre er, hvis hjertet er rent og hvidt indeni. Gud ser ikke forskel på lød og hudfarve. Han ser på hjertet. Den, hvis moral og dyder er prisværdige, foretrækkes i Guds nærvær; den som er Riget hengivent, er den højest elskede. I tilblivelsens og skabelsens rige er spørgsmålet om farve det mindst vigtige." "I hele dyreriget," forklarer Han, "finder vi ikke skabningerne adskilte på grund af farve. De anerkender arternes enhed. Når vi ikke finder farveforskelle i den lavere forstands og fornufts rige, hvordan kan det så være berettiget blandt mennesker, især når vi ved, at alle er kommet fra den samme kilde og tilhører den samme husstand. I oprindelse og skabelsesformål er menneskeheden én. Forskel i race og farve er opstået senere." "Mennesket er forlenet en overlegen fornuft samt evnen til at opfatte," forklarer Han yderligere, "det er manifesteringen af guddommelige gaver. Skal ideer om race bestå og formørke det skabende formål om enhed i Hans rige?" "Et af de vigtige spørgsmål," bemærker Han betydningsfuldt, "som påvirker menneskehedens enhed og solidaritet, er fællesskabet og ligheden mellem den hvide og den farvede race. Mellem disse to racer er der punkter af enighed og punkter af forskelle, som garanterer retfærdig og gensidig hensyntagen. Kontaktpunkterne er mange ... I dette land, Amerikas Forenede Stater, er patriotisme fælles for begge racer, alle har lige ret til borgerskab, taler samme sprog, modtager velsignelserne fra den samme civilisation, og følger forskrifterne fra den samme religion. Faktisk er der adskillige punkter af interessefællesskab og enighed mellem de to racer, medens den eneste forskel er hudfarve. Skal denne, den mindste af alle forskelle tillades at adskille jer som racer og mennesker?" "Denne variation i form og farve," understreger Han, "som er tydelig i alle rigerne, er i henhold til den skabende visdom og har et himmelsk formål." "Forskellene i den menneskelige familie", erklærer Han, "bør være årsag til kærlighed og harmoni, således som det er i musik, hvor mange forskellige noder blandes sammen for at skabe den perfekte akkord." "Om I," formaner Han, "møder dem af en anden race og farve end jer selv, skal I ikke mistro og ikke trække jer ind i en skal af traditionsbundethed, men snarere være glade og vise dem venlighed." "I tilværelsens verden," erklærer han, "er dét møde velsignet, hvor hvide og farvede racer mødes med uendelig åndelig kærlighed og himmelsk harmoni. Når sådanne møder etableres, og deltagerne omgås hinanden i fuldkommen kærlighed, enhed og venlighed, vil Rigets engle prise dem, og Bahá'u'lláhs skønhed vil sige dem: Velsignet er I! Velsignet er I!" "Når en samling af disse to racer udvirkes," forsikrer han yderligere, "vil denne forsamling blive en magnet for forsamlingen i det høje, og Den Velsignede Skønheds bekræftelse vil omgive dem." "Bestræb jer alvorligt", formaner han igen begge racer, "og anstreng jer til det yderste for at opnå dette fællesskab og cementere båndet af broderskab mellem jer. En sådan opnåelse er ikke mulig uden vilje og stræben fra hver side; fra den ene, udtryk for taknemmelighed og påskønnelse, fra den anden velvillighed og anerkendelse af lighed. Hver især bør stræbe efter at udvikle og hjælpe den anden henimod gensidig fremgang... Kærlighed og enhed vil fostres blandt jer, og derved udvirke menneskehedens enhed. For opnåelsen

af en forening mellem de farvede og de hvide vil sikre verdensfreden.” ”Jeg håber,” siger han således til den hvide race, ”at I vil foranledige, at denne underkuede race bliver forherliget, og sammen med den hvide race vil tjene den menneskelige verden med den yderste oprigtighed, trofasthed, kærlighed og renhed. Denne modstand, fjendskabet og disse fordomme mellem den hvide race og den farvede kan ikke bringes til ophør undtagen gennem tro, forvisning og Den Velsignede Skønheds lære.’ ‘ Dette spørgsmål om foreningen af de hvide og de sorte er meget vigtigt,” advarer Han, ”thi hvis det ikke erkendes, vil store vanskeligheder snart opstå, og skadelige virkninger vil følge. ”Hvis dette anliggende forbliver uændret,” er endnu en advarsel, ’vil fjendskabet øges dag for dag, og det endelige resultat vil blive lidelser og kan ende i blodsudgydelse.”

En kolossal indsats kræves af begge racer, hvis deres indstilling, deres optræden og adfærd i denne mørke tidsalder skal afspejle Bahá'u'lláhs tros ånd og lære. Idet de én gang for alle bortkaster de vildfarne doktriner om racemæssig overlegenhed med alle deres medfølgende onder, forvirring og elendighed og opmuntrer og hilser sammenblanding af racerne velkommen og river de barrierer ned, der adskiller dem, bør de hver især døgnet rundt stræbe efter at opfylde deres særlige ansvar i den presserende fælles opgave, som de står overfor. Medens hver race forsøger at yde sin andel til løsningen af dette forvirrende problem, skal de huske 'Abdu'l-Bahás advarsler, og medens der endnu er tid forestille sig de frygtelige følger, det skal få, hvis der ikke på afgørende vis rådes bod på denne udfordrende og ulykkelige situation, som hele den amerikanske nation står overfor, ikke på afgørende måde bliver helet.

De hvide skal sætte deres yderste ind på at yde deres del til løsningen af dette problem, én gang for alle at opgive deres sædvanligvis iboende og til tider underbevidste følelse af overlegenhed, at ændre deres tendens til at udvise en nedladende holdning over for medlemmerne af den anden race, at overbevise dem gennem deres nære, spontane og uformelle omgang med dem om deres ægte venskab og oprigtige hensigter og at beherske deres utålmodighed over for enhver mangel på lydørhed fra de menneskers side, som i så lang en periode har fået så alvorlige og langsomt helende sår. De sorte skal på deres side gennem en tilsvarende indsats med ethvert muligt middel i deres magt vise varmen i deres reaktion, deres vilje til at glemme fortiden og deres evne til at slette ethvert spor af mistænksomhed, der stadig måtte findes i deres hjerter og sind. Ingen af dem skal tro, at løsningen på et så stort problem alene angår den anden. Ingen af dem skal tro, at et sådant problem kan løses enten let eller øjeblikkeligt. Ingen af dem skal tro, at de blot tillidsfuldt kan vente på løsningen af dette problem, til initiativet er blevet taget og gunstige omstændigheder skabt af instanser, der står uden for troens sfære. Ingen skal tro, at noget som helst ud over ægte kærlighed, den yderste tålmodighed, sand ydmyghed, fuldendt takt, et sundt initiativ, moden visdom og en målbevidst, vedvarende og from stræben kan få held med at udviske den plet, som dette åbenlyse onde har efterladt på deres fælles lands smukke navn. De skal hellere tro og være fast overbeviste om, at deres gensidige forståelse, venskab og fortsatte samarbejde skal afhænge mere end af nogen anden kraft eller organisation, som arbejder uden for deres tros cirkel, afbøjningen af den farlige kurs, som var så frygtet af 'Abdu'l-Bahá, og virkeliggørelsen af de forhåbninger han nærede for deres samlede bidrag til opfyldelsen af dette lands strålende bestemmelse.

3. Pligten til at undervise

Med denne vision klart foran os og styrket af viden om Bahá'u'lláhs barmhjertige assistance og 'Abdu'l-Bahás gentagne forsikringer, skal vi først og fremmest stræbe efter at leve livet og derefter rejse os med ét hjerte, én tanke, og én stemme for at styrke vort antal og nå vort mål. Vi skal i denne

sørgelige anledning huske og søge trøst i vor afdøde og dog til stadighed årvågne mesters sidste ønsker:

”Det sømmer sig for dem ikke at hvile et øjeblik, ej heller holde sig i ro. De skal sprede sig i alle lande, rejse igennem ethvert klima og gennem alle regioner. Kaldet til dåd, uden hvile og standhaftige til enden, skal de i hvert et land rejse det sejrrige råb: Yá Bahá'u'l-Abhá! (O du Herlighedens Herlighed) ... Kristi disciple glemte sig selv og alt jordisk, forsagede alle deres bekymringer og ejendele, rensede sig for selvet og dets lidenskaber og spredte sig med fuldstændig frigjorthed vidt og bredt og indlod sig på at kalde verdens folk til den guddommelige ledelse; indtil de til sidst gjorde verden til en anden verden, oplyste jordens overflade, og de viste sig endog i deres sidste time selvopofrende på den af Gud elskedes sti. Til slut led de et ærefyldt martyrium i forskellige lande. De der er handlingens mænd skal følge i deres fodspor!”

Efter at have opfattet betydningen i disse ord, at have opnået en klar forståelse af vor missions sande karakter, hvilke metoder der skal anvendes, hvilken kurs der skal følges og efter i tilstrækkelig grad at have opnået personlig fornyelse - den væsentlige betingelse for undervisning - skal vi da rejse os for at undervise i Hans sag med retlinethed, overbevisning, forståelse og kraft. Dette skal være den største og mest presserende pligt for enhver bahá'í. Det skal være den dominerende lidenskab i vort liv. Vi skal sprede os til de yderste hjørner af verden, ofre vore personlige interesser, behagelighed, smag og fornøjelser; blande os med forskellige slægter og folk i verden, gøre os bekendt med deres adfærd, traditioner, tanker og skikke; vække, stimulere og opretholde almen interesse for bevægelsen og på samme tid med alle midler i vor magt ved koncentreret og vedvarende opmærksomhed forsøge at hverve uforbeholden troskab og aktiv støtte hos de mere lovende og modtagelige blandt vore tilhørere. Vi skal også huske det eksempel, som vor elskede mester så tydeligt har sat for os. Vis og taktfuld i sin tilgang, årvågen og lydhør tidligt i samværet, åbenhjertig og fordomsfri i alle sine offentlige udtalelser, forsigtig og gradvis i sin udfoldelse af troens væsentlige sandheder, lidenskabelig i sin appel og dog nøgtern i argumentering, fortrolig i tonefald, urokkelig i sin overbevisning, værdig i sin optræden – således var de afgørende træk ved vor elskedes fornemme præsentation af Bahá'u'lláhs sag.

4. Kunsten at undervise

Alle skal undervise

At undervise i Guds sag, proklamere dens sandheder, forsvare dens interesser, i ord såvel som i handling at demonstrere dens uundværlighed, dens kraft og almengyldighed, bør på intet tidspunkt ses som et anliggende udelukkende for bahá'í-troens administrative institutioner, råd såvel som komitéer. Alle skal deltage uanset hvor ydmyg deres oprindelse, begrænset deres erfaring, uanset ringe midler, utilstrækkelig deres uddannelse, uanset hvor tyngende deres bekymringer og spekulationer, uanset hvor ugunstigt et miljø de lever i et. ”Gud,” har Bahá'u'lláh umiskendeligt åbenbart, ”har foreskrevet enhver pligten til at undervise i Hans sag” ”Sig,” har Han videre skrevet, ”Undervis i Guds sag, oh Bahás folk, thi Gud har foreskrevet enhver pligten til at forkynde Hans budskab, og betragter det som den mest rosværdige af alle gerninger.”

En høj og fornem position i samfundet, som giver en person visse privilegier og særlige rettigheder, forlener ham utvivlsomt med et ansvar, som han ikke på hæderlig vis kan unddrage sig i sin pligt til at undervise og fremme Guds tro. Den kan til tider, skønt ikke ufravigeligt, skabe større muligheder og bedre lejligheder til at sprede viden om troen og vinde støtte til dens institutioner. Den bærer imidlertid under ingen omstændigheder nødvendigvis magten til at udøve større indflydelse på sind og hjerter, hos dem troen bliver præsenteret for. Hvor ofte - og troens historie giver i dens fødeland mange slående vidnesbyrd - har ikke troens mest ydmyge tilhængere,

uskolede og fuldstændig uerfarne og uden nogen som helst status været i stand til at vinde sejre for deres sag, overfor hvilke de lærdes, de vises og de erfarnes mest strålende resultater er blegnet.

"Peter", har 'Abdu'l-Bahá bevidnet, *"vari henhold til kirkehistorien ude af stand til at holde rede på ugedagene. Når han besluttede sig for at tage ud at fiske, ville han binde sin ugentlige mad i syv pakker, og hver dag ville han spise én af dem, og når han var nået til den syvende, vidste han at det var sabbat som han derpå overholde."* Hvis Menneskesønnen var i stand til i et tilsyneladende så groft og hjælpeløst instrument at indgyde en sådan kraft som med Bahá'u'lláhs ord kunne få, *"visdommens og ytringens mysterier til at strømme ud af hans mund,"* og ophøje ham over resten af Sine disciple og gøre ham egnet til at blive Hans efterfølger og grundlægger af Hans kirke, hvor meget mere kan så ikke Faderen, som er Bahá'u'lláh, sætte den svageste og den mest ubetydelige blandt Sine tilhængere i stand til for at fuldbyrde Sit formål at udvirke sådanne undere, som ville få selv Jesus Kristi første discipels mægtigste opnåelser til at se små ud.

"Báb", har 'Abdu'l-Bahá yderligere skrevet, *"har sagt": "Om en lille bitte myre på denne dag skulle ønske at eje en sådan magt, at den blev i stand til at afsløre de dunkleste og mest forvirrende passager i Koranen vil dens ønske utvivlsomt blive opfyldt, idet den evige magts mysterier vibrerer i det inderste af alle skabte ting. Hvis så hjælpeløs en skabning kan forlenes med så skarp en evne, hvor meget mere virkningsfuld må så ikke den kraft være, som er blevet frigjort ved de gavmilde udgydelser af Bahá'u'lláhs nåde."*

Nutidens muligheder

Virkefeltet er så sandelig enormt, perioden så kritisk, sagen så storslået, arbejderne så få, tiden så kort, privilegiet så dyrebart, at ingen tilhænger af Bahá'u'lláhs tro, som er værdig til at bære Hans navn, har råd til et øjeblikks tøven. Den Gud-fødte kraft, uimodståelig i sin overvældende magt, uoverskuelig i sine muligheder, uforudsigelig i sin kurs, mystisk i sit virke og respektindgydende i sine manifesteringer - en kraft der, som Báb har skrevet, *"vibrerer i det inderste af alt skabt"*, og som i henhold til Bahá'u'lláh ved sin *"vibrerende indflydelse"*, *"har forstyrret ligevægten i verden og forandret dens ordnede liv"*- denne kraft, der virker endog som et tveægget sværd, er for øjnene af os på den ene side ved at overskære de ældgamle bånd, som i århundreder har holdt sammen på det civiliserede samfund, og er på den anden side ved at løsne de bånd, der stadig fastholder Bahá'u'lláhs unge og endnu uforløste religion. De uanede muligheder, der tilbydes ved denne krafts virke - skal de amerikanske troende nu rejse sig fuldt ud og modigt for at udnytte. *"Den højeste forsamlings hellige virkeligheder,"* skriver 'Abdu'l-Bahá, *"længes i det højeste paradys efter på denne dag at vende tilbage til denne verden, så de må få hjælp til at yde tjeneste ved Abhá Skønhedens tærskel og rejse sig for at vise deres tjenstiver ved Hans hellige tærskel."*

En verden, som sløres ved religionens stadig mere uddøende lys, som bølger af de eksplosive kræfter i en blind og triumferende nationalisme, som svides af en nådesløs forfølgelses ild, uanset om den er racemæssig eller religiøs, der føres bag lyset af de falske teorier og doktriner, der truer med at fortrænge tilbedelsen af Gud og helliggørelsen af Hans love, der udmarves af en brutal og vildtvoksende materialisme, som er ved at gå i opløsning ved den nedbrydende indflydelse fra et moralsk og åndeligt forfald, og indviklet i et net af økonomisk anarki og strid- således er det skue, som præsenterer sig for menneskenes øjne, som et resultat af de overvældende ændringer, som denne revolutionerende kraft, der endnu er i sit virkes vorden, nu frembringer i hele jordens liv.

Så trist og bevægende et skue, forvirrende som det må være for enhver iagttager, der ikke kender til Bahá'u'lláhs formål, profetier og løfter, kan, langt fra at kaste rædsel i Hans tilhængeres hjerter eller lamme deres bestræbelser, kun øge deres tro og vække deres brændende iver efter at rejse sig og på den store slagmark, som er skitseret af 'Abdu'l-Bahás pen, udstille deres evne til at spille deres rolle i arbejdet på verdens forløsning som forkyndt af Bahá'u'lláh. Ethvert redskab i det

administrative maskineri, som de i løbet af adskillige år så møjsommeligt har opført skal fuldt ud udnyttes og underkastes det formål, det blev skabt til. Templet, den stolte legemliggørelse af en så sjælden ånd af opofrelse, skal ligeledes ledes til at spille sin rolle og yde sin del til den undervisningskampagne, som er bestemt til at omfatte hele den vestlige halvkugle.

De muligheder, som nutidens røre præsenterer, med alle de sorger, det fremkalder, den frygt som det vækker, den skuffelse det frembringer, den forvirring det skaber, den indignation det forvolder, den forurettelse det afføder, den ånd af hvileløs søgen det vækker, skal på lignende måde udnyttes med det formål vidt og bredt at udbrede Bahá'u'lláhs tros forløsende kraft og til at rekruttere nye medlemmer til den til stadighed voksende hær af Hans tilhængere. En så kostbar mulighed, så sjældent et sammentræf af gunstige omstændigheder vil måske aldrig igen vende tilbage. Nu er tiden, den fastsatte tid, inde til at de amerikanske troende, som er fortroppen for Det Største Navns hærskarer, gennem en særligt udtænkt administrativ ordens institutioner og kanaler, proklamerer deres evne og beredvillighed til at redde en falden og hårdt prøvet generation, som har gjort oprør mod sin Gud og ignoreret Hans advarsler, og tilbyder den den fuldstændige sikkerhed, som kun deres tros fæstningsværker kan give.

Den undervisningskampagne, som er igangsat i alle Den Nordamerikanske Republiks stater og Canada³, får derfor en betydning og er så presserende, at den ikke kan overvurderes. Sat på sin kurs af den skabende energi, som blev frigjort af 'Abdu'l-Bahás vilje og fejende henover den vestlige halvkugle ved den fremdrift, som den selv genererer, skal den, føler jeg, gennemføres i overensstemmelse med visse principper, udtænkt til at sikre dens dygtige ledelse og til at fremskynde opnåelsen af dens målsætning.

Forberedelse til undervisning

De, der deltager i en sådan kampagne, enten som organisatorer eller som arbejdere, i hvis hænder opgavens udførelse er blevet lagt, skal som en væsentlig forberedelse til udførelsen af deres pligter, sætte sig grundigt ind i de forskellige aspekter af deres tros historie og lære. I deres bestræbelser på at opnå dette formål, skal de for sig selv, samvittighedsfuldt og omhyggeligt studere deres tros litteratur, nøje udforske dens lære, opsuge dens love og principper, overveje dens advarsler, dens trossætninger og formål, lære visse af dens formaninger og bønner udenad, mestre det væsentlige i dens administration og være informeret om dens løbende anliggender og seneste udvikling. De skal stræbe efter, fra kilder der er autoritative og uhildede, at få en ordentlig viden om islams historie og trossætninger - deres tros kilde og baggrund - og ærbødigt og med et sind blottet for forudfattede meninger, nærme sig studiet af Koranen, som udover babí- og bahá'í-åbenbaringernes hellige skrifter er den eneste bog, som kan betragtes som et absolut autentisk gemme for Guds ord. De skal vie særlig opmærksomhed til undersøgelse af de institutioner og omstændigheder, der er direkte forbundet med deres tros oprindelse og fødsel, med dens Forløbers erklærede stæde og med dens Ophavs åbenbarede love.

Når disse forudsætninger for succes på undervisningsområdet i det væsentlige er blevet opnået, skal de, når de end overvejer at påtage sig en konkret opgave i de latinamerikanske lande, og når det er muligt bestræbe sig på at opnå færdighed i de sprog, der tales af indbyggerne i disse lande, sammen med kundskab om deres sæder, vaner og livssyn. ”*De lærere, der tager til disse lande*”, har 'Abdu'l-Bahá skrevet, idet han henviser til et af Brevene fra Den Guddommelige Plan til de Centralamerikanske Republikker, ”*skal også være fortrolige med spansk.*” ”*En gruppe, der taler deres sprog...*” har Han skrevet i et andet brev, ”*skal vende deres ansigter mod og rejse gennem de tre store øgrupper i Stillehavet.*” ”*De undervisere, der rejser i forskellige retninger,*” udtaler han

³ Dvs. under den første amerikanske Syvårsplan

ydermere, ”skal kende sproget i det land, som de rejser ind i. F. eksempel kan en person, som har færdighed i japansk, rejse til Japan, eller en person, som kan kinesisk kan ile til Kina og så videre.”

Ingen deltager i denne interamerikanske undervisnings-kampagne skal føle, at initiativet til nogen bestemt aktivitet i forbindelse med dette arbejde alene hviler på de institutioner, hvadenten de er råd eller komitéer, hvis særlige opgave det er at fremme og lette opnåelsen dette vigtige mål i Syvårsplanen. Det er enhver amerikansk troendes bundne pligt, som 'Abdu'l-Bahás Guddommelige Plans trofaste betroede at indlede, fremme og konsolidere indenfor de grænser, der er fastsat af troens administrative principper enhver aktivitet han eller hun finder passende at foretage til at fremhjelpe planen. Hverken den truende verdenssituation eller noget hensyn til manglende materielle ressourcer, mental udrustning, viden, eller erfaring - så ønskværdige de end er - bør afholde nogen eventuel pionerunderviser fra at rejse sig uafhængigt og fra at sætte de kræfter i bevægelse, hvorom 'Abdu'l-Bahá gentagne gange har forsikret os, at når de først er frigjort, vil de som en magnet tiltrække den lovede og usvigelige hjælp fra Bahá'u'lláh. Han skal ikke vente på nogen anvisninger eller forvente nogen særlig opmuntring fra sit samfunds valgte repræsentanter ej heller lade sig afskrække af forhindringer, som hans familie eller medborgere skulle være tilbøjelige til at lægge i vejen og heller ikke kere sig om kritikken fra hans modstandere og fjender. ”*Vær utvungne som vinden*” er Bahá'u'lláhs råd til enhver af Hans sags vordende undervisere, ”*når I bærer Hans budskab, som har fået Den Guddommelige Ledelses Dag til at gry. Se vinden, trofast mod det, som Gud har forordnet, blæser over alle egne af jorden, hvad enten de er beboede eller øde. Hverken synet af ødelæggelse eller tegn på velstand kan smerte eller behage den. Den blæser i alle retninger som påbudt af sin Skaber.*” ‘*Og når han beslutter at forlade sit hjem for sin Herres sags skyld,*” har Bahá'u'lláh åbenbaret i en anden passage, idet Han henviser til en sådan underviser, ”*skal han sætte hele sin lid til Gud, som den bedste forudsætning for sin rejse og iføre sig dydens kappe... Om han er optændt af Hans kærligheds ild, om han forsager alt skabt, vil de ord han ytrer tænde en ild i dem, der hører ham.*”

Efter at han på eget initiativ og uforfærdet af nogen hindringer, som enten ven eller fjende uden at vide det eller med vilje lægger i vejen for ham, har besluttet sig til at rejse sig og svare på opfordringen til at undervise, skal han omhyggeligt se på enhver indgangsvinkel, som han kunne bruge i sine personlige forsøg på at fange opmærksomheden, fastholde interessen og gøre troen dybere hos dem, som han søger at bringe ind i troens fold. Han skal undersøge de muligheder, som særlige livsvilkår tilbyder ham, vurdere deres fordele og gå frem på intelligent og systematisk vis for at udnytte dem til at opnå det mål, han har i sigte. Han skal også forsøge at udtænke metoder som omgang med klubber, udstillinger og sammenslutninger, foredrag om emner beslægtet med sagens læresætninger og idealer som for eksempel mådehold, moral, social velfærd, religiøs og racemæssig tolerance, økonomisk samarbejde, islam og sammenlignende religion eller deltagelse i sociale, kulturelle, humanitære, velgørende og oplysende organisationer og foretagender, som samtidig med at de sikrer hans tros integritet vil åbne for ham en mængde måder og midler, hvorved han efterhånden kan vinde sympati og støtte og sluttelig troskab fra dem, som han kommer i kontakt med. Han skal, medens sådanne kontakter etableres, tænke på de krav, som hans tro hele tiden stiller til ham om at bevare dens værdighed og stæde, om at sikre integriteten af dens love og principper, om at demonstrere dens alsidighed og almengyldighed og om frygtløst at forsvare dens mangfoldige og vitale interesser. Han skal overveje graden af tilhørerens modtagelighed og så beslutte egnetheden af enten den direkte eller den indirekte undervisningsmetode, hvorved han kan indprente den søgende det guddommelige budskabs vitale betydning og overtale ham til at gøre fælles sag med dem, der allerede har godtaget det. Han skal huske det eksempel, der blev sat af 'Abdu'l-Bahá, og hans konstante formaning om at øse en sådan elskværdighed over den søgende og

i en sådan grad være et eksempel på ånden i den lære, han håber på at bibringe ham, så at modtageren drives spontant til at leve sig ind i den sag, der er indbegrebet af en sådan lære. Han skal fra begyndelsen afholde sig fra at insistere på de love og forordninger, som kunne lægge for voldsomt et pres på søgerens nyligt opvågnede tro samt stræbe efter omhyggeligt, tålmodigt, taktfuldt og dog bestemt at pleje ham til fuld modenhed og hjælpe ham, til han bekendtgør sin uforbeholdne godkendelse af alt, hvad Bahá'u'lláh har forordnet. Han skal, så snart det stadium er blevet nået, introducere ham til resten af sine medtroende og gennem vedvarende venskab og aktiv deltagelse i samfundets lokale aktiviteter sætte ham i stand til at bidrage med sin andel til berigelsen af dets liv, fremme af dets opgaver, konsolidering af dets interesser og koordinering af dets egne og søstersamfundenes aktiviteter. Han skal ikke være tilfreds, førend han i sit åndelige barn har indgydet en så stærk længsel, at han bliver tilskyndet til uafhængigt at rejse sig og vie sine kræfter til at anspore andre sjæle og til at hævde de love og principper, der er fastlagt i hans nyligt antagne tro.

Hver deltager i denne kontinentale kampagne, der er blevet indledt af de amerikanske troende, og især de som er engagerede i pionerarbejdet i jomfruområder, skal erindre nødvendigheden af at holde tæt og vedvarende kontakt med de ansvarlige institutioner, som er bestemt til at lede, koordinere og lette undervisningsaktiviteterne i hele trossamfundet. Hvad enten det er organet for de valgte nationale repræsentanter eller dets hovedhjælpeinstitution, den nationale undervisningskomité eller dens underinstitutioner, de regionale undervisningskomitéer eller lokale åndelige råd og deres respektive undervisningskomitéer bør de, der arbejder for udbredelsen af Bahá'u'lláhs sag, gennem konstant udveksling af ideer, gennem breve, rundskrivelser, rapporter, bulletiner og andre midler til kommunikation med de etablerede redskaber, der er skabt til troens udbredelse, sikre den smidige og hurtige funktion af deres administrative ordens undervisningsmaskineri. Forvirring, forsinkelse, dobbelt anstrengelse, spild af kræfter vil derved helt kunne undgås, og Bahá'u'lláhs mægtige nådesflod, som flyder rigeligt og uden den mindste forhindring gennem disse vigtige kanaler vil i den grad overvælde menneskers hjerter og sjæle og sætte dem i stand til at frembringe den høst, som 'Abdu'l-Bahá gentagne gange forudsagde.

På hver deltager i denne fælles anstrengelse, som er uden sidestykke i det amerikanske bahá'í-samfunds historie, hviler den åndelige forpligtelse at gøre det undervisningsmandat, som er så vitalt bindende for alle, til det altgennemtrængende anliggende i sit liv. I sine daglige aktiviteter og kontakter, på alle sine rejser, hvad enten det er forretning eller andet, på sine ferier og udflugter og i enhver mission, han bliver opfordret til at påtage sig, bør enhver bærer af Bahá'u'lláhs budskab betragte det ikke blot som en forpligtelse men som et privilegium, vidt og bredt at sprede Hans tros frø og at være tilfreds med den varige viden, at hvad end det umiddelbare svar på budskabet måtte være, og hvor utilstrækkelig udtryksmidlet der overbragte det, så vil dets Ophavs kraft, som Han finder det passende, sætte de frø i stand til at spire og, under omstændigheder som ingen kan forudse berige den høst, som Hans tilhængeres arbejde vil samle. Om han er medlem af noget åndeligt råd, skal han opmuntre sit råd til at hellige en vis del af sin tid ved hvert møde til en alvorlig og bønlig overvejelse af de måder og midler, som kunne støtte undervisningskampagnen, eller kunne levere de ressourcer, der er tilgængelige for dens fremgang, udvidelse og konsolidering. Om han deltager i sin sommerskole - og alle uden undtagelse opfordres til at drage fordel af at deltage i den - skal han betragte en sådan anledning som en kær og velkommen chance til gennem foredrag, studier og drøftelser i den grad at berige sin viden om sin tros fundament, at han bliver i stand til med større fortrøstning og virkning at videregive det budskab, som er ham betroet. Han skal ydermere, når det er passende, gennem besøg hos andre samfund stimulere iveren efter at undervise og for udenforstående at vise den appetit og årvågenhed som findes hos dem, der fremmer hans sag samt dens institutioners organiske enhed.

5. Behov for at variere metoderne

Disse pionerer må i deres kontakt med medlemmer af forskellige trosretninger, racer og nationer, der dækker et område, som ikke har nogen parallel i hverken de nordlige eller sydlige amerikanske kontinenter, hverken stemme dem fjendtligt eller gå på kompromis med egne væsentlige principper. De må hverken være provokerende eller ligeglade, hverken fanatiske eller overdrevent liberale i deres udlægninger af de grundlæggende og særegne træk i deres tro. De skal være varsomme eller dristige, de skal handle hurtigt eller marchere på stedet, de skal bruge den direkte eller den indirekte metode, de skal være udfordrende eller forsonlige i streng overensstemmelse med den åndelige modtagelighed hos den sjæl, som de kommer i kontakt med, hvad enten han er adelig eller borgerlig, fra syd eller fra nord, lægmand eller præst, kapitalist eller socialist, en statsmand eller en fyrste, en håndværker eller en tigger. I deres præsentation af Bahá'u'lláhs budskab må de hverken tøve eller vakle. De må hverken være nedladende over for de fattige eller frygtsomme over for de store. I deres udlægning af dets sandheder må de hverken overbetone eller beskære den sandhed, som de forfægter, hvad enten deres tilhører er kongelig, en kirkefyrste, en politiker, en næringsdrivende eller en mand på gaden. De skal til alle, høje som lave, rige som fattige med åbne arme, med et strålende hjerte, veltalende, med uendelig tålmodighed, med kompromisløs loyalitet, med stor visdom og urokkeligt mod tilbyde frelsens bæger i så kritisk en stund til de forvirrede, de hungrende, de fortvivlede og rædselsslagne masser i nord, i vest, i syd, i øst og i hjertet af dette stærkt prøvede kontinent.

6. To undervisningsmetoder

Med hensyn til den metode, der bør indføres vedrørende disse konferencer og andre bahá'í aktiviteter i almindelighed, bliver det stadig mere tydeligt, at som bevægelsen vokser i styrke og kraft bør de nationale åndelige råd opmuntres, hvis omstændighederne tillader det og midlerne til deres rådighed berettiger det, til at ty til de to metoder direkte og indirekte at vinde den oplyste offentlighed til uforbeholdent at antage bahá'í-troen. Den ene metode ville forudsætte en åben beslutsom og udfordrende tone. Den anden ville, uden på nogen måde at antyde den mindste afvigelse fra streng troskab mod Guds sag, være fremadskridende og forsigtig. Erfaring vil afsløre, at hver af metoderne på sin egen særlige måde kunne passe til folk af bestemt temperament og klasse, og at hver af dem i samfundets nuværende tilstand af permanent ustadighed bør søges afprøvet og udnyttet på skønsom vis.

Det er, føler jeg, de troendes nationale repræsentanter i alle lande, som skal benytte og forbinde begge de to metoder, den frimodige såvel som den gradvise, på en sådan måde at det sikrer den største gavn og videste nytte for denne støt voksende sag. Enhver stålsat og ædel troende er grundigt overbevist om den aldrig svigtende kraft i ethvert humanitært foretagende, som dristigt og uden forbehold proklamerer, at bevidstheden om Bahá'u'lláhs åbenbaring er kilden til dets drivkraft. Dog, hvis vi blot ville genkalde os den af 'Abdu'l-Bahá alment antagne skik, ville vi ikke kunne undgå at opfatte visdommen i, ja nødvendigheden af, gradvist og varsomt for en vantro verden at afsløre en sandhed, som på grund af sin udfordrende karakter, det er så vanskeligt for den at begribe og godtage.

Det var han, vores elskede 'Abdu'l-Bahá, vor sande og skinnende eksempel, der med umådelig takt og tålmodighed i sine offentlige udtalelser såvel som i privat konversation tilpassede præsentationen af sagens kerne til de varierende fatteevner og den åndelige modtagelighed hos sine

tilhørere. Han tøvede imidlertid aldrig med at sønderrive sløret og for den åndeligt modne at afsløre de udfordrende sandheder, som i sit rette lys fremstiller denne højeste åbenbarings forbindelse med fortidens religiøse gudsordener. Uden skam og frygt når de udfordres til at forsvare Bahá'u'lláhs formidable påstand i sin helhed, føler bahá'ierne sig overbevist om, hvad enten de arbejder enkeltvis eller fungerer som ordnet samfund, at når de møder apatien, den rå materialisme og det overfladiske ved nutidens samfund, så vil en gradvis afsløring af storheden i Bahá'u'lláhs påstand være det mest virkningsfulde middel til at opnå det resultat, som så varmt ønskes af selv den mest stålsatte og den ivrigste forkæmper for troen.

Fuldt ud bevidste om 'Abdu'l-Bahás gentagne udsagn om, at alsidighed er af Gud, er bahá'ierne i alle lande parate til, ja utålmodige efter, i ord og handling at knytte sig til mennesker, som de efter nøje undersøgelse føler sig overbeviste om er fri for ethvert anstrøg af partipolitisk hildethed, og som helt har helliget sig menneskehedens interesser. I deres samarbejde med sådanne foreninger vil de yde enhver moralsk og materiel hjælp, som de har råd til efter at have opfyldt deres andel til de institutioner, der direkte har med sagens interesser at gøre. De bør imidlertid altid erindre det fremherskende formål med et sådant samarbejde, hvilket er med tiden at sikre, at dem, de er knyttet til, vedkender sig Bahá'u'lláhs åbenbarings yderste nødvendighed og sande betydning for denne dag.

Efterhånden som bevægelsen udvider grænserne for sin indflydelse, og dens muligheder for en fyldigere anerkendelse øges, føler jeg, at den dobbelte karakter af de forpligtelser, der er pålagt dens nationale repræsentanter, i en stigende grad bør understreges. Medens de hovedsageligt er optaget af udførelsen af deres hovedopgave, som primært består i dannelse og konsolidering af administrative bahá'í institutioner, bør de bestræbe sig på, inden for fastsatte grænser, at deltage i sådanne institutioners arbejde, som skønt ikke klare over bahá'í sagens krav, bevæges af et oprigtigt ønske om at fremme den ånd, der besjæler troen. I udførelsen af deres hovedopgave er deres funktion at bevare sagens identitet såvel som renheden i Bahá'u'lláhs mission. I deres mindre væsentlige forehavender bør deres formål med en ånd af styrke og kraft være at gennemsyre sådanne bevægelser, som i deres begrænsede omfang bestræber sig på at opnå det, som er nært ved og kært for enhver sand bahá'ís hjerte. Det ville endog til tider synes at være tilrådeligt og nyttigt som et supplement til deres arbejde, hvis bahá'ierne tager initiativ til en opgave af hvilken som helst art, som ikke er bestemt betegnet som bahá'í på betingelse af, at de har sikret sig, at en sådan opgave ville være den bedste indgangsvinkel til de hjerter og sjæle, der endnu ikke er parate til en fuldstændig accept af Bahá'u'lláhs krav. Denne dobbelte forpligtelse, som påhviler de organiserede bahá'í samfund, bør, langt fra at neutralisere virkningerne af eller være i modstrid med hinanden i deres målsætning, betragtes som komplementære og hver på sin måde opfylde en vital og nødvendig funktion.

Det er op til bahá'í-sagens nationale repræsentanter at iagttage de forhold, som de arbejder under, at vurdere de kræfter, der arbejder i deres egne omgivelser, omhyggeligt og i bøn at veje begge procedurers fortjeneste og at danne sig et korrekt billede af, hvor megen vægt, der skal lægges på disse to metoder. Da og kun da vil de blive i stand til på den ene side at beskytte og stimulere bahá'í troens uafhængige vækst og på den anden at forsvare påstanden om dens almengyldige principper til de tvivlende og skeptiske.

7. En ånd af foretagsomhed

Det er de nationale og lokale råds pligt og privilegium, hvis de finder, at de presserende krav fra deres lokale og nationale budgetter er blevet tilstrækkeligt opfyldt, at opmuntre individer og

grupper til at tage initiativ til og lede, med deres viden og billigelse, ethvert foretagende, som vil tjene til at forbedre det arbejde, de har sat sig for at opnå. De skal ikke stille sig tilfreds med appeller henvendt til hver eneste troende om at fremsætte konstruktive forslag om eller plan til at råde bod på et eksisterende klagepunkt, men bør med ethvert middel til deres rådighed stimulere foretagsomhedens ånd blandt de troende for at fremme såvel undervisningen som sagens administrative arbejde. De bør bestræbe sig på ved personlig kontakt og skrevne appeller at gennemsyre alle de trofaste med en dyb følelse af personligt ansvar og opfordre alle de troende, høje som lave, fattige som rige til at undfange, formulere og udføre sådanne tiltag og projekter som i deres repræsentanters øjne vil bidrage til denne hellige sags magt og gode navn.

8. Nødvendigheden af rådslagning

Skønt jeg glæder mig meget over at se rigelige tegn på den usvækkede energi på forskellige områder og i fjerne lande, der kendetegner sagens tapre krigeres mission, kan jeg ikke undgå at se, at de, drevet af deres voldsomme iver efter at etablere Bahá'u'lláhs ubestridte herredømme på denne jord, måske opnår det modsatte af det, der besjæler dem i udførelsen af deres strålende opgave. Jeg føler især, at denne nødvendighed af omhyggeligt at vurdere de nuværende ressourcer til vor rådighed såvel som en forsigtig tilbageholdenhed i håndteringen af dem, på særlig måde gælder de amerikanske troendes hurtigt udvidende aktiviteter, hvis opgave i stadig tiltagende omfang viser sig at tage føringen og sætte eksemplet for deres oversøiske brødre ved at lægge et sikkert grundlag for bahá'í-troens permanente institutioner. Dette, føler jeg, hovedsagelig er grunden til at nødvendigheden af rådslagning mellem de enkelte troende og deres valgte nationale repræsentanter er blevet så stærkt understreget før i tiden, når der blev taget initiativ til handlingsplaner, som går ud over de planer, som Det Nationale Åndelige Råds drøftelser allerede har udviklet. Med hensyn til spørgsmålet om tilslutning til institutioner og organisationer, som forsvarer ideer og principper, der er velvillige over for bahá'í-åbenbaringen; i grundlæggelsen af tidsskrifter ud over de, der allerede er bestemt til åbent og indirekte at fremme bahá'í-lærens interesser; i den økonomiske støtte som vi før eller senere måske vil blive opfordret til at yde filantropiske institutioner og lignende; i at fremme en eller anden særlig aktivitets sag, som vi føler os sentimentalt tiltrukket af – disse, såvel som alle lignende forehavender, bør vi kun inklade os på efter helt at have sikret os gennem omhyggelige drøftelser med dem, der er i en ansvarlig position, at de institutioner, der repræsenterer sagens højeste interesser allerede er sikret tilstrækkelig og kontinuerlig assistance. Intet uden en ånd af alvorlig og vedholdende rådslagning med dem, som vi i bøn og af egen tilskyndelse har stillet i spidsen for dem, der forvalter den uvurderlige arv, som Bahá'u'lláh har testamenteret os; intet mindre end en vedvarende og ihærdig krigsførelse mod vore egne instinkter og naturlige tilbøjeligheder og kun ved at underordne vore egne sympatier til Guds sags uafviselige krav om heroisk selvopofrelse kan sikre vor udelte loyalitet over for et så helligt princip - et princip som for altid vil værne vor elskede sag mod fristelserne og ligegyldighederne i verden udenfor og i selvets faldgruber i vort indre. Jeg bønfalder jer, højt elskede brødre, om som aldrig tidligere at beslutte jer til at yde evig troskab og med en årvågenhed, der aldrig sover, at opretholde et så væsentligt princip i løbet af jeres mange aktiviteter, at I må få den store tilfredsstillelse ikke at have gjort noget, som på mindste måde kunne være medvirkende til at hæmme udstrømningen fra eller formørke glansen i den foryngende ånd i Bahá'u'lláhs tro.

Kap. 13

AMERIKAS POSITION

Så langt tilbage som i det år, som så troens fødsel i Shiráz, havde Báb i Qayyúmu'l-Asmá, efter i en mindeværdig passage at have advaret folkeslagene i både øst og vest, direkte henvendt sig til *"vestens folk"*, og signifikant pålagt dem at *"strømme ud"* fra deres *"byer"* for at hjælpe Gud og *"blive som brødre"* i Hans *"ene og udelelige religion"*. *"I østen,"* har Bahá'u'lláh selv i forventning om denne udvikling skrevet, *"er Hans åbenbarings lys brudt frem"; i vesten har tegnene på Hans herredømme vist sig.* *"Om de forsøger,"* har Han ligeledes forudsagt, *"at skjule dens lys på kontinentet, vil den med sikkerhed rejse sit hoved i oceanets hjerte, og idet den opløfter sin stemme udbryde: 'Jeg er verdens livgiver!'"* *"Om denne sag var blevet åbenbaret i vesten,"* fortæller Nabil i sin beretning, at Han kort før sin død udtalte, *"om Vore vers var blevet sendt fra vesten til Persien og andre lande i østen, ville det være blevet klart, hvorledes vestens folkeslag ville have favnet Vor sag. Persiens folk har imidlertid miskendt den."* *"Fra tidernes morgen til i dag,"* lyder 'Abdu'l-Bahás egne vidnesbyrd, *"er guddommelig åbenbarings lys stået op i østen og kastet sin stråleglans på vesten. Det lys, der således blev kastet, fik imidlertid i vesten en særlig glans. Tænk på den tro, som Jesus forkyndte. Skønt den først viste sig i østen, blev det dog først, da dens lys blev kastet på vesten, at det fulde mål af dens muligheder blev åbenlyst."* *"Den dag nærmer sig,"* har han bekræftet, *"da I skal bevidne, hvorledes vesten gennem Bahá'u'lláhs tros lys har taget østens plads ved at udstråle guddommelig ledelses lys."* Og igen: *"Vesten har fået lys fra østen, men i visse henseender har lysets refleksion været stærkere end i østen."* Yderligere, *"Østen er i sandhed blevet oplyst af gudsrigets lys. Inden længe vil dette samme lys kaste sin glans på vesten."*

Ophavet til bahá'í åbenbaringen har selv mere specifikt tildelt det amerikanske kontinents regenter den enestående ære kollektivt at henvende sig til dem i Kitáb-i-Aqdas, Hans helligste bog, hvor Han meget betegnende formaner dem til at pryde *"herredømmets pande med gudsfrygtens og retfærdighedens smykke, og dets hoved med kronen for ihukommelse"* og byder dem *"Knyt det brudte med retfærdighedens hænder, og knæk tyrannen"* *"med staven fra jeres Herres bud, Herren, Forordnerens, Den Alvises"*. 'Abdu'l-Bahá skrev: *"Amerikas kontinent er i den ene sande Guds øjne det land, hvor Hans lys' stråleglans vil blive åbenbaret, hvor Hans tros mysterier vil blive afsløret, hvor de retsindige vil bo og de frie samles."* *"Det Amerikanske kontinent,"* har han yderligere forudset, *"giver tegn og beviser for stor fremgang. Dets fremtid er endog meget lovende, for dets indflydelse og oplysning rækker vidt. Det vil lede alle nationer åndeligt."* *"Det amerikanske folk,"* har 'Abdu'l-Bahá endog endnu mere tydeligt åbenbaret, idet han udpeger den store vestlige republik, den ledende nation på det amerikanske kontinent til at modtage hans særlige gunstbevisning, *"er sandelig værdige til at bygge Den Store Freds Tabernakel og proklamere menneskehedens enhed."* Og igen: *"Denne amerikanske nation er udstyret med og har magt til at opnå det, der vil smykke historiens sider, til at blive misundt af verden, og velsignet i både øst og vest for dets folks sejr."* Yderligere: *"Må dette amerikanske demokrati blive den første nation til at etablere grundlaget for internationale aftaler. Må det blive den første nation, som proklamerer menneskehedens enhed. Må det blive det første til at udfolde Den Store Freds banner."* *"Må indbyggerne i dette land,"* har han yderligere skrevet, *"...rejse sig fra deres nuværende materielle opnåelser til sådanne højder at himmelsk oplysning må strømme ud fra dette midtpunkt til alle jordens folkeslag."*

"O Bahá'u'lláhs apostle!" har 'Abdu'l-Bahá skrevet til de troende på det nordamerikanske kontinent, *"...tænk på det ophøjede og ædle stade som det er tiltænkt jer at opnå. . . Det fulde mål*

af jeres fremgang er endnu ikke åbenbaret, dens betydning stadig ikke opfattet." Og igen: "Jeres mission er usigelig strålende. Om jeres indsats bliver kronet med held, vil Amerika med sikkerhed udvikle sig til et center hvorfra bølger af åndelig energi vil udgå, og Guds riges trone blive fast oprettet i al sin majestæt." Og til slut denne betagende bekræftelse: "I det øjeblik dette guddommelige budskab bæres frem fra Amerikas kyster af de amerikanske troende og bliver proklameret i alle Europas, Asiens, Afrikas og Australasiens kontinenter, og videre til Stillehavets øer, vil dette samfund finde sig fast etableret på et evigtvarende herredømme. . . Da vil hele jorden genlyde med lovprisning af dets majestæt og storhed."

Det er intet under, at et trossamfund, der tilhører en nation, der besidder en så eminent position på et kontinent så rigt begavet gennem sin 50-årige tilværelse har været i stand til at føje mangan en side rig på sejre til Bahá'u'lláhs tros annaler. Det bør erindres, at det er dette samfund, som lige siden det blev skabt ved de skabende energier, der blev frigjort gennem proklamationen af Bahá'u'lláhs pagt, blev vugget i 'Abdu'l-Bahás skøds aldrig svigtende omsorg, og af ham blev oplært til at udføre sin enestående mission, gennem åbenbaringen af utallige breve, gennem retningslinier til hjemkomne pilgrimme, gennem udsendelse af særlige budbringere, gennem hans egne rejser på et senere tidspunkt tværs over det nordamerikanske kontinent og endelig gennem det mandat han gav i Brevene om Den Guddommelige Plan. Dette er det samfund som fra sin tidligste barndom frem til i dag utrætteligt har arbejdet og, gennem sine helt egne bestræbelser har haft held til at plante Bahá'u'lláhs banner i flertallet af de tres⁴ lande, som i både øst og vest nu kan kræve æren af at være omfattet af hans tros grænser. Til dette samfund hører den udmærkelse at have udviklet mønstret og være det første til at oprette rammen om de administrative institutioner, der forkynder Bahá'u'lláhs verdensordens komme. Ved dets medlemmers bestræbelser er vestens modertempel, forløberen for denne orden, en af de ædleste institutioner foreskrevet i Kitáb-i-Aqdas og den mest statelige bygning i hele bahá'í verdenen, blevet bygget i selve hjertet af det nordamerikanske kontinent. Gennem dets pionerers, dets underviseres, og dets administratorers ihærdige arbejde er troens litteratur blevet enormt udbredt, dens mål og hensigter frygtløst forsvaret og dens unge institutioner solidt etableret. En direkte følge af de selvstændige og utrættelige anstrengelser hos den mest fremtrædende af dens omrejsende undervisere er den spontane troskab til troen fra en kongelig person blevet sikret og umiskendeligt forkyndt i adskillige vidnesbyrd skriftligt meddelt eftertiden af den kongelige konvertit selv. Og endelig må til dette samfunds medlemmer, de åndelige efterkommere af bahá'í ordenens heroiske tidsalder, tilskrives den evige ære af ved adskillige lejligheder at have rejst sig med vidunderlig beredvillighed, nidkærhed og beslutsomhed for at forsvare de undertryktes sag, for at undsætte de nødlidende og forsvare de bygningers og institutioners interesser, som er blevet rejst af deres brødre i lande som Persien, Rusland, Ægypten, Irak og Tyskland, lande hvor troens tilhængere i forskelligt mål har måttet undergå hård racemæssig og religiøs forfølgelse.

⁴ Skrevet i 1944

Kap. 14

TILBAGEBLIK OG FORVENTNINGER

1. Universel og grænseoverskridende kærlighed

Bahá'u'lláhs tro har gennem sin skabende, regulerende og forædlende energi opsuget de forskellige racer, nationaliteter, trosretninger og klasser, som har søgt dens skygge og svoret usvigelig troskab mod dens sag. Den har ændret hjerterne hos sine tilhængere, brændt deres fordomme bort, dæmpet deres lidenskaber, ophøjet deres opfattelse, forædlet deres motiver, koordineret deres bestræbelser og omdannet deres livssyn. Samtidig med at de har bevaret deres patriotisme og værnet om deres mindre loyaliteter har den fået dem til at elske menneskeheden og gjort dem til energiske vogtere af dens bedste og sandeste interesser. Ved at opretholde deres tro på deres respektive religioners guddommelige oprindelse har den gjort dem i stand til at se det underliggende formål med disse religioner, til at opdage deres fortjenester, at erkende deres rækkefølge, deres uafhængighed, deres helhed og enhed og til at anerkende det bånd der uomgængeligt binder dem til den. Denne universelle, denne grænseoverskridende kærlighed, som bahá'í troens tilhængere føler for deres medmennesker fra hvilken race, trosretning, klasse eller nation de end kommer, er hverken mystisk eller kan siges at være blevet kunstigt stimuleret. Den er både spontan og ægte. De hvis hjerter bliver opvarmet ved den aktiviserende indflydelse fra Guds skabende kærlighed nærer Hans skabninger for Hans skyld og anerkender i ethvert menneskeligt ansigt et tegn på Hans genspejlede herlighed.

Om sådanne mænd og kvinder kan det med sandhed siges, at for dem er "ethvert fremmed land et fædreland, og ethvert fædreland et fremmed land". For deres borgerskab, må det huskes, er i Bahá'u'lláhs rige. Skønt villige til det yderste til at tage del i de midlertidige goder og den flygtende glæde, som dette jordiske liv kan give, skønt de er ivrige efter at deltage i en hvilken som helst aktivitet, som bidrager til rigdommen, lykken og freden i dette liv, kan de på intet tidspunkt glemme, at det blot er et flygtigt, et meget kort stadium i deres liv, at de, der lever det, blot er pilgrimme og vejfarende, hvis mål er Den Himmelske Stad, og hvis hjem Landet for aldrig fejlende glæde og lys.

2. Bahá'í æraens første århundrede

I bredeste forstand kan det siges, at det første århundrede i bahá'í æraen består af den heroiske, den primitive, den apostolske tidsalder i Bahá'u'lláhs tros historie samt af de indledende stadier i den formende, den omdannende jernalder, som skal blive vidne til krystalliseringen og formgivningen af de skabende energier, der blev frigjort gennem hans åbenbaring. De første firs år i dette århundrede kan groft siges at have dækket hele den første periode af den første tidsalder, medens de to sidste årtier kan betragtes som havende bevidnet begyndelsen til den anden. Den første begynder med Bábs erklæring, indbefatter Bahá'u'lláhs mission og afsluttes med 'Abdu'l-Bahás bortgang. Den sidste indvarsles i hans testamente, som definerer dens natur og lægger dens fundament.

Det pågældende århundrede kan derfor betragtes som faldende ind under fire særskilte perioder af forskellig varighed hver med en særlig betydning og af kolossal og i sandhed uvurderlig vigtighed. Disse fire perioder er indbyrdes tæt forbundne og udgør på hinanden følgende akter af ét udeleligt, vældigt og ophøjet drama, hvis mysterium ingen forstand kan rumme, hvis klimaks intet øje blot svagt kan opfatte, hvis afslutning ingen tanke i tilstrækkeligt omfang kan forudse. Hver af

disse akter drejer om sit eget tema, opviser med stolthed sine egne helte, noterer sig sine egne tragedier, nedfælder sine triumfer og yder sin egen del til gennemførelsen af et fælles, uforanderligt formål. At isolere nogle af dem fra de andre, at skille de senere manifesteringer af en universel, altomfattende åbenbaring fra det oprindelige formål, der gav den liv i dens tidligste dage, ville være ensbetydende med en lemlæstelse af den struktur på hvilken den hviler og til en sørgelig forvanskning af dens sandhed og historie.

Den første periode (1844-1853) kredser om Bábs blide, ungdommelige og uimodståelige person, uforlignelig i sin sagtmødighed, uforstyrrelig i sin sindsro, magnetisk i sin ytring, uden sidestykke i de dramatiske episoder i Hans korte og tragiske forkyndergerning. Den begynder med erklæringen om Hans mission, kulminerer med Hans martyrium og slutter i et sandt orgie af religiøse massakrer, som er oprørende i sin grusomhed. Den kendetegnes ved ni års voldsom og ubarmhjertig strid, hvis skueplads var hele Persien, i hvilken over ti tusinde helte satte deres liv til, i hvilken to herskere af Qájár dynastiet og deres onde ministre deltog, og som blev støttet af hele det shiittiske gejstlige hieraki, af statens militære ressourcer og af massernes uforsonlige fjendskab. Den anden periode (1853-1892) henter sin inspiration fra Bahá'u'lláhs ærværdige skikkelse, med en overlegen hellighed, ærefrygtindgydende i Sin styrkes og magts majestæt, utilnærmelig i Sin herligheds overjordiske stråleglans. Den indledes med den første vækkelse i Bahá'u'lláhs sjæl medens Han var i Síyáh-Chál i Teheran, af den åbenbaring der var forudset af Báb, opnår sin rige fylde med proklamationen af denne åbenbaring til jordens konger og gejstlige ledere og afsluttes med dens Ophavs bortgang i nærheden af fængselsbyen 'Akká. Den strækker sig over niogtredive års uafbrudt, uovertruffen og overvældende åbenbaring aldrig tidligere set, markeres af troens udbredelse til naboømråderne Tyrkiet, Rusland, Irak, Syrien, Ægypten og Indien og kendetegnes med en samtidig skærpet fjendtlighed repræsenteret af forenede angreb iværksat af shahen af Persien og sultanen af Tyrkiet, de vel nok mest magtfulde herskere i østen, såvel som af modstanden fra den shiittiske og sunnittiske præsteorden. Den tredje periode (1892-1921) kredser om 'Abdu'l-Bahás livfulde personlighed, gådefuld i sit væsen, enestående i sit stadi, forbavsende kraftfuld af både charme og karakter. Den begynder med kundgørelsen af Bahá'u'lláhs Pagt, et dokument uden sidestykke i nogen tidligere religiøs ordens historie, opnår sit højdepunkt i den udtrykkelige påstand fra denne Pagts Midtpunkt i Pagts By om den enestående karakter og de vidtrækkende følger af dette dokument, og slutter med hans bortgang og jordfæstelse på Karmelsbjerget. Den vil gå ind i historien som en periode af næsten tredive års varighed, gennem hvilke tragedier og triumfer har været så sammenflettede, at de på et tidspunkt formørkede Pagts himmellegeme, og på et andet sendte sit lys ud over det europæiske kontinent og så langt som til det fjerne østen og det nordamerikanske kontinent. Den fjerde periode (1921-1944) er motiveret af de kræfter, der strømmede fra 'Abdu'l-Bahás Testamente, charteret til Bahá'lláhs nye verdensorden, resultatet af den mystiske forbindelse mellem Ham, der er kilden til Guds lov, og den der er udtryksmidlet og fortolkeren af den lov. Begyndelsen af denne fjerde, denne sidste periode i det første bahá'í århundrede, falder sammen med fødslen af bahá'í- æraens formende tidsalder, med grundlæggelsen af Bahá'lláhs tros administrative orden – et system, som på en gang er forløberen for og kernen og mønstret i Hans verdensorden. Denne periode, som dækker de første treogtyve år af denne formende tidsalder, er allerede blevet kendetegnet ved et udbrud af yderligere fjendskab af en anden karakter, hvilket på den ene side fremskynder udbredelsen af troen over et stadigt større område på hver af de fem kontinenter på jorden, og på den anden resulterer i frigørelsen og anerkendelsen af den uafhængige status af adskillige samfund indenfor dens grænser.

Disse fire perioder skal betragtes ikke blot som de uadskillelige bestanddele af et storslået hele, men som på hinanden følgende stadier i en enkelt udviklingsproces, storslået, støt og uimodståelig. For når vi ser henover hele det område, som en århundred gammel tros virke har foldet ud for os,

kan vi ikke undgå at komme til den konklusion, at uagtet fra hvilken vinkel vi end ser på denne kolossale scene, præsenterer begivenhederne, som er forbundet med disse perioder, for os umiskendelige tegn på en langsomt modnende proces, en ordnet udvikling, intern konsolidering, ekstern ekspansion, en gradvis frigørelse fra den religiøse ortodoksis lænker samt en tilsvarende nedgang i civile restriktioner og umyndiggørelse.

Når vi ser på disse perioder i bahá'í historien som dele af en helhed, bemærker vi den kæde af begivenheder, der succesrigt proklamerer Forløberens tilsynekomst, missionen hos en hvis komme Forløberen havde lovet, oprettelsen af en Pagt avlet af Den Lovedes direkte myndighed og til sidst fødslen af et system, som er barn af både ophavet til Pagten og dens udpegede Midtpunkt. Vi iagttager, hvorledes Báb, Forløberen, forkyndte den nær forestående indledning til en guddommeligt undfanget orden; hvorledes Bahá'lláh, Den Lovede, formulerede dens love og forordninger; hvorledes 'Abdu'l-Bahá, det udpegede Midtpunkt, skitserede dens træk, og hvorledes den nuværende generation af deres tilhængere er begyndt på at oprette rammerne for dens institutioner. Vi ser gennem disse perioder troens spæde lys sprede sig fra dens vugge mod øst til Indien og Det Fjerne Østen, mod vest til nabolands territorierne Irak, Tyrkiet, Rusland og Egypten, bevæge sig så langt som til det nordamerikanske kontinent, for derefter at oplyse de større lande i Europa, og på et senere trin med sin udstråling at omslutte Oceanien, oplyse udkanten af de arktiske egne og til sidst stråle over de central- og sydamerikanske horisonter. Vi bevidner en tilsvarende stigning i mangfoldigheden af elementer inden for dens fællesskab, som fra i den første periode af sin historie at have været begrænset til en lidet kendt gruppe af tilhængere, som hovedsageligt var rekrutteret fra masserne i det shiittiske Persien, har udvidet sig til et broderskab, der repræsenterer de førende religiøse systemer i verden, fra næsten enhver kaste og farve, fra den ydmygeste arbejder og bonde til en kongelig. Vi bemærker en lignende udvikling i udstrækning af dens litteratur – en litteratur som i begyndelsen var begrænset til et lille omfang af skyndsomst afskrevne, ofte forvanskede, hemmeligt omdelte håndskrifter, gennemlæst i smug, ofte udvisket og til tider endog spist af de terroriserede medlemmer af en fredløs sekt. Denne litteratur er inden for et århundrede svulmet op til utallige udgaver, som består af ti tusinder af trykte bind i forskellige skriftsprog og på ikke mindre end fyrretyve sprog,⁵ hvoraf nogle er udførligt reproduceret, andre overdådigt illustreret og alle metodisk og energisk udbredt ved hjælp af verdensomspændende, behørigt udpegede og særligt organiserede komiteer og råd. Vi lægger mærke til en ikke mindre tydelig udvikling inden for læresætningerne, først forsættligt stive, sammensatte og strenge, derefter omdannet, udvidet og liberaliseret under det efterfølgende religiøse system, senere udlagt, genbekræftet og præciseret af en udpeget fortolker, og til sidst systematiseret og gjort alment gældende for både personer og institutioner. Vi kan afsløre en ikke mindre tydelig nuancering i karakteren af den modstand den har måttet møde – en modstand, som først blev antændt i hjertet af shia-islam, og som på et senere stadium tiltog i styrke med Bahá'lláhs forvisning til den tyrkiske sultans område og det efterfølgende fjendskab hos det mere magtfulde sunni-hierarki og dets kalif, som var overhoved for størstedelen af Muhameds tilhængere – en modstand, som nu gennem fremkomsten af en guddommelig udpeget orden i det kristne vesten og med dens begyndende indvirkning på civile og kirkelige institutioner tegner til blandt sine støtter at omfatte etablerede regeringer og systemer forbundet med de ældste og mest grundfæstede præstelige hierarkier i den kristne verden. Vi kan på samme tid gennem et stadig større fjendskabs tåger erkende den smertelige men vedvarende fremgang for visse samfund i dens område gennem stadier af ubemærkethed, bandlysning, af frigørelse og af anerkendelse – stadier, som i løbet af de efterfølgende århundreder, nødvendigvis må kulminere i troens indførelse, og i sin magts og

⁵ Skrevet i 1944.

myndigheds fylde grundlæggelsen af det verdensomfattende bahá'í- statssamfund. Vi kan ligeledes skimte en ikke mindre mærkbar fremgang i oprettelsen af dens institutioner, det være sig administrative centre eller tilbedelsessteder – institutioner, som var hemmelige og underjordiske i den tidligste begyndelse, og som nu kommer umærkeligt ind i den offentlige anerkendelses klare dagslys, juridisk beskyttet, beriget med fromme gaver, bæret først ved opførelsen af *Ishqábáds Mashriqu'l-Adhár*, det første bahá'-andagtshus, og i den seneste tid udødeliggjort ved opførelsen i hjertet af det nordamerikanske kontinent af vestens modertempel, forløberen for en guddommelig og langsomt modnende civilisation. Og endelig kan vi endog bevidne den påfaldende forbedring af de betingelser, som omgiver de pilgrimsrejser, som dens hengivne tilhængere foretager til dens indviede helligdomme ved dens verdenscenter – pilgrimsrejser der oprindeligt var anstrengende, farlige og kedsommeligt lange, ofte til fods, og som til tider endte i skuffelse og var begrænset til en håndfuld forpinte orientalske troende, og som under stadigt forbedrede sikkerhedsbetingelser og behagelige forhold, gradvist tiltrak et stadigt større antal konvertitter fra alle fire verdenshjørner og kulminerede i et stærkt omtalt dog sørgeligt forgæves besøg af en ædel dronning, som på tærsklen til sit hjertes attråede by, i henhold til hendes eget skriftlige vidnesbyrd, blev tvunget til at omlægge sin rejse og forsage privilegiet af en så dyrebar begunstigelse.

3. Fremtidens opgaver

Storslåede har sandelig de opgaver været, der er blevet fuldført og de sejre, der er opnået af denne svært prøvede og dog uovervindelige tro i løbet af et århundrede! Dens uafsluttede opgaver, og fremtidige sejre er, som den står på tærsklen til det andet bahá'í-århundrede, endnu større. I det korte tidsrum af det første århundrede af dens eksistens det lykkedes den at sprede sit lys over fem kontinenter, at oprette sine forposter i jordens fjerneste egne på et uangribeligt grundlag at slutte sin pagt med hele menneskeheden, med at rejse sin verdensomfattende administrative ordens struktur, at afkaste mange af de lænker, der hindrede dens fuldstændige frigørelse og verdensomspændende anerkendelse, at fastslå sine indledende sejre over kongelige, politiske og gejstlige modstandere og at søsætte det første af sine systematiske korstog til den åndelige erobring af hele jorden.

Men den institution, som vil udgøre det sidste stadium i oprettelsen af rammen om dens globale administrative orden, der fungerer i umiddelbar nærhed af dens åndelige verdenscenter er imidlertid endnu ikke etableret. Troens fuldstændige frigørelse fra den religiøse ortodoksis lænker, som er den væsentlige forudsætning for dens universelle anerkendelse og fremkomsten af dens verdensorden, er stadig ikke opnået. De skiftende kampagner, som i henhold til 'Abdu'l-Bahás plan vil blive udarbejdet, for at udstrække dens systems gavnlige indflydelse til ethvert land og enhver ø, hvor dens administrative ordens grundvold endnu ikke er oprettet, står stadig tilbage at blive søsat. Det banner med *Yá Bahá'u'l-Abhá* der, som forudsagt af ham, skal vaje fra murtinderne på det fornemste lærdomssæde i den islamiske verden er stadig ikke hejst. Det Største Hus, som af Bahá'lláh er forordnet som pilgrimscenter i hans *Kitáb-i-Aqdas*, er stadig ikke frigivet. Det tredje *Mashriqu'l-Adhkár*, som skal rejses til hans ære, hvis grund er købt for nyligt, såvel som de øvrige bygninger som hører til de to templer, som allerede er oprettet i øst og vest, er stadig ikke bygget. Kuplen, den sidste del, der, som forudset af 'Abdu'l-Bahá, skulle krone Báb's gravmæle, er endnu ikke rejst. Kodificeringen af *Kitáb-i-Aqdas*, bahá'í åbenbarings moderbog, og den systematiske udbredelse af dens love og forordninger er endnu ikke påbegyndt. De indledende skridt mod oprettelse af bahá'í domstole, forlenet med den juridiske ret til at tillempe og iværksætte disse love og forordninger, skal stadig tages. Tilbageleveringen af det første *Mashriqu'l-Adhkár* i bahá'í-verdenen og genskabelsen af det samfund, som så hengivent rejste det, mangler endnu at blive opnået. Den hersker, der, som forudset i Bahá'u'lláhs Helligste Bog, skal pryde tronen i hans

fødeland og kaste skyggen af kongelig beskyttelse over hans længe forfulgte tilhængere, er endnu ikke fundet. Den strid, der skal følge som et resultat af de samlede stormløb, der, som profeteret af 'Abdu'l-Bahá, skal rettes af lederne af religioner, som endnu lader troens fremgang upåagtet, er endnu ikke udkæmpet. Troens gyldne tidsalder, som skal bevidne foreningen af alle folkeslag og nationer i verden, stiftelsen af Den Store Fred, indvarslingen af Faderens Rige på jorden, hele menneskeslægtens myndighedsalder og fødslen af en verdenscivilisation, der er inspireret og dirigeret af de skabende energier, der er frigjort af Bahá'u'lláhs verdensorden, der skinner i sin største stråleglans, er stadig ufødt, og dens herligheder uanede.⁶

Hvad der end måtte overgå denne Guds spæde tro i fremtidige årtier eller efterfølgende århundreder, hvad de sorger, farer og trængsler, som det næste stadium i dens verdensomspændende udvikling end måtte afføde, fra hvilket hjørne, de angreb, som vil blive iværksat af dens nuværende og fremtidige modstandere, end måtte blive sluppet løs imod den, hvor stor den modgang og hvor store de tilbageslag den end måtte lide, kan vi, som har fået det privilegium med vore begrænsede forstandsbegreber at forstå betydningen af disse forunderlige fænomener, som er forbundet med dens vækst og rodfæstning, ikke nære nogen tvivl om, at hvad den allerede har opnået i det første århundrede af sit liv, borger i tilstrækkelig grad for, at den vil fortsætte med at kæmpe sig frem, idet den erobrer højere tinder, river enhver hindring ned, åbner nye horisonter og vinder stadig mægtigere sejre, indtil dens ærefulde mission, som strækker sig langt ind i de tågede områder af tid, som ligger forude, er fuldstændig opfyldt.

⁶ Skrevet I 1944